ASSASSIN'S CREED

ULTIMII DESCENDENȚI

(2)

MORMÂNTUL HANULUI

Matthew J. Kirby

ASSASSIN'S CREED

ULTIMII DESCENDENŢI
(2)
MORMÂNTUL HANULUI

Matthew J. Kirby

Traducerea din limba engleză:
Ana-Veronica Mircea

Cuprins

CAPITOLUL UNU CHINA – 1259 E.C. **7**
CAPITOLUL DOI **18**
CAPITOLUL TREI **28**
CAPITOLUL PATRU **38**
CAPITOLUL CINCI **49**
CAPITOLUL ŞASE **59**
CAPITOLUL ŞAPTE **69**
CAPITOLUL OPT **79**
CAPITOLUL NOUĂ **88**
CAPITOLUL ZECE **97**
CAPITOLUL UNSPREZECE **106**
CAPITOLUL DOISPREZECE **115**
CAPITOLUL TREISPREZECE **125**
CAPITOLUL PAISPREZECE **134**
CAPITOLUL CINCISPREZECE **143**
CAPITOLUL ŞAISPREZECE **152**
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE **161**
CAPITOLUL OPTSPREZECE **169**
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE **179**
CAPITOLUL DOUĂZECI **188**

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU **198**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI **208**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI **217**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU **226**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI **235**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE **244**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE **253**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT **262**
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ **270**

Pentru Charlie, a cărui minte inventivă va rămâne în istorie.

„Autorul zugrăveşte o zonă gri a moralului, sugerând că niciuna dintre tabere nu are de partea ei adevărul şi/ sau dreptatea. Este un punct de vedere diferit faţă de jocul video, dar perfect valid, aducând o nouă perspectivă conflictului străvechi dintre Asasini şi Templieri."

nicolenadeau24.wixsite.com

„Ritmul alert şi succesiunea de revelaţii, amplificate de finalul pe muchie de cuţit, sunt tot atâtea premise pentru o lectură cu sufletul la gură şi aşteptarea cu nerăbdare a continuării."

granitemedia.org

„Kirby combină excelent istoria cu science-fictionul; în esenţă este un roman despre călătorii temporale, dar în care trecutul este imutabil. Personajele sunt incredibil de veridice, ca şi ritmul susţinut al intrigii, care se termină printr-un punct culminant ce urmează a fi soluţionat în volumul final."

scifichick.com

„Adolescenţii implicaţi în ambele tabere ale conflictului revin acum în simulări ale Chinei medievale stăpânite de mongoli şi sfâşiate de războaie, angrenându-se într-o cursă contracronometru pentru a descoperi următoarea Parte a Edenului."

chapters.indigo.ca

„O continuare de calitate a seriei, mult mai dedicată strategiei decât volumul anterior. Surpriza finală este într-adevăr neaşteptată."

Scott Whitney

CAPITOLUL UNU
China – 1259 E.C.{1}

Natalya îşi ţinu respiraţia şi aşteptă explozia.

Din fortăreaţa înaltă de deasupra ei, artileriştii *song* tocmai lansaseră alt baraj de bombe de fier din *fey yun pi-li pao,* tunurile lor metalice care bubuiau ca trăsnetul. Strălucind roşii ca focul, proiectilele descriau arce înalte pe cerul nopţii, pentru a se năpusti apoi către Hoarda Marelui Han.

Fata îşi puse palmele peste urechi şi se adăposti în spatele fortificaţiilor înălţate de inginerii *jin.* Cu toate că mormanul de pământ se cutremura la fiecare impact, azvârlindu-i ţărână în ochi cu un zgomot destul de puternic încât să aibă impresia că urechile i se sparg ca porţelanul, construcţia rezistă. Deocamdată.

Aerul, fierbinte şi umed între mâinile sufocante ale verii, se linişti apoi, îngroşat de fumul pulberii negre pe care Natalya o simţea, usturătoare, în ochi şi în nări.

Ba nu, el o simţea în ochi şi în nări.

În ochii şi în nările lui Bayan, un războinic buriat din îndepărtatele stepe nordice, care era strămoşul Natalyei. Dar faptul că trăia amintirile unui bărbat era aspectul cel mai puţin dezorientant al simulării. Cultura mongolului Bayan îi fusese complet străină, iar războiul de cucerire purtat de poporul lui în Asia şi Europa o umplea de o neliniște profundă. Totuşi, ca urmare a acelor invazii, în arborele ei gene-

1 Era Comună – coincide cu sistemul de numărare a anilor pornind de la naşterea lui Cristos, dar este o denumire neutră, preferată de popoarele cu altă religie decât cea creştină (n. tr.).

alogic rus şi kazah pătrunsese ADN-ul unui strămoş mongol. Povestea cuceririlor mongole era, într-un fel, povestea originilor Natalyei.

Lângă Bayan, un războinic tânăr tremura privind în sus, de parcă s-ar fi temut că meterezele se vor prăvăli peste ei. Întreaga armată a Hanului văzuse cât rău puteau pricinui armele poporului *song*, sfârtecând oamenii şi caii, cu fier şi foc.

Natalya îl simţi pe Bayan păşind în faţa ei pe scena minţii şi se retrase în umbră, lăsând memoria lui să-şi urmeze cursul.

— Linişteşte-te, îi spuse Bayan ostaşului. N-a fost decât o demonstraţie. Vor să se asigure că ne amintim de înfrângerea noastră de la Poarta Xin Dong.

Tânărul strânse din buze şi dădu din cap.

— O demonstraţie convingătoare.

După discurs şi înfăţişare, părea un recrut *tangut* şi probabil nu participase la prea multe lupte. Nu era un mongol din stepe. Nu luase parte la instrucţie şi la *nerge,* marea vânătoare. Bayan ţinea foarte bine minte prima lui experienţă, copleşitorul şir de războinici de aproape o sută treizeci de kilometri lungime, mărşăluind şi călărind disciplinaţi, fără să rupă vreodată rândul, cu ambele flancuri formând un cerc imens cu diametrul de mulţi kilometri, pe care îl strânseseră apoi metodic, înconjurând vânatul, pentru ca turmele de animale înfricoşate să poată fi ucise pe îndelete de Marele Han. Exerciţiul durase câteva luni şi-i pregătise pentru război pe Bayan şi pe toţi luptătorii din triburi.

Acest oştean tânăr avea să-şi găsească până la urmă curajul sau urma să piară, fie de mâna duşmanului, fie ucis de Hoardă, din cauza laşităţii sale. Bayan va trebui să-i ordone căpitanului unităţii *arban* a tânărului *tangut* să stea cu ochii pe el.

— Cum te numeşti? îl întrebă.

— Chen Lun.

Bayan îi ceru numele căpitanului şi pe al comandantului său, apoi adăugă:

— Nu te pierde cu firea, Chen Lun. Aşa cum Ogodai-Han a cucerit poporul *jin,* şi Mongke-Han va învinge poporul *song.* Vom *nimici* cetatea asta şi vom ucide până la unul bărbaţii, femeile şi copiii adăpostiţi în ea.

Războinicul îşi plecă fruntea.

— Aşa va fi.

Pe urmă Bayan îl părăsi şi porni de-a lungul zidului de apărare, inspectându-şi propriile trupe şi simţindu-se mulţumit de hotărârea şi de puterea exprimate de înfăţişarea oamenilor în prezenţa artileriei *song,* fără să se sinchisească de arşiţa de pe acele meleaguri şi de bolile ce le bântuiau. Către apus, dincolo de fortificaţiile Hanului, muntele se profila înalt şi negru în noapte, cu îndepărtatele lumini ale Oraşului Pescarilor de pe culme. Nici măcar Alamut, fortăreaţa Asasinilor din Persia, nu-i rezistase asediului atât de bine şi de mult ca bastionul acela. Locul unde se afla, cu râuri late şi pante abrupte pe trei laturi, îi oferea un avantaj natural de netăgăduit, sporit de maşinile de război ale poporului *song.*

Însă altă umbră se înălţa în faţa muntelui, o terasă pe Dealul Şaua, construită din porunca Hanului. Bayan bănuia că, în cele din urmă, le va înlesni atacul sau le va oferi o perspectivă mai bună asupra oraşului. Unii o credeau o demonstraţie nebunească de trufie a Marelui Han, dar se putea numi trufie când cel care o manifesta era Biciul lui Dumnezeu, Împăratul Lumii?

La ora hotărâtă, Bayan se retrase în partea de răsărit a taberei, pe Dealul Leului, pentru a li se alătura celorlalţi comandanţi din *mingghan{2}* în *gerul{3}* generalului lor. În imensul cort rotund, înfăşurat în pâslă, căldura era înăbuşitoare. O parte din ceilalţi comandanţi tuşeau, iar câţiva erau palizi şi păreau slăbiţi, deşi se străduiau din răsputeri să-şi ascundă boala. Bayan se întrebă câţi oşteni le va ucide molima înainte de încheierea luptelor.

— Am primit ordine noi, spuse generalul Köke. Wang Dechen va conduce în seara asta un asalt asupra Porţii Hu Guo.

— Wang Dechen? întrebă un comandant.

— Da, întări Köke.

Wang Dechen era cel mai de încredere general al Hanului, comandantul suprem. Acolo, la Oraşul Pescarilor, avea în subordine, atât pe cursurile de apă, cât şi pe uscat, patru unităţi *tumen* ale Hoardei, fiecare alcătuită din câte zece mii

---

2 Regiment mongol alcătuit din o mie de oameni, adică o sută de unităţi arban (n. tr.).

3 Iurtă foarte mare (n. tr.).

de oameni. Un asalt condus de el însuşi nu putea fi decât de cea mai mare importanţă.

— Fiindcă ne-au învins la Poarta Xin Dong, continuă Köke, aceşti *song* nu se aşteaptă să-i atacăm atât de curând şi pe întuneric. Wang Dechen vrea alături de el numai oameni în cea mai bună formă. Fiecare dintre voi ştie cât de sănătoşi şi în ce stare îi sunt oamenii din *jagun{4}*.

— Ai mei sunt pregătiţi. Bayan îşi şterse sudoarea care i se prelingea de sub coif. Toţi oamenii mei sunt gata de luptă.

Köke îşi roti privirea prin *ger.*

— Şi ceilalţi?

Câţiva comandanţi îşi oferiră unităţile în întregime. Cei cu mai mulţi oşteni atinşi de molimă se limitară doar la o parte dintre unităţile mici, alcătuite din câte zece oameni şi numite arban, de sub comanda lor. Köke le acceptă pe toate.

— Adunaţi-vă luptătorii şi veniţi la meterezul dinspre miazăzi, peste o jumătate de oră, puse el capăt întrunirii. Acolo veţi primi ordine.

Comandanţii se împrăştiară şi Bayan grăbi pasul către tabără. În timp ce el îşi vedea de drum, Natalya simţi un nou val de spaimă şi de epuizare totală. Avea să fie a cincea bătălie prin care trecea, alături de strămoşul ei, în simularea din Animus. Simţea nevoia unei pauze, să se detaşeze de locul acela sângeros şi aducător de moarte.

— Nu pot, spuse împingându-se spre suprafaţa minţii lui Bayan. Victoria, nu pot face asta.

Trecură câteva clipe. Începutul luptei era tot mai aproape.

— Victoria?

Te simţi bine, Natalya? întrebă, în mintea ei, o voce feminină cu un uşor accent franţuzesc.

— Nu, nu mă simt bine. Cred că am nevoie de o pauză.

Neuronal eşti stabilă, deşi pulsul şi tensiunea arterială sunt uşor crescute.

Serios? ar fi vrut Natalya să spună. Ce altceva ar fi fost de aşteptat să se întâmple cu tensiunea ei arterială înainte de o bătălie medievală corp la corp?

— Am nevoie de o pauză, doctore Bibeau, repetă ea, cu mai multă hotărâre.

---

4 Unitate a armatei mongole alcătuită din o sută de soldaţi (n. tr.).

Eşti sigură? Ştii cât de rău o să-ţi fie.

Bayan tocmai ajunsese în tabără şi Natalya simţi crescând euforia cu care se gândea la luptă.

— Sunt sigură.

Urmară câteva clipe de tăcere. Natalya îşi imagină iritarea din spatele ei.

Bine. Pregăteşte-te.

Îşi adună puterile pentru ceea ce ştia că o să urmeze, exact aşa cum făcuse Bayan sub focul tunurilor song, numai că se aştepta la alt tip de explozie.

Simularea se încheie peste trei secunde, două, una...

Lumea din jurul Natalyei, tabăra de război a mongolilor, stelele, căldura umedă de pe pielea ei, mirosul de fum şi de sânge, totul se spulberă într-un foc mental care izbucni în ea şi o străbătu preţ de câteva secunde chinuitoare. Durerea se domoli lăsându-i cenuşă în locul gândurilor şi se trezi în golul fără formă al Coridorului Amintirilor, un spaţiu de aşteptare şi de tranziţie destinat acomodării cu simularea. Natalya nu-şi putea imagina o trecere mai dificilă dintr-o stare în alta.

Acordă-ţi câteva clipe. Destinde-te.

Nu se putea destinde cu adevărat înainte de a ieşi complet din simulare, dar se strădui să-şi scoată din minte amintirile lui Bayan agăţându-se de ale ei. Se gândi la părinţii şi la bunicii ei, la viaţa pe care o dusese înainte de a o găsi Monroe şi de a o atrage în toată nebunia asta. Victoria o învăţase cum să se agaţe de anumite amintiri, ca sunetele clopotelor bisericii ruse ortodoxe a bunicilor ei sau mirosul de *shchi{5}* fiartă la foc mic în timp ce din condimentatele găluşte *manti{6}* se înălţau aburi. Erau amănunte ce o defineau şi o ajutau să se regăsească ori de câte ori se pierdea în viaţa altcuiva.

După ce trecură astfel câteva momente, respiră adânc, pregătindu-se pentru partea cea mai rea.

— Sunt gata să ies, spuse ea.

Bun. Extracţie parietală peste trei secunde, două, una...

---

5 Supă rusească de varză (n. tr.).

6 Găluşte din aluat umplute cu carne tocată sau linte, specialitate turcească şi central asiatică (n. tr.).

Mintea Natalyei, pântecele, pielea, totul în ea păru să se întoarcă pe dos, de parcă şi-ar fi expus atingerii aerului nervii dezgoliţi. De acum nu mai ţipa, dar gemu până la trecerea senzaţiei, apoi Victoria săltă casca Animusului şi o îndepărtă. Tânăra stătea în centrul unui inel metalic imens, plasat la înălţimea taliei, de care era legată cu un soi de harnaşament ce-i înconjura trunchiul. Cleme metalice îi fixau picioarele de suporturi ce făceau corp comun sub ea, iar curele îi legau braţele de un soi de exoschelet, care rămânea un tot chiar şi la cea mai măruntă mişcare. Spre deosebire de Animusul folosit de Monroe, modelul acesta permitea trupului Natalyei să facă toată gama de mişcări din simulare, rămânând pe loc. Victoria o ajută să se dezlege.

— Nu uita să respiri, spuse femeia, ajutând-o să iasă din inel.

Natalya trecu prin el, cu picioarele tremurându-i uşor. În funcţie de poziţia corpului şi de mişcările pe care le făcea în timpul simulării, noul Animus putea s-o epuizeze fizic. Valuri de greaţă îi înăbuşiră durerea şi simţi gust de fiere.

— Am nevoie de o găleată, spuse închizând ochii.

Cu ei deschişi îi era mai rău.

— E aici, răspunse Victoria.

Fata se întoarse către locul dinspre care auzise vocea doctoriţei şi deschise ochiul drept, puţin, foarte puţin, doar cât să zărească, printre propriile gene, imaginea neclară a găleţii. Pe urmă vărsă până i se goli stomacul şi i se tăie răsuflarea.

— Gata? întrebă cu blândeţe Victoria, netezindu-i părul.

Natalya se împletici către patul de campanie aflat într-un colţ al încăperii, gâfâind şi simţind o senzaţie de apăsare.

— Gata.

Auzi găleata clipocind, cărată afară de un tehnician de la Abstergo, şi se simţi stânjenită când se gândi la omul acela, dar numai pentru o clipă. La urma urmelor, ea, Natalya, era cea care trecea prin infern.

Îşi protejă ochii cu mâna şi încercă să-i întredeschidă.

— Cât am stat acolo de data asta?

— Trei ore şi unsprezece minute, răspunse Victoria aşezându-se pe un scaun de lângă pat.

— Mi s-a părut mai mult, spuse Natalya, însă, pe de altă parte, aşa i se părea întotdeauna.

— Vrei să dormi?

Natalya deschise ochii mai mult şi se întoarse spre femeie. În săptămânile trecute de când ea şi ceilalţi ajunseseră în Cuibul Vulturului, părul foarte scurt tuns al Victoriei crescuse puţin, dar avea aceiaşi dinţi mari şi zâmbetul neschimbat.

— Cred că da, răspunse fata.

— Bine. Vei da raportul mai târziu.

Respirând şuierat şi întinzându-se, Victoria se ridică de pe scaun şi traversă încăperea. Deschise un dulap din sticlă lucioasă şi scoase o pătură de lână decolorată, cu care o înveli pe Natalya.

— Acum odihneşte-te. De restul ne ocupăm noi.

Fata încuviinţă, sau aşa crezu, n-ar fi putut spune exact, fiindcă somnul o cuprinse şi închise din nou ochii.

★

Când se trezi, era singură, dar perfect convinsă că, de undeva, cineva o supraveghează. În lumina blândă din încăpere, se ridică în capul oaselor şi rămase aşa, cu tâmplele zvâcnindu-i. Ştia că asta va dura cel puţin o zi, deşi, la început, durerile de cap ţinuseră mai mult. Le aveau şi ceilalţi. Victoria îi asigurase că, până la urmă, ar trebui să dispară, deoarece Animusul fiecăruia fusese individualizat prin calibrare şi programare cu ajutorul informaţiilor obţinute prin neurometrie.

Ar trebui să dispară, nu e *sigur* că vor dispărea.

Natalya îşi masă ceafa, urcând aproape până în creştet, unde inhibitorul parietal îi bombardase creierul cu valuri de pulsaţii electromagnetice concepute special pentru ea.

Asta n-o deranja când se afla în simulare. Intrările şi ieşirile erau problema, de aceea ceilalţi rămâneau în general mai mult decât ea în Animus. Dacă ar fi putut, Sean probabil că şi-ar fi trăit toată viaţa acolo, dar, la drept vorbind, Natalya nu avea să treacă niciodată prin experienţe ca ale lui.

Un tehnician dăduse la un moment dat de înţeles că exista şi o altă versiune de Animus, mai invazivă, însă Abstergo n-o folosea niciodată cu adolescenţii. Asta o bucura pe

Natalya. Tomografiile computerizate, imagistica prin rezonanţă magnetică şi inhibitorul erau suficient de agresive.

Uşa camerei se deschise cu un fâsâit şi Victoria intră în halatul alb, de laborator, ţinând în mână nelipsita tabletă. La apariţia ei, toate luminile din încăpere se aprinseră. Natalya deschise ochii pe jumătate.

— Cum te simţi? întrebă doctoriţa.

— Mai bine, răspunse fata. Dar tot am senzaţia că am primit o lovitură de secure în ceafă.

— Serios? se încruntă Victoria. Ar trebui să dispară cu timpul.

Ar trebui.

— Te simţi în stare să dai raportul?

Natalya îşi roti privirea. Peste tot vedea numai panouri albe, sticlă, suprafeţe curbate şi monitoare de computere, iar contururile inelului Animusului semănau cu ceva din fundul mării, modelat şi lustruit de valuri de-a lungul câtorva milenii.

Se ridică din pat.

— Da, mă simt în stare.

— Bun. Victoria întinse braţul către uşa deschisă. Mergem?

Ieşiră din sala Animusului pe un coridor larg, cu uşi pe dreapta şi cu pădurea deasă de pini vizibilă prin peretele de sticlă din stânga. Dintre toate aspectele Cuibului Vulturului, copacii erau pentru Natalya o adevărată încântare. Adesea ajungea să iasă afară şi să le soarbă mirosul ca să se simtă ceva mai bine.

Victoria o conduse de-a lungul coridorului şi apoi către o sală de şedinţe. Odată ce se îndepărtară de laboratoarele şi de sălile Animusului, interiorul clădirii se lărgi, lăsând lumina aurie a serii să pătrundă prin tavanul şi pereţii de sticlă. În unele zone, cele cinci clădiri aproape identice care formau Cuibul Vulturului refractau razele soarelui, creând efecte de prismă. Când intrară în sală, Isaiah le întâmpină ridicându-se de pe scaun, cu ochii verzi plini de vioiciune şi părul blond dat pe spate.

— Mă bucur să te văd, Natalya. Înţeleg că simularea ta continuă să fie destul de stresantă.

— Se poate spune şi aşa.

— Rezişti?

— Deocamdată.

— Ia loc, te rog. Isaiah arătă către unul dintre scaunele din jurul mesei, care părea tăiată dintr-o lespede imensă de obsidian. Să stăm puţin de vorbă.

Natalya alese scaunul din faţa lui Isaiah, iar Victoria, pe cel de lângă ea.

— Hanii mongoli au fost adesea necruţători. Isaiah se aşeză la rândul său. Mai ales când au cotropit sudul Chinei.

Fetei nu-i plăcea să se gândească la asta, dar invazia mongolilor se desfăşura după un tipar care îmbina războiul psihologic cu teroarea. Mai întâi se arătau dispuşi să cruţe cetatea, dacă mai-marii acesteia recunoşteau suveranitatea Marelui Han, după ce auziseră nenumărate zvonuri despre invincibilitatea mongolilor şi-i plăteau tribut. Condiţiile odată acceptate, cetatea era luată în stăpânire fără niciun fel de vărsare de sânge. Însă un refuz era urmat, inevitabil, de măcel şi distrugeri ce-i întorceau Natalyei stomacul pe dos.

— Înţeleg de ce-i atât de chinuitor pentru tine, adăugă Isaiah.

— Înţelegem toţi reacţia ei, completă Victoria.

Isaiah îşi puse pe masă mâinile cu degete lungi şi subţiri.

— Regret că nu există altă modalitate de a afla ce ne interesează.

Asta regreta şi Natalya.

— Vrei să-i suni pe părinţii tăi? întrebă Isaiah.

Ea se gândea tot timpul la asta, dar nu-şi îngăduia să-i sune decât o dată la două-trei zile. Şi ei veneau s-o vadă aproape în fiecare weekend. Dar nu le spunea niciodată prin ce trecea. Nu voia nici să-şi facă griji pentru ea, nici să-i streseze.

— Cred că-i totul OK.

Victoria îşi puse mâna pe braţul fetei.

— Atunci îţi putem pune câteva întrebări despre simulare?

— Sigur.

Era mai bine să scape cât mai repede de asta.

— Cum merge inhibarea parietală? întrebă Isaiah. Doctorul Bibeau mi-a spus că încă mai apar efecte secundare dureroase.

Natalya aprobă din cap.

— Aşa ceva e de aşteptat, continuă bărbatul. Undele electromagnetice îţi întrerup temporar funcţionarea lobilor parietali, adică acea parte a creierului care te orientează în timp şi în spaţiu. Asta permite o acceptare mai profundă şi mai rapidă a simulării, dar pentru tine poate fi extrem de derutant.

Îi oferea de fiecare dată aceeaşi explicaţie, repetând-o aproape cuvânt cu cuvânt, de parcă n-ar mai fi purtat niciodată discuţia respectivă.

— Durerile de cap nu mai sunt chiar atât de puternice, zise Natalya, sperând că vor trece mai departe.

— Mă bucur să aud asta. Isaiah îşi înclină puţin capul spre stânga. Încă nu l-ai văzut?

— Nu.

— Eşti sigură?

Natalyei nu-i plăcea că încerca mereu să scoată de la ea alt răspuns.

— Cred că pot recunoaşte un pumnal care deţine puterea de a distruge lumea.

— Poate că da, răspunse Isaiah. Sau poate că nu.

Fata ştia că era nerăbdător şi, la drept vorbind, nici ea nu mai avea răbdare. Partea din Eden era singurul motiv pentru care se afla acolo. Motivul pentru care se aflau toţi în Cuibul Vulturului, iar Owen şi Javier ajunseseră altundeva. Relicva trebuia găsită. Dar Natalya n-ar fi putut spune cu certitudine de cine voia să fie găsită mai întâi.

— Ştim că Bayan a intrat în contact cu ea într-un anumit moment al vieţii sale, spuse Victoria. E numai o chestiune de timp.

— Şi dacă s-a întâmplat când era bătrân? întrebă Natalya. Până acolo mai am cale lungă.

— Dacă am fi avut nucleul Animusului lui Monroe, plus toate cercetările lui, te-am fi putut trimite mult mai aproape de momentul-ţintă. Ochii lui Isaiah păreau să fulgere şi muşchii fălcilor i se crispară. Însă din nefericire, încă nu ştim unde e, aşa că, deocamdată, trebuie să trăieşti pas cu pas viaţa lui Bayan.

— Luând bătăliile rând pe rând, spuse Natalya.

În ultima vreme, nici Isaiah, nici Victoria nu mai vorbiseră despre Evenimentul Ascendent. Ştiau că Monroe găsise în ADN-ul lor ceva unic, dar nu ştiau exact ce anume era.

— Care-i situaţia curentă în simulare? întrebă Isaiah.

Natalya îi povesti despre asaltul de pe munte şi despre neobişnuita înfrângere a hoardei mongole.

— Toţi sunt bolnavi, spuse ea. De holeră, de malarie sau de altceva.

Victoria îşi plimbă degetul pe ecranul tabletei, în care lovi apoi uşor.

— Unele surse susţin că hanul Möngke a murit în cursul acelui asalt, răpus de o boală infecţioasă.

— Încă nu s-a îmbolnăvit, zise Natalya.

Isaiah începuse să răpăie cu degetele în masa de obsidian şi unghiile lui ţăcăneau.

— Te poţi întoarce în simulare în seara asta?

Natalya ezită, frecându-şi tâmplele, apoi răspunse:

— Nu. Am terminat pe ziua de azi.

Isaiah îi aruncă Victoriei o privire tăioasă, iar doctoriţa i-o susţinu un moment înainte de a clătina din cap, de parcă adolescenta n-ar fi fost de faţă şi nu i-ar fi putut vedea. Dar n-avea importanţă. N-o puteau sili şi ea nu intenţiona câtuşi de puţin să se întoarcă imediat acolo.

— Bine. Isaiah bătu în masă cu încheieturile degetelor, o singură dată. Se ridică în picioare. Sper c-o să te bucuri de un somn bun în noaptea asta. Iar mâine...

— Mâine merg la război, completă Natalya.

CAPITOLUL DOI

Lui Owen nu-i era frică. Dar se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i fie.

Stătea pe patul pliant, lângă Javier, şi amândoi se sprijineau cu spinările de peretele din rigips albicios al depozitului care-i servea lui Griffin drept ascunzătoare. Cu spatele la ei, Asasinul privea monitorul computerului şi discuta cu superiorul său.

— Eşti sigur că locul ăsta e compromis? întrebă Griffin, cu vocea joasă huruindu-i ca un motor Diesel şi cu pielea de pe creştetul ras reflectând lumina singurului bec din centrul încăperii. Eu am luat măsuri de precauţie.

— Foarte sigur, răspunse cel de pe ecran.

Owen îl mai văzuse: tras la faţă, cu păr des, încărunţit, şi cu barbă. Gavin Banks, unul dintre conducătorii Frăţiei Asasinilor.

— Rothenberg spune că o echipă de atac a Templierilor ar putea fi chiar acum în drum spre voi.

Javier se uită la Owen, miji ochii şi-şi simţi muşchii gâtului crispaţi. Prietenul lui părea mult mai puţin îngrijorat.

— Ai încredere în informatorul ăsta? întrebă Griffin.

— Da, răspunse Gavin. Trebuie să ardeţi totul şi să plecaţi imediat.

Griffin încuviinţă din cap.

— Am găsit deja o nouă ascunzătoare...

— Nu, îl întrerupse Gavin. Aveţi întâlnire la alfa doisprezece. Acolo veţi primi instrucţiuni suplimentare de la Rebecca Crane.

— Rebecca? Griffin şovăi. Bine.

— Baftă. Terminat.

Ecranul se înnegri. Owen avu timp pentru o singură respiraţie înainte ca Griffin să se ridice în picioare.

— Echipaţi-vă amândoi şi luaţi tot ce puteţi în câte un rucsac. Grăbiţi-vă!

Băieţii schimbară o privire, apoi săriră amândoi de pe pat şi se repeziră către cutiile stivuite pe rafturile magaziei. Mai făcuseră asta o dată, când Griffin îi dusese pe Muntele McGregor, în căutarea primei Părţi din Eden. Îşi puseră pe ei jachetele de piele şi traseră glugile, apoi înşfăcară tot felul de arme: cuţite de aruncat, săgeţi, grenade mici, de la cele cu gaz otrăvitor până la cele cu impulsuri electromagnetice care puteau doborî un elicopter.

Owen îl privi pe Griffin pregătindu-şi propriul echipament, inclusiv mănuşa de Asasin, cea pe care nu-i dăduse niciodată voie măcar s-o atingă. După ce umplură rucsacurile, Griffin se duse la computer şi tastă o comandă.

— Fiţi gata. Amintiţi-vă ce-aţi învăţat la antrenamente, le spuse.

Owen nu credea că ar fi putut uita vreodată exerciţiile istovitoare făcute în ultimele săptămâni sub îndrumarea lui Griffin, pentru a-şi însuşi tehnicile fundamentale de luptă şi de alergare liberă.

Asasinul arătă cu capul către ecran.

— Avem la dispoziţie trei minute.

— Ce se va întâmpla peste trei minute? întrebă Javier.

Griffin nu-i răspunse. Adăugă o comandă, apăsă tasta „Enter”, apoi se duse la uşa rulantă a depozitului, care zăngăni când o ridică trăgând de mâner.

Soarele apusese, dar încă nu era complet întuneric. La ora aceea, umbrele devin cenuşii, totuşi cele mai mici detalii pot fi încă deslușite. Griffin îi conduse la magazia în care îşi ţinea maşina, însă, înainte de a apuca să descuie lacătul, în capătul depozitelor apăru lumina unor faruri.

— O fi oare...? întrebă Owen.

— Abandonăm maşina, spuse Griffin şi o luă la fugă în direcţia opusă farurilor. Mişcaţi-vă!

Owen se repezi pe urmele lui, cu Javier alături, şi alergară câteva sute de metri. Pe urmă, Griffin îşi luă avânt şi se căţără pe acoperişul unei magazii. Owen îl imită, încă uimit de

abilităţile care i se păreau fireşti după ce le dobândise în amintirile strămoşului său Asasin. Îl auzi pe Javier în urma lui şi toţi trei continuară să alerge fără zgomot de-a lungul acoperişului.

— Ce se întâmplă peste trei minute? repetă Javier întrebarea.

— Peste douăzeci şi trei de secunde, îl corectă Griffin.

Owen se uită peste umăr. Văzu luminile vehiculului apropiindu-se de depozit. Pe urmă mai văzu şi altele. Veneau din direcţii diferite, dar toate se îndreptau acelaşi loc, inclusiv cele de pe cer.

— Vine un elicopter, spuse el.

— Îl aud, răspunse Griffin. Staţi cât mai aplecaţi...

O explozie asurzitoare din spatele lor trimise un val de căldură în ceafa lui Owen şi-i apăsă timpanele. O răbufnire neaşteptată de lumină scăldă acoperişul pe care se aflau, dar şi pe cele ale clădirilor învecinate, unde băiatul zări mai bine de zece siluete răsfirate ce se îndreptau lent spre ei, ghemuite. Purtau haine negre şi căşti ce le dădeau posibilitatea să descopere şi să urmărească ţinte altminteri greu vizibile.

— Templieri, şopti Owen, şi toţi trei se întinseră cu faţa în jos.

— Se pare că Rothenberg a avut dreptate, spuse Griffin. Şi au venit pregătiţi.

— Ai aruncat ascunzătoarea noastră în aer? întrebă Javier, cu ochii la coloana groasă de fum care se înălţa spre cer.

Owen simţea miros de plastic ars.

— E procedura standard, răspunse Griffin. În felul ăsta nu rămâne nimic care să-i ajute să urmărească Frăţia.

— Ne vor urmări *pe noi,* zise Owen.

— Nu, nu ne vor urmări. Ţineţi-vă după mine.

Griffin porni fără zgomot, îndreptându-se spre coama acoperişului şi trecând dincolo de ea.

Owen şi Javier făcură la fel şi, odată ajunşi la celălalt capăt al acoperişului, săriră pe pavaj, dar nu pe aleea de pe care urcaseră, ci pe cea din partea opusă a clădirii.

Griffin îşi ridică mâneca şi făcu nişte reglaje ale mănuşii.

— Înarmaţi-vă.

Owen îşi calmă răsuflarea în timp ce-şi trăgea rucsacul în faţă ca să scoată cuţite de aruncat şi grenade. Javier luă pis-

tolul-arbaletă. Asasinul îşi răsuci în sus încheietura mâinii şi, la o simplă zvâcnire a braţului, din mănuşă ţâşni un pumnal electric secret, lung de cincisprezece centimetri. Griffin o retrase în secunda următoare, dar în aer rămase un iz de ozon.

— Înainte de a merge la locul de întâlnire, trebuie să ne asigurăm că nu suntem urmăriţi. Griffin se uită în dreapta şi în stânga. Rămâneţi în alertă.

Ăsta nu-i un exerciţiu.

Conduşi de el, se îndepărtară cu paşi repezi de locul exploziei. Owen îşi concentră atenţia aşa cum învăţase s-o facă, aşa cum proceda strămoşul lui, extinzându-şi simţurile către solul de sub picioare şi către aerul din jur, ascultând ecourile trimise de zidurile ce flancau aleea. Se ţineau pe marginea aleii, depăşind o magazie după alta. În scurt timp, ajunseră la capătul şirului, la numai trei-patru metri distanţă de gardul din plasă de sârmă.

Owen simţi ceva.

Îşi concentră atenţia, ascultând, mirosind, şi sesiză prezenţa agenţilor imediat după ambele colţuri ale aleii, unde aşteptau ca fălcile cu dinţi ale unei curse vânătoreşti. Javier şi Griffin nu aveau aceeaşi putere de percepţie, dar şi ei păreau să fie conştienţi de prezenţa cuiva. Toţi trei încetiniră paşii şi se opriră în tăcere. Owen pregăti două grenade EMP, iar Javier îşi încărcă pistolul-arbaletă cu săgeţi. Griffin se ghemui în poziţie de luptă, apoi le făcu semn din cap.

Owen sări înainte, azvârli o grenadă în dreapta şi una în stânga, apoi se rostogoli. Niciun zgomot nu marcă exploziile, ceea ce nu se putea spune şi despre urmările lor. Aruncându-şi armele, Templierii urlară şi se grăbiră să-şi scoată căştile, cu toate componentele electronice arse.

Erau opt, câte patru de fiecare parte. Javier apăru de după colţ trăgând săgeţi cu neurotoxine. Una dintre ţintele lui se prăbuşi. Griffin se repezi la cel mai apropiat agent, cu lama electrică zumzăind, şi-l scoase din luptă cu un şoc mai puternic decât al oricărui taser, apoi îi atacă pe alţi doi.

După numai câteva secunde, jumătate din Templieri erau la pământ; doar patru rămăseseră în picioare. Owen luă o grenadă fumigenă, pregătindu-se să le ofere acoperire lui Javier şi Griffin, dar îi veni greu s-o armeze. Îi tremura mâna şi, când se holbă la degetele ce refuzau să-l ajute, înţelese, cu

detaşare, că era înspăimântat şi că trupul, nu însă şi mintea, ştia asta.

— Owen! strigă Javier.

Adolescentul dădu să se răsucească exact în clipa în care ceva îl izbi cu putere în spate, lăsându-l fără aer, şi se împletici câţiva paşi în faţă înainte de a se întoarce spre atacator: o femeie fără cască, înarmată cu o rangă pe care o ţinea ca pe un baston de baseball.

Ăsta nu-i un exerciţiu.

În timp ce era din nou atacat, Owen intră în poziţie de luptă şi reuşi să se ferească de prima lovitură. Îi trase femeii un pumn în coaste, dar ea se dovedea mai iute în mişcări şi o luptătoare mai bună. Cotul ei ascuţit îl pocni pe Owen în faţă, înceţoşându-i privirea. Se aşteptase la o nouă lovitură, însă Griffin venise deja lângă ei şi femeia se prăbuşi cu o arsură fumegândă pe gât, în locul unde o atinsese lama Asasinului.

În spatele lui Owen, ceva căzu cu o bufnitură şi, când se întoarse, observă că Javier tocmai paralizase alt agent cu o săgeată. Izbuti în sfârşit să-şi stăpânească mâinile şi să armeze grenada fumigenă şi, în norul răbufnit din ea, Griffin îi doborî pe ultimii doi Templieri.

— Grăbiţi-vă, le spuse, tuşind uşor. Probabil ceilalţi au băgat de seamă că agenţii ăştia au fost reduşi la tăcere.

Săriră gardul şi traversară în fugă terenul viran presărat cu cutii de conserve goale şi buruieni, ferindu-se de lumina reflectorului din elicopterul ce scruta zona, până ajunseră pe o stradă aglomerată. Îşi puseră armele la loc în rucsacuri şi se străduiră să se piardă în mulţime. Cu privirea îndreptată uşor în jos, Owen adoptă poziţia gârbovită a cuiva care se întoarce acasă după o zi lungă de muncă. Griffin le vorbise cândva despre priceperea Asasinilor de a se ascunde în văzul tuturor, dar nici el, nici Javier nu înţeleseseră exact ce însemna asta. În ciuda isprăvilor recente, nici măcar nu erau cu adevărat Asasini. Owen rămăsese alături de Griffin ca să-şi ajute prietenii şi ca să afle ce se întâmplase într-adevăr cu tatăl său.

Griffin aruncă o privire peste umăr.

— Luăm un taxi.

— Un taxi? se miră Javier. Asasinii merg cu taxiul?

— Exact, răspunse Griffin. Ascundere în văzul tuturor.

Fluieră cu două degete şi o berlină albă, cu o dungă laterală din pătrăţele ca tabla de şah, se opri lângă bordură.

Se îngrămădiră toţi trei pe bancheta din spate şi Griffin îi dădu instrucţiuni şoferului. Când intrară în trafic, Owen îşi întoarse privirea spre terenul viran şi spre magaziile dinapoia sa.

Mâinile încă îi tremurau, aşa că strânse pumnii.

Ce se întâmplase cu el mai devreme? Pur şi simplu încremenise şi, dacă agenta aceea l-ar fi atacat cu un pistol sau cu un cuţit în loc de rangă, l-ar fi putut ucide. Antrenamentele cu Griffin ar fi trebuit să uşureze situaţia, însă totul părea să devină din ce în ce mai dificil.

În primele zile şi apoi săptămâni de după Revoltele Înrolărilor, Owen se simţise încrezător în abilităţile lui. Ba chiar puternic. Însă acum se întreba dacă încrederea în sine nu fusese o amăgire. Nimic altceva decât ecouri ale strămoşului său, care îi rămăseseră în minte. Varius fusese un Asasin abil şi, după ce îi trăise amintirile, băiatul se simţise la fel de capabil. Totuşi, acum mintea lui Varius dispăruse aproape cu desăvârşire din mintea sa şi Owen înţelegea că poate nu era chiar atât de puternic. Era încă adolescent, iar Templierii fuseseră trimişi fie să-l captureze, fie să-l ucidă.

Păstrară tăcerea în majoritatea drumului. În cele din urmă, Griffin îi ceru taximetristului să-i lase la un colţ de stradă, unde aşteptară câteva clipe înainte de a se urca în alt taxi, cu care se îndreptară spre suburbii. Owen se gândi că era un mod de a se asigura că nu erau urmăriţi. Părea să funcţioneze. Luminile elicopterului Templierilor se estompară, apoi dispărură dincolo de orizont.

Griffin îi spuse şoferului să oprească pe o stradă liniştită, în faţa unei case fără nimic ieşit din comun, ca şi cum aceea le-ar fi fost destinaţia, şi, după ce maşina se îndepărtă, se puse în mişcare, urmat de cei doi băieţi.

Javier se întoarse spre Owen.

— Eşti OK?

— Da.

— A fost o înfruntare violentă.

— Te-ai descurcat bine, spuse Owen, invidiindu-l puţin pentru calmul şi pentru îndemânarea de care dăduse dovadă.

— Amândoi v-aţi descurcat bine, spuse Griffin, dar agenţii ăia s-au purtat cu mănuşi. O să discutăm despre asta când ajungem la locul de întâlnire.

După vreun kilometru şi jumătate, ajunseră la marginea oraşului şi intrară pe un drum de ţară, care trecea printre ferme. După alţi câţiva kilometri printre ogoare pustii şi păşuni împrejmuite cu garduri vechi, de lemn, ajunseră la o curbă dincolo de care, zăriră, printre copaci, o casă mare.

— Ooo! exclamă Javier.

Clădirea părea să fi fost abandonată cu o sută de ani în urmă. Avea două, poate trei niveluri, zidurile fiind îmbrăcate parţial în lemn şi întărite pe alocuri cu şindrile ca nişte solzi; amprentele scurgerii timpului îi confereau un aer sumbru. De-a lungul faţadei se întindea o verandă cu podeaua curbată, iar pe un colţ se înălţa, până deasupra acoperişului, un turn cu muchii ascuţite, cu un geam negru ca un ochi de ciclop în partea de sus, sub coroana din fier forjat ce forma vârful. De-a curmezişul multor ferestre şi al uşii din faţă erau bătute scânduri.

— Aici e, spuse Griffin.

Owen aruncă încă o privire spre casă.

— Aici?

— Locul te duce cu gândul la familia Addams, nu? zise Javier.

Owen încuviinţă, însă Griffin nu-i dădu nicio atenţie.

— Haideţi.

Se îndreptară spre uşa din faţă pe o alee pavată cu dale de piatră şi mărginită de iarbă şi buruieni înalte până la genunchi. Owen îşi simţea pielea făcându-se ca de găină.

Înăuntru nu se vedea nicio lumină şi nu existau semne că Rebecca Crane s-ar fi aflat aici.

— Ăsta-i locul de întâlnire? întrebă el.

— Da, răspunse Griffin.

Ajunseră la verandă şi treptele de lemn, pline de crăpături şi bătute în cuie ruginite, scârţâiră sub paşii lor.

Owen se cutremură.

— Dar unde...

Uşa din faţă se deschise.

Javier ţipă, iar Owen făcu un salt înapoi, gata să cadă pe scară.

— Bună, Griffin, zise femeia din prag. Te aşteptam.

— Bună, Rebecca, spuse bărbatul. Mă bucur că eşti din nou activă.

Uşa nu era cu adevărat bătută în scânduri, dar crea perfect impresia respectivă. Femeia le făcu semn să înainteze.

— Intraţi, repede.

Griffin deschise drumul şi Owen îl urmă, aruncând o privire peste umăr, către Javier. Pătrunseră într-un hol. Interiorul casei se potrivea cu exteriorul. Tapetul decolorat se jupuia de pe pereţi, uşile erau strâmbe şi aerul avea un miros stătut, de praf şi de mucegai. O scară în a cărei trăinicie lui Owen i-ar fi venit greu să se încreadă ducea la etaj, iar un coridor se pierdea în bezna deplină de sub treptele ei. Prin uşile deschise ale camerelor goale din stânga şi din dreapta holului se vedeau candelabre de pânze de păianjen, care atârnau de tavane ca nişte fantome.

Rebecca încuie uşa din faţă cu un zăvor electronic, care evident nu existase acolo de la bun început, iar Owen înţelese că se aflau într-un loc mult mai sigur decât părea.

— Aţi ajuns mai târziu decât mă aşteptam, spuse femeia. Aţi avut probleme?

— Templierii ne-au atacat chiar în momentul plecării, răspunse Griffin. Am fost nevoiţi să facem un ocol.

— Îmi pare rău. Dar măcar aţi ajuns.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Owen.

Rebecca se uită în jur şi către tavan.

— E ceea ce pare. În majoritate.

— Adică o casă bântuită? întrebă Javier.

Ea zâmbi, cu dinţii abia vizibili în întuneric.

— Singurele fantome de aici sunt cele pe care le purtaţi în ADN-ul vostru, Javier.

— Îmi ştii numele?

— Bineînţeles.

Lui Owen nu-i plăcu asta. Nu-i plăcu nici cum o spusese.

— Care-i planul? întrebă Griffin. Gavin spunea că ai instrucţiuni pentru noi.

Rebecca făcu semn din cap.

— Pe aici.

Se îndreptă spre coridorul întunecat de sub scară. Cei trei o urmară, dar, după numai câţiva metri, femeia deschise o uşă din dreapta lor.

— Aveţi grijă unde puneţi piciorul, le spuse, aparent dându-le de înţeles să treacă pragul. Scara duce în pivniţă.

Griffin deschise drumul fără ezitare, urmat de Javier. Owen întinse braţele în lateral până ce dădu de o balustradă, apoi înaintă încet, încercând disperat să găsească în beznă ceva de care să-şi ţintuiască privirea, fie şi inventând un obiect, dacă ar fi fost nevoie. Găsi cu vârful piciorului marginea primei trepte, apoi pe a următoarei. Ceva mai jos răsunau paşii lui Griffin. În spatele lui, Rebecca închise uşa.

— Se aprind luminile, zise ea. Protejaţi-vă ochii.

Owen îi închise pe ai săi, dar îşi dădu seama când se lumină scara. După ce deschise ochii, descoperi că partea aceea a casei se afla într-o stare diametral opusă faţă de ce văzuse deasupra. Pereţii erau netezi, acoperiţi de lambriuri cenuşii, iar odată ajunşi la baza scării pătrunseră într-o încăpere mai apropiată, în viziunea lui Owen, de aspectul unei ascunzători a Asasinilor. Oricum, însemna mult mai mult decât o magazie.

Existau câteva computere, o masă mare, acoperită cu sticlă, pentru şedinţe şi un perete întreg cu arme, haine şi echipamente de protecţie. Owen observă într-un colţ din partea opusă un fotoliu rabatabil foarte asemănător cu cel folosit de Monroe ca accesoriu al Animusului său.

— Ăsta-i copilaşul tău? întrebă Griffin, arătându-l. L-ai adus aici?

— Nu, răspunse Rebecca. E altceva. O tehnologie nouă de la Abstergo. Shaun a pus mâna în Madrid pe un procesor şi pe prototipuri. Le-am folosit ca să construiesc aparatul ăsta.

— Shaun? întrebă Javier.

— Avem un prieten pe care-l cheamă aşa, spuse Owen.

— Serios? Rebecca îşi înclină capul spre un umăr. Avea păr castaniu, tuns scurt, şi piele măslinie, care îi aminteau lui Owen de Natalya. Şi prietenul vostru e tot un egoist cinic, care se crede mai deştept decât oricine?

— Ăăă... nu, se bâlbâi Owen.

Rebecca ridică din umeri.

— Atunci nu sunt unul şi acelaşi. Se întoarse spre Griffin. Ţii minte cum se coordonează Animusul?

— Bineînţeles. De ce? Pleci?

— Da. E nevoie de mine în altă parte.

— Ce-ar putea fi mai important decât asta? întrebă Griffin. Vorbim despre Tridentul din Eden. Un vârf a fost găsit deja. Al doilea...

— Știu, îl întrerupse Rebecca. Dar, crede-mă, în lume se întâmplă al naibii de multe chiar în clipa asta, iar Frăţia are prea puţini oameni. Am şi eu ordinele mele. Deocamdată trebuie să te descurci pe cont propriu. Locul ăsta e sigur şi am pus totul la punct pentru voi. N-ar trebui să fie mai complicat decât o simplă apăsare pe un buton. Crezi că faci faţă?

Griffin rămase o clipă nemişcat, cu ochii îngustaţi, şi Owen simţi tensiunea dintre cei doi Asasini. După toate aparenţele, în Frăţie nu domnea întotdeauna armonia. Însă clipa trecu şi Griffin consimţi, cu umerii relaxându-i-se vizibil.

— Bine, spuse. Știu că nu-i decizia ta.

— Aşa e, confirmă Rebecca. Dar nu-i de fapt nici a lui Gavin, nici măcar a lui William. Templierii nu ne-au lăsat de ales acum cincisprezece ani, când aproape că ne-au şters de pe faţa pământului.

— Care sunt instrucţiunile? întrebă Griffin.

— Rothenberg spune că Templierii caută acum al doilea vârf, care a fost văzut ultima dată în China medievală. Trebuie să ajungem primii la el. Rebecca arătă spre Owen. Prin fantoma din ADN-ul lui.

CAPITOLUL TREI

Sean de-abia aştepta să se întoarcă în Animus. Victoria începuse să-i limiteze şedinţele şi, cu o zi înainte, nu-l lăsase deloc să intre în simulare. Se simţise extrem de frustrat, dar reuşise să treacă peste asta şi avea să se întoarcă în inel imediat ce-şi termina micul dejun.

— Bună dimineaţa, spuse David, căscând, în timp ce intra în camera de zi care le servea drept sufragerie şi spaţiu de relaxare. Încă n-au adus brioşele?

Sean arătă cu capul către bufet.

— Azi sunt cu banane şi nuci.

David se opri la jumătatea unui pas.

— Ah, lasă.

— Nu-ţi plac bananele? întrebă Sean.

— Nu-mi plac nucile, răspunse David fixându-şi ochelarii groşi, cu rame albe, şi îndreptându-se spre farfuriile cu mâncare caldă.

Pe urmă intră Grace, sora lui mai mare, cu părul negru şi ondulat strâns la ceafă. Avea cincisprezece ani, era aproape de vârsta lui Sean şi, în ultimele săptămâni, acesta ajunsese s-o cunoască mai bine decât pe fratele ei de treisprezece ani. Grace şi David fuseseră cât pe ce să nu rămână în Cuibul Vulturului. De fapt, tatăl lor chiar îi luase pe amândoi acasă pentru câteva zile, însă reveniseră. Sean încă nu-i întrebase care fusese motivul, dar poate că avea s-o facă în curând.

Pentru el, rămânerea alături de Templieri nu se aflase niciodată sub semnul întrebării. Despăgubirea primită prin hotărâre judecătorească cu câţiva ani în urmă, după accident, abia acoperise costul spitalizării şi părinţii lui aveau

nevoie de banii oferiţi de Abstergo. Din cauza paraplegiei sale, ei scoteau în fiecare an peste şaptezeci de mii de dolari din propriul buzunar. Dar, chiar dacă n-ar fi fost aşa, Sean tot şi-ar fi dorit să rămână, pentru propria plăcere.

— Bună dimineaţa, Grace, spuse el.

— 'Neaţa. Fata se duse drept către cafetieră. Victoria o să te lase azi să intri?

Sean îşi înfipse furculiţa în omletă.

— A zis că da.

— Unde te-ai oprit? Tommy s-a întors de la Londra?

— Da. Am terminat investigaţia de acolo şi m-am întors la altă revoltă.

— Tommy Grayling pare să fi prins gustul revoltelor, comentă Grace, venind să se aşeze lângă el.

— N-aş zice asta.

— Bine. Grace sorbi din cafea şi-l privi pe deasupra ceştii. Atunci tu pari să fi prins gustul revoltelor.

Sean zâmbi.

— Îmi place acţiunea, e adevărat. Dar să ştii că în New Yorkul din secolul al nouăsprezecelea au fost o mulţime de revolte.

— Ai văzut-o azi pe Natalya? întrebă David, aşezându-se la rândul lui, ţinând într-o mână o farfurie cu mai multă slănină decât ouă.

— Încă nu, răspunse Sean.

Asta nu-l deranja. Se simţea încă stânjenit faţă de ea, devenea agitat de câte ori o vedea intrând. N-ar fi trebuit să spună nimic, niciodată. Ar fi trebuit să lase în urmă, în simulare, relaţia dintre Tommy şi Adelina. Numai că atunci păruse mult mai derutant, mai greu să-ţi dai seama cine e fiecare şi ce înseamnă totul. Cu certitudine, el nu ştia cât de mult îi plăcea de fapt Natalya sau dacă nu cumva în mintea lui continua să existe Tommy, îndrăgostit de strămoaşa ei.

— Oricum, de ce-ţi limitează Victoria timpul? întrebă Grace.

— Spune că aş putea deveni prea dependent de asta.

Sean îşi împinse deoparte farfuria aproape goală.

— Ca dependenţa de un viciu? se amestecă David.

— Cam aşa ceva, răspunse Sean.

Însă el avea altă perspectivă. Într-adevăr, dacă ar fi putut, şi-ar fi petrecut în simulare tot timpul cât era treaz, dar asta nu se putea numi dependenţă. Cum ai putea fi dependent de aer?

— Ştii că nu-i nimic în neregulă cu tine, da? zise Grace. Şi nu mă refer la simulări.

Sean se uită în ochii ei căprui, adânci. Părea cu desăvârşire sinceră, aşa cum sunt puţini când rostesc astfel de cuvinte. Învăţaseră să se poarte cu o persoană a cărei activitate era limitată de o dizabilitate fizică şi erau plini de intenţii bune, dar nu le reuşea. Însă Grace părea să fi înţeles.

Sean bătu în braţul scaunului său cu rotile.

— Pentru mine, ăsta-i în neregulă.

— N-am vrut să spun aşa ceva, sublinie Grace. Eşti...

— Bună dimineaţa, le ură Natalya când intră în cameră.

— Bună dimineaţa, răspunse David. Ţi-am dus dorul aseară.

— Nu m-am simţit bine.

Natalya înşfăcă o chiflă şi un iaurt.

Cuvintele pe care intenţionase Grace să le spună mai rămaseră o clipă suspendate în aer, apoi se risipiră ca aburul cafelei sale. Sean trecu bucuros peste asta.

— Încă ai dureri de cap? o întrebă Grace pe Natalya.

Fata încuviinţă.

— Voi nu mai aveţi?

— Ale mele trec în câteva ore, spuse Grace.

— Şi ale mele, adăugă Sean.

La început fuseseră foarte puternice, dar se ameliorase ră. Şi, după părerea lui, oricum merita să le suporte.

Natalya se aşeză la masă, vizavi de Sean, şi el îşi simţi stomacul încordându-se uşor. Dacă ar fi putut schimba ceva din experienţa pe care o trăia în Cuibul Vulturului, ar fi vrut să nu mai fie atras de ea.

— Ai găsit Partea din Eden? întrebă David, mestecând o felie de bacon.

În jurul mesei se lăsă liniştea. Ştiau toţi de ce se aflau acolo. Ştiau ce se întâmplase în simularea Revoltelor Înrolărilor, creată de Monroe, înainte de a-i găsi Abstergo şi de a le dezvălui întreaga poveste. Ştiau care era miza jocului dacă vârfurile Tridentului din Eden ar fi fost găsite şi alăturate. Nu era totuşi un subiect despre care să vorbească des sau în

mod deschis. Semăna oarecum cu o discuţie despre extratereştri sau despre vrăjitori.

— Nu încă, răspunse Natalya, calmă.

— Cum merge simularea din China? întrebă Grace.

Natalya îşi privi lung chifla din farfurie.

— E greu. Prea multă moarte.

— Oricui i-ar fi greu să treacă prin aşa ceva, spuse Sean, încercând s-o ajute, dar cuvintele lui sunară, cumva, dispreţuitor.

Natalya se mulţumi să aprobe din cap, fără să ridice privirea.

Băiatul îşi dori să se facă nevăzut, înainte ca situaţia să devină şi mai stânjenitoare.

— Tommy aşteaptă, spuse el. Cred că trebuie să plec.

— Pe diseară, zise Grace.

David încuviinţă din cap către el, iar Sean îşi puse scaunul în mişcare cu spatele, îndepărtându-l de masă, apoi îl roti şi se îndreptă spre uşă. Ori de câte ori părăsea un grup astfel, singur, în scaunul său cu rotile, simţea că toată lumea se străduieşte să nu-l privească. I se spunea că asta se petrecea numai în mintea lui, dar tăcerea se aşternea întotdeauna în urmă, de parcă ceilalţi s-ar fi temut să scoată vreun cuvânt înainte ca el să se îndepărteze, ca şi cum s-ar fi cuvenit să aştepte, arătându-şi respectul, sau aşa ceva, pentru strădania lui. Detesta asta şi se bucură când ajunse la uşă, moment în care David începu să vorbească despre simularea amintirilor străbunicului său din al Doilea Război Mondial, când fusese unul dintre piloţii de culoare antrenaţi la baza Tuskegee.

Odată ieşit din camera de zi, Sean se îndreptă spre sălile Animusului. Cuibul Vulturului era alcătuit din cinci clădiri, legate toate între ele printr-o reţea de pasarele din sticlă înconjurate de copaci. El şi ceilalţi îşi petreceau timpul în două clădiri: recepţia principală (unde veneau părinţii să-i viziteze sau de unde îi luau pentru câteva ore la plimbare) şi corpul în care se aflau acum, unde mâncau, dormeau şi-şi explorau amintirile genetice. Sean nu ştia ce făcea Abstergo în celelalte părţi ale complexului.

Când intră în camera Animusului său, Victoria era deja acolo.

— Bună dimineaţa, spuse el nonşalant.

Doctoriţa se ridică din faţa computerului şi zâmbi.

— Pot fi întotdeauna sigură că eşti primul care apare aici, Sean.

Băiatul nu-şi dădu seama dacă era un compliment, o ironie sau o combinaţie a celor două.

— Azi pot intra? întrebă.

— Bineînţeles, răspunse femeia. Cred că ieri ai beneficiat de o pauză utilă şi obligatorie, nu? Ţi-aş putea integra în program alte câteva zile libere.

Sean voia s-o contrazică, dar se hotărî s-o lase pe mai târziu. Pe moment, nu-şi dorea decât să intre în simulare şi se temea că, dacă se împotrivea într-un fel sau altul, ori dacă părea prea nerăbdător, doctorul Bibeau s-ar putea răzgândi în privinţa planului de activitate din ziua aceea.

Îşi îndreptă scaunul către inelul Animusului şi Victoria păru să fi învăţat în sfârşit că nu trebuia să se ofere să-l ajute. Sigur că da, băiatul avea o problemă cu picioarele, însă braţele îi erau destul de puternice ca să poată ajunge aproape oriunde. Îşi opri scaunul pe poziţie şi-i frână roţile, apoi se săltă în inel şi se lăsă în harnaşament, unde gambele îi atârnau deasupra exoscheletului. Pe urmă, Victoria îi prinse tălpile la locurile lor şi-i legă curele peste braţe, după care îi puse casca şi-l conectă la aparatele care îi monitorizau creierul şi inima.

În ziua aceea se mişca încet, dar Sean îşi păstră calmul aparent.

— Aşa, spuse femeia, în cele din urmă. Cred că suntem gata.

— OK, răspunse el. New York, iată...

— De fapt..., Victoria plecă de lângă Animus, îndreptându-se către un monitor. Nu te trimitem din nou în amintirile lui Tommy Grayling.

— Poftim? Sean se răsuci cu inel cu tot, ca să se uite la ea. De ce?

— Mediul pare să nu mai fie sănătos pentru tine...

— Ce vrei să spui? Cum anume este nesănătos?

Sean simţi nerăbdare şi furie, dar era prea târziu ca să le pună frâu.

Victoria îşi încrucişă braţele în faţa mijlocului.

— Ştiu că n-am căzut de acord în privinţa modului în care foloseşti Animusul, Sean, dar...

— Asta din cauză că nu mă-nțelegi, o întrerupse el. Vrei să mă oprești.

— Te rog, lasă-mă să termin...

— Nu vreau să te las să termini. Vreau să merg în amintirile lui Tommy Grayling.

Ușa încăperii se deschise șuierând și Isaiah intră, îmbrăcat în costum negru dintr-un material ce părea să absoarbă lumina.

— Sean, cred că ar trebui să asculți ce are de spus doctorul Bibeau. Și să dai dovadă de tot respectul care i se cuvine.

Nu-l mai văzuse pe directorul Cuibului Vulturului de peste o săptămână și apariția lui bruscă îl amuți, trecându-i furia pe planul al doilea.

Isaiah dădu din cap către Victoria.

— Te rog, continuă, doctore Bibeau. Cred că Sean te va asculta acum.

Femeia se uită în ochii băiatului, care, deși o fulgeră cu privirea, nu zise nimic.

— Voiam să spun că, după părerea noastră, simularea Grayling stagnează, nu ne mai poate fi de folos. Animusul nu-i aici ca să te distreze. Vrem să-ți oferim o gamă întreagă de experiențe din viețile mai multor strămoși.

— De ce? întrebă Sean.

Doctorița coborî privirea către tableta ce părea să-i fie pavăză.

— E prea devreme să intrăm în detalii, dar e de-ajuns să spun că noi credem...

— De ce? repetă Sean întrebarea.

Victoria se întoarse spre Isaiah.

Directorul îi cuprinse pe amândoi într-o privire sobră.

— Putem să-i spunem. Cred că este suficient de matur ca să facă față.

— La ce să fac față?

Victoria își ridică din nou tableta și o lipi de piept ca pe un scut.

— În sistemul tău neurologic au apărut câteva schimbări interesante. Mai ales în cortexul motor.

— În cortexul meu motor? Sean nu voia să se avânte prea departe, anticipând spusele celor doi, însă îi venea greu să

nu-şi facă speranţe, gândindu-se unde voiau să ajungă. Ce fel de schimbări?

— Dă-mi voie să te lămuresc, interveni Isaiah. Nu vorbim despre redobândirea abilităţii de a merge cu propriile picioare.

Sean se simţi retrăgându-se, îndepărtându-se uşor de ei.

— Atunci despre ce vorbiţi?

Victoria îşi drese glasul.

— Simularea Animus îţi activează cortexul motor aşa cum nu s-a mai întâmplat de când ai paralizat din cauza accidentului. În esenţă, această parte a creierului tău a simţit intens lipsa unor semnale trimise de picioarele tale. Până acum.

Băiatul privi în jos, la exoscheletul care îi susţinea picioarele.

— Şi ce anume face asta?

— Ne interesează mai ales ce *ar putea* face, răspunse Isaiah. Prin Abstergo, Templierii investesc în numeroase domenii, printre care şi medicina. Sperăm să putem utiliza informaţiile obţinute de la tine pentru o mai bună înţelegere a creierului unui pacient paralizat.

— La ce v-ar putea folosi? întrebă Sean.

— În final, răspunse Victoria, cu o privire piezişă către Isaiah, într-un anumit moment din viitor, am avea posibilitatea să creăm neuroproteze personalizate.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sean.

— În momentul de faţă, răspunse Isaiah, utilitatea neuroprotezelor este foarte limitată. Ai nevoie de câteva luni ca să înveţi să le foloseşti, sunt greu de manevrat şi nu le sunt de niciun folos celor cu leziuni ale măduvei spinării.

Sperăm că vom putea concepe ceva nou. Revoluţionar. O proteză pe care pacientul ştie deja cum s-o folosească, fiindcă a fost programată pentru sistemul său neurologic personal. Proteza va şti cum să facă parte din trupul pacientului respectiv.

Sean avu impresia că i se oprise inima, şi răsuflarea, şi orice altceva din corp, deşi, în tăcerea din încăpere, auzea zumzetul continuu al aparatelor ce îi monitorizau organele vitale.

— Aş putea să merg din nou?

— Nu cu picioarele tale, precizează Isaiah, ci cu o proteză. Dar ţin să te avertizez că suntem încă la mulţi ani depărtare de asta. Ne aflăm în etapa punerii bazelor acestui proiect ştiinţific. Momentan, *tu* eşti baza proiectului.

— Şi ce vreţi să fac?

Victoria se apropie de el.

— Vrem să te studiem în cadrul unei game foarte largi de amintiri genetice. Să trecem în revistă toţi strămoşii la care putem ajunge. De la Tommy Grayling am aflat tot ce se poate afla.

— Oh, făcu Sean.

Se ataşase de poliţistul uriaş mai mult decât de oricine altul. Îi învăţase traseele de patrulare şi se împrietenise cu colegii lui din Brigada Broadway. Fusese alături de Tommy când se luptase, când fusese rănit, când avusese inima frântă. Se retrăsese împreună cu el din forţele de poliţie şi-l însoţise la Londra ca detectiv al Agenţiei Pinkerton. Învăţase multe despre sine însuşi cu ajutorul şi prin intermediul puterii lui Tommy.

— Mai pot intra, din când în când, în amintirile lui?

— Probabil, răspunse Isaiah. Când n-o să împiedice deloc cercetările.

— Desigur, adăugă Victoria, o să-i punem pe părinţii tăi la curent cu toate astea.

De fapt, Sean n-avea nevoie să stea pe gânduri. Avea să susţină, în orice mod posibil, studiile efectuate de Abstergo. Îi venea pur şi simplu greu să se despartă de o viaţă pe care o simţise devenind a lui. În cele din urmă, dădu aprobator din cap, atât pentru sine, cât şi ca răspuns pentru Victoria şi Isaiah.

— OK, spuse. Ce urmează?

Victoria lovi cu degetul în tabletă.

— O să ne întoarcem ceva mai mult în urmă, pe linia strămoşilor tăi. Mergem în Irlanda, la sfârşitul secolului al optsprezecelea.

— OK, încuviinţă Sean. Să trecem la treabă.

— Excelent, zâmbi Isaiah. Sean, tu eşti menit pentru fapte măreţe. Noi trei o să facem istorie.

Băiatul se simţi aproape jenat când înţelese ce mult însemna pentru el să audă asta. După accident, se părea că ni-

meni nu mai aştepta nimic din partea lui şi că, pentru orice reuşită, oricât de măruntă şi de banală ar fi fost în cazul cuiva capabil să meargă, era privit ca un erou. Îi plăcea să fie apreciat pentru ceva real şi, mai ales, pentru ceva ce nu putea face decât el.

— Mulţumesc, spuse.

— Eu îţi mulţumesc, zise Isaiah. Te las cu încredere în mâinile doctorului Bibeau. Este o persoană capabilă.

Traversă cu paşi mari sala Animusului şi ieşi.

Sean se aşeză mai bine în harnaşament şi aşteptă răbdător ca Victoria să mai verifice o dată toate conexiunile. Femeia se îndreptă apoi spre monitoare şi trecu la lucru. El rămase cu privirea în tavan, ascultând zgomotul tastelor şi întrebându-se, emoţionat, cum va fi noua simulare şi ce ar fi putut însemna.

— Bun, spuse Victoria peste câteva minute. Pregătesc conectarea inhibitorului parietal. Eşti gata?

— Da, răspunse Sean.

Victoria veni şi-i puse casca, înfăşurându-l într-un giulgiu de imagine şi de sunet şi rupându-l de restul lumii. Prin comparaţie cu Animusul lui Monroe, prima utilizare a acestui aparat fusese ca o coborâre de pe cal pentru a sui într-un Ferrari.

Mă auzi, Sean? întrebă Victoria.

— Da.

Aici totul e pregătit. Tu eşti gata?

Băiatul respiră adânc. Era singura parte a Animusului care nu-i plăcea, dar închise ochii.

— Sunt gata.

Încearcă să te relaxezi. Încarc Coridorul Amintirilor...

Odată, într-o vacanţă, când avea cinci ani, Sean căzuse într-un râu umflat de ploile primăverii. Curentul violent îl purtase înainte ca oricine să fi reuşit să-l prindă. Amintirile lui despre incident constau, în cea mai mare măsură, din relatările părinţilor, totuşi puţinul pe care îl memorase i se întipărise bine în minte: senzaţia de totală neputinţă în faţa zidului de apă parcă viu, împotriva căruia nu putea lupta, care îl rostogolea, îl trăgea în jos şi-l copleşea cu desăvârşire.

Aşa era şi senzaţia creată de inhibitorul parietal.

Unchiul lui Sean pescuia în aval şi reuşise să-l scoată din râu. Dar unchiul nu se afla acum acolo, iar acesta nu era un râu. Torentul se afla chiar în mintea lui Sean.

Coridorul Amintirilor străluci brusc în jurul său, la început orbitor, însă stabilizându-se curând ca un cenuşiu inform, ca o zi ceţoasă, în care nu ştii unde-i soarele.

Inserare parietală peste trei secunde, două, una...

Sean simţi o undă de şoc.

CAPITOLUL PATRU

Grace avea aceeaşi perspectivă ca Sean. Sau, cel puţin, la fel cu ceea ce presupunea ea că ar gândi băiatul. Nu ştia cu exactitate, fiindcă nu discutaseră niciodată clar despre asta, dar bănuia că el se afla acolo, în Cuibul Vulturului, din motive similare cu ale ei, deşi probabil că legătura nu era evidentă pentru alţii.

Îl urmări cu privirea în timp ce părăsea camera de zi, apoi David începu să vorbească despre simularea bazată pe amintirile străbunicului lor, care zburase cu un avion de vânătoare Mustang P-51, făcând parte din escadronul 302, pe vremea când armata era încă împărţită după culoarea pielii.

— Puteau trimite semnale către cei de la sol cu trei lumini de sub vârful aripii drepte: una roşie, una verde şi una galbenă. Băiatul zâmbi larg, apoi spuse, probabil pentru a cincizecea oară: Simulatorul desăvârşit al zborului.

— Roşu, verde şi galben? întrebă Grace. Ăsta nu-i un joc pe computer. Nu suntem aici ca să ne distrăm.

— Dar e distractiv, o contrazise David. De ce trebuie să strici totul, Grace?

Fata nu-i dădu atenţie decât pe jumătate, fiindcă se gândea la Sean şi se uita la Natalya, care se holba la uşă, probabil tot cu gândul la el. Grace nu ştia exact ce se întâmplase între cei doi, dar în apropierea ei Sean devenea nervos şi tăcut. Era evident că el o plăcea, însă Grace nu ştia ce simte Natalya pentru el. Fata ţinea atât de multe pentru ea, încât părea o broască ţestoasă. Puteai să-i vezi doar capul şi labele picioarelor.

Grace sorbi din cafea, lăsându-l pe David să spună vrute şi nevrute, până ce ouăle din farfuria lui se răciră.

— Cum era cu rasismul? întrebă în cele din urmă Natalya.

David amuţi, apoi răspunse:

— Asta mă-nfurie. Suntem provocaţi de câţiva piloţi din escadroanele albilor, deşi suntem mai buni decât ei. Dintre bombardierele pilotate de albi, unele nu ne acceptă ca escortă. Nu contează cât de bine zburăm. Oamenii îşi imaginează că nu putem excela ca piloţi fiindcă suntem negri!

— Îmi pare rău, spuse Natalya.

David se mulţumi să încuviinţeze din cap. Grace nu atrase atenţia că fratele ei vorbea la persoana întâi, cu verbele la prezent. Li se întâmpla tuturor. Şi pentru ea putea fi încă derutant dacă nu se străduia să nu amestece lucrurile. Presupunea că, în parte, de asta îi chema Victoria la şedinţe săptămânale de terapie.

Natalya se întoarse spre Grace.

— Cum merge noua ta simulare?

David zâmbi cu un aer cunoscător.

— Grace lucrează într-o mină de aur.

Natalya înălţă din sprâncene.

— Serios?

— De fapt, sunt amintirile unui negustor de aur, răspunse Grace. Trăieşte în vestul Africii, în secolul al paisprezecelea. Oamenii de genul lui erau persoane importante în regatele medievale Ghana şi Mali. Sau cel puţin aşa spune tata.

— Ooo! exclamă Natalya. Putem face schimb de strămoşi?

— Sigur că da, răspunse Grace. (Măcar despre strămoşul Natalyei se presupunea că venise în contact cu Partea din Eden.) Aş prefera să mă ocup de scopul pentru care sunt aici.

Natalya ezită.

— Iar eu aş prefera să nu omor oameni.

Grace îşi dădu seama că nu era un atac la adresa ei. Era adevărat că gândul la uciderea unor oameni în simulare n-o deranja atât de mult pe cât, poate, ar fi trebuit. Însă una dintre strămoaşele ei, Eliza, fusese Asasină. Victoria n-o mai lăsa să se atingă deloc de amintirile acelei femei.

— Ai cu adevărat încredere în ei? întrebă Natalya.

— În cine? zise Grace.

— În Isaiah şi în Victoria.

— Ştiu că ne oferă ocazia să facem ceva important.

— De-asta v-aţi întors?

Răspunsul era mai complicat decât un simplu „da”, însă Grace se limită la el.

La început, cu Monroe, Grace nu urmărise decât să se întoarcă acasă cu bine, şi ea, şi fratele ei. Pe urmă îi prinseseră Templierii, sau îi salvaseră, în funcţie de perspectiva din care priveai. Agenţii îi aduseseră în clădirea Companiei Abstergo şi le explicaseră totul. Cum Templierii purtaseră un război secret cu Asasinii, de-a lungul întregii istorii. Le spuseseră că misiunea Templierilor era crearea unei lumi stabile şi paşnice, în care progresul putea fi încurajat.

Firește, când sosiseră părinţii lui Grace şi David, tatăl lor îi luase imediat pe amândoi acasă. David obiectase şi o făcuse chiar şi ea, într-o mică măsură. Dar aşa era tatăl lor. Era sudor şi fusese concediat de mai multe ori. Nu avea încredere în nicio corporaţie atât de mare şi de bogată ca Abstergo. Imediat ce ajunseseră acasă, reîncepuseră schimburile de focuri între bande, de această dată la numai două cvartale distanţă. Părinţii lui Grace se străduiseră din răsputeri să-şi ţină familia în siguranţă, însă când te afli în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, nimic nu mai contează.

De aceea, tatăl lor îi trimisese înapoi, la adăpost, în Cuibul Vulturului, şi Grace se temea că, dacă David nu va începe să-şi ia în serios activitatea, Abstergo îi va exclude pe amândoi din program.

— Putem începe simulările? întrebă David, cu farfuria acum goală.

— Sigur că da, răspunse Grace.

— Natalya, vii? întrebă el.

Fata clătină din cap,

— Luaţi-o înainte.

O părăsiră în camera de zi şi se îndreptară spre clădirea Animusului. Grace îl lăsă pe David în rezerva lui, cu un tehnician, şi se duse în sala ei. Specialistul se afla deja acolo, nu însă şi Victoria, astfel că se văzu nevoită să aştepte. Victoria apăru după destul de multă vreme, gâfâind uşor.

— Îmi cer scuze, Grace. Dimineaţa asta-i... cumva complicată. Eşti gata să te aventurezi în Africa de Vest?

După aşteptarea îndelungată, Grace se simţea iritată.

— Partea din Eden nu-i acolo.

— N-ai petrecut decât câteva ore în amintirile alea, sublinie Victoria. Timbuktu este un centru negustoresc important.

— Îmi pare pur şi simplu pierdere de timp, obiectă Grace. Victoria oftă şi-şi frecă fruntea cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Ştiu că eşti nerăbdătoare, dar nu există nicio altă cale. Datele obţinute din fişierele lui Monroe sunt incomplete. Dacă am fi avut nucleul Animusului său, am fi ştiut exact unde să vă trimitem.

— Deci nu l-aţi găsit?

— Nu.

— Dar Owen şi Javier?

— Ai fi ştiut dacă am fi dat de ei. Iar informaţiile sigure pe care le deţinem ne conduc la concluzia că unii strămoşi de-ai tăi au venit în contact cu vârfurile Tridentului. Facem tot ce se poate cu ceea ce avem acum: corelaţii cu datele istorice şi corespondenţă cu datele despre prietenii tăi. Ne străduim să îngustăm marja de posibilităţi, însă pentru asta e nevoie de timp.

Grace păşi în inel şi se cocoţă în harnaşament.

— Aş vrea să fi putut lua locul Natalyei. Ea nici măcar nu vrea să meargă acolo. Amintirile ei oferă acum cele mai multe şanse, nu-i aşa?

— Recunosc, ar fi minunat dacă te-am putea trimite pe tine în amintirile ei. Dar Animusul e mai rapid, mai stabil şi mai demn de încredere decât Helixul.

— Prin urmare, nu-mi rămâne decât să aştept fără să fac nimic.

— Asta nu se numeşte *nimic.*

— Îmi dă senzaţia că nu-i mai mult decât nimic.

— De ce ai senzaţia asta?

Grace remarcă o schimbare a posturii Victoriei când femeia ieşi din rolul savantului ca să intre în cel al psihiatrului. Acum îşi ţinea capul uşor înclinat şi privirea îi era blândă, dar foarte serioasă. Însă fata n-avea dispoziţia necesară pentru terapie.

— N-are importanţă. S-o facem. Africa de Vest să fie!

Victoria ezită.

— Eşti sigură? Putem discuta despre asta.

— Mi-e bine. Grace se pregăti. Poate de data asta aflu ceva.

— Dacă eşti sigură..., spuse Victoria întorcându-se lent către computere. O să aduc simularea în punctul în care ai părăsit-o ieri.

Pe urmă strânse curelele ce o legau pe Grace de exoschelet, o conectă la toate aparatele, stabili valorile standard ale semnalelor ei vitale pentru ziua respectivă şi-i puse casca.

Eşti gata?

— Gata.

Încărcarea Coridorului Amintirilor peste trei secunde, două, una...

În mintea lui Grace apărură brusc puncte strălucitoare şi, o secundă mai târziu, stătea în familiarul gol cu forme pâcloase ce apăreau şi dispăreau fără a se stabiliza vreodată sub vreo înfăţişare complet recognoscibilă.

Cum te simţi?

— Perfect.

Simularea e încărcată. Spune când vrei să pornească.

Grace închise ochii, aşteptând izbitura de berbec a inhibitorului parietal, care avea să spargă zidul din jurul minţii ei.

— Gata.

Berbecul o izbi şi avu impresia că i se despică ţeasta, dar senzaţia dispăru treptat, înlocuită de alta, foarte stranie, de plutire, de a fi în acelaşi timp pretutindeni şi nicăieri. Era ca şi cum între ea şi lumea din jur n-ar fi existat nicio diferenţă. Hotarele dintre gânduri, trupul ei şi materia ce alcătuia Universul deveniseră neclare.

Încărcarea personalităţii genetice peste trei secunde, două, una...

Zidurile din jurul minţii lui Grace reapărură şi întreaga apăsare a lumii îşi regăsi brusc locul. Fata se clătină uşor, apoi se uită în jos, spre trupul strămoşului ei.

Masireh era un bărbat zvelt. Purta sandale, robă şi o eşarfă în jurul taliei, unde ţinea un pumnal. O tichie îi acoperea capul şi se afla în afara conştiinţei lui Grace. Îl simţea aşteptând şi, oricât i-ar fi venit de greu, se învăţase să deschidă o poartă, lăsându-l să pătrundă în gândurile ei.

Îi era deja familiar, din ziua precedentă, ceea ce-i oferea un avantaj. Îi cunoştea soţia şi copiii. Negoţul şi lumea. De fapt, semăna mult cu tatăl ei.

Acordă-ţi câteva minute în care...

— Sunt gata.

Bine. Încărcarea completă a simulării peste trei secunde, două, una...

Cenuşiul Coridorului Amintirilor se umplu de forme cafeniu-roşiatice şi arămii, iar un vânt uşor împrăştie în toate părţile un nisip fin. Grace se afla pe o stradă din Timbuktu.

Clădirile din jurul ei păreau sculptate din dunele deşertului, zidurile lor netede fiind construite din cărămizi de lut şi nisip. Acoperişurile erau din frunze de palmier şi iarbă şi, pe deasupra lor, Grace zărea moscheea, ale cărei grinzi din lemn ce susţineau minaretul păreau acele unui cactus. Căldura dogoritoare răspândită de razele soarelui făcea aerul greu de respirat.

În spatele ei se auzi mugetul unei cămile şi Grace se grăbi să i se ferească din cale. Animalul căra sarea stăpânului ei, care devenise o marfă profitabilă, dar nu pe măsura aurului cu care făcea negoţ Masireh.

Grace îi cedă lui controlul şi bărbatul îşi continuă drumul către întâlnirea cu un negustor din Marrakech. Spera să-şi facă astfel o nouă relaţie. Ar fi căpătat acces mai bun la negoţul cu spaniolii şi cu alte regate ale kafirilor din nord. Mulţi se împotriveau negoţului cu evreii şi cu creştinii, însă pragmatismul lui Masireh îi tempera propriul zel religios.

Trecu prin piaţa bunurilor de lux şi se opri să admire un val de mătase fină, din Persia. Materialul roşu îi aluneca printre degete aproape ca apa şi-şi puse în gând să-l cumpere la întoarcerea acasă.

Negustorul din Marrakech poposise la un han de la marginea oraşului şi, cu toate că ar fi fost mult mai cuviincios să vină acasă la Masireh, ofensa putea fi trecută cu vederea în interesul negoţului.

Hangiul îl întâmpină pe Masireh şi-l conduse în spatele clădirii, unde negustorul străin şi o parte dintre oamenii săi se instalaseră într-un pavilion auxiliar.

— Îl cunoşti? întrebă proprietarul hanului, îngustându-şi ochiul stâng.

— Am auzit de el, răspunse Masireh şi se îndreptă spre locul întâlnirii.

Negustorul era un bărbat voinic, într-o robă dintr-un material splendid, avea pielea mult mai deschisă la culoare decât Masireh şi o barbă lungă.

— Pace ţie! spuse Masireh apropiindu-se.

— Bine ai venit, sunt onorat, răspunse negustorul, apoi îl invită să se aşeze pe o pernă frumoasă. Am auzit de bunul tău renume, deopotrivă în privinţa calităţii aurului şi a onestităţii negoţului.

— Mă onorezi peste măsură, răspunse Masireh.

Oamenii străinului se îndreptară spre marginile pavilionului şi rămaseră pe laturile şi în colţurile lui, formând un cerc. Asta nu păru să-l supere pe Masireh, dar Grace avu o vagă presimţire neplăcută.

— Te rog, spuse negustorul, arătând către un ibric de pe vasul cu jăratic. Îngăduie-mi să-ţi ofer un ceai.

Masireh înclină capul.

— Mulţumesc.

Negustorul turnă, iar el bău şi, în următoarea oră, conversaţia lor se învârti pe lângă adevăratul motiv al întâlnirii; discutară despre recenta călătorie a negustorului sosit din Marrakech şi despre impresia pe care i-o făcuse. Abia după ce fierseseră de trei ori frunzele de ceai, trecură la ceea ce-i interesa cu adevărat.

— Ai cumpărători regulaţi? întrebă Masireh.

— Da, răspunse negustorul. Şi sunt nerăbdători să încheie o înţelegere cu mine ca să dobândească aurul tău.

— Iar eu sunt nerăbdător să fac negoţ cu ei.

— Au o singură pretenţie, asupra căreia stăruie îndeosebi.

Masireh se aplecă spre interlocutorul său.

— Şi care-i aceea?

Străinul şovăi.

— Am încredere în tine, Masireh. Mă doare că trebuie să ţi-o spun, însă cumpărătorii mei vor să fie siguri că rezerva ta de aur e pe măsura nevoilor lor. Nu le-ar fi de niciun folos dacă minele tale ar secătui mâine, obligându-i să caute aur altundeva.

— Nu văd în asta o ofensă, zise Masireh. Şi te asigur că minele mele vor continua să ofere aur mult timp după

moartea mea, iar nepoţii, mei se vor întâlni cu ai tăi din acelaşi motiv care ne-a adus pe noi aici.

— Eu unul te cred. Dar cumpărătorii mei insistă să văd eu însumi minele.

Grace avu o nouă presimţire sumbră, de data asta împărtăşită de Masireh. Bărbatul se foi pe perna care începuse să nu mai fie la fel de confortabilă. Şi aerul din pavilion se încinsese, deşi stăteau la umbră.

— Mă tem că nu-i cu putinţă, spuse el. Locurile unde se află minele negustorilor Wangara sunt secrete păzite cu străşnicie. Cred că ştii asta.

Celălalt încuviinţă.

— Bineînţeles. Şi nu ţi-aş cere aşa ceva, dacă mi-aş putea convinge în alt fel cumpărătorii.

— Atunci vor fi dezamăgiţi, spuse Masireh clipind.

Vederea începuse, cumva, să i se împăienjenească, poate fiindcă strălucirea soarelui era prea puternică. Grace ştia că adevărul era altul şi, dacă ar fi putut, l-ar fi ridicat în picioare şi l-ar fi scos de acolo cât mai repede. Dar presupunea că, dacă ar fi procedat aşa, ar fi schimbat amintirea, provocând desincronizare şi, în final, ieşirea din simulare. Deoarece inhibitorul parietal îi bombarda creierul, desincronizarea era o experienţă extrem de neplăcută.

— Nu pot face nimic ca să te conving? întrebă negustorul.

— Nimic.

Masireh avu senzaţia că cineva îi înfăşurase o pătură în jurul capului şi, deşi Grace ar fi vrut să ţipe, cuvintele ieşiră foarte lent dintre buzele lui.

— Sper... că nu-i un... obstacol... insurmontabil.

Străinul îi zâmbi.

— Cred că putem ajunge la o înţelegere.

Masireh se uită în cana lui goală şi înţelese abia atunci că fusese drogat. În timp ce se prăbuşea fără vlagă, văzu cum umbrele oamenilor negustorului îl împrejmuiau, apoi umbrele acelea îl înghiţiră.

★

— Şi-a pierdut cunoştinţa, spuse Grace, plutind într-un vid mai întunecos decât Coridorul Amintirilor.

Da, aşa e, răspunse o voce nefamiliară.

— Cine eşti?

Anaya. Sunt tehnician. Ne-am cunoscut. Doctorul Bibeau este pentru moment cu Natalya. Te simţi bine?

— Perfect, răspunse Grace. Nu trebuie decât să aşteptăm un minut.

Mai trecuse prin aşa ceva. Când strămoşul ei dormea sau îşi pierdea cunoştinţa, simularea cădea într-un soi de neant, dar, fiindcă în Animus timpul se scurgea mai iute, starea aceea nu dura niciodată prea mult. Numai că acum Grace îşi făcea griji pentru Masireh şi era nerăbdătoare să afle ce se întâmplase.

Se pare că îşi revine, anunţă Anaya.

Grace se concentră asupra reintrării în simulare şi cerul strălucitor al nopţii, împănat cu stele, alungă curând fumul cenuşiu. Calea Lactee i se întindea deasupra capului şi fata îşi dădu seama că Masireh stătea culcat pe spate. Îşi deschise din nou uşa minţii şi-l lăsă să preia controlul.

Masireh încercă să se salte în capul oaselor, însă descoperi că avea mâinile şi picioarele legate. Mişcarea păru să atragă totuşi pe cineva către el. Nisipul deşertului şoptea sub sandalele celui care se apropia şi, o clipă mai târziu, negustorul apăru deasupra lui.

Mânca şi continuă să mestece pentru câteva clipe.

— Sunt sigur că ştii ce urmează, spuse el într-un târziu.

— Mă eliberezi şi te-ntorci cu coada între picioare la Marrakech, să dai ochii cu cumpărătorii tăi dezamăgiţi, răspunse Masireh.

Negustorul râse.

— Nu există niciun cumpărător. Ştii asta.

Masireh îi zâmbi.

— Da, ştiu.

— O să mă duci la minele tale.

— Nu, n-o să te duc.

— Atunci o să te ucidem.

— N-aş fi primul wangaran care moare astfel. Şi n-o să fiu nici ultimul.

Grace simţi inima lui Masireh bătând cu putere, deşi el se străduia să-şi păstreze calmul exterior. N-avea idee unde se aflau, dar, ţinând seama de întunecimea nopţii, zăcuse fără cunoştinţă multe ore şi era posibil să-l fi dus la mulţi kilo-

metri depărtare de Timbuktu. După ce-l drogaseră, rulaseră pur şi simplu un covor în jurul lui şi-l aruncaseră pe spinarea unei cămile. Soţia lui se întreba probabil unde era. Şi fiii lui îl căutau pesemne prin oraş.

— Nu vei mai putea intra niciodată în Timbuktu, spuse el. Unde-o să vinzi aurul?

— Am tovarăşi de negoţ, răspunse celălalt. Îmi va fi uşor.

— Mă-ntreb dacă ei ştiu că au de-a face cu genul de om capabil să drogheze ceaiul altuia.

— Asta nu contează. Aurul e aur. Iar tu o să ne duci la minele tale. N-o să ţi-o cer din nou.

— Atunci ai început să-nveţi, ripostă Masireh.

Negustorul scoase din robă un pumnal pe care Masireh îl recunoscu; era al său. Pe urmă, celălalt se aplecă şi-i trecu ascuţişul lamei peste obraz. O crestătură rapidă, nepăsătoare, şi Masireh simţi mai întâi curgerea fierbinte şi lipicioasă a sângelui său, apoi durerea.

— N-o să-ţi ofer o moarte uşoară, spuse negustorul.

— E moartea vreodată uşoară? întrebă Masireh, atingând cu limba colţul gurii, pe unde i se prelingea sângele.

Grace simţi gust de fier.

— Recunosc că eşti mai curajos decât m-aşteptam, spuse negustorul.

Masireh nu răspunse. De fapt, nu se considera curajos şi tânăra îi simţea groaza, deşi se străduia să se convingă că va supravieţui. Supravieţuise cu siguranţă, pentru că altminteri experienţa aceea de viaţă n-ar fi ajuns în memoria genetică. Însă cum avea să se descurce?

— Mă duc să trag un pui de somn, adăugă negustorul. Dar nu cred că tu vei dormi. O să-ţi petreci noaptea gândindu-te la ce te aşteaptă, iar mâine-dimineaţă o să-ţi fac ceva mult mai rău, dacă n-o să mă duci la minele tale.

— Cât va trebui să reflectez? întrebă Masireh.

— Mai sunt cinci ore până răsare soarele. Timp din belşug.

Înainte ca Masireh să mai spună ceva, cel care îl luase prizonier se îndepărtă. Fiindcă tocmai aflase cu ingeniozitate ce oră era, putea să afle în scurt timp şi unde se afla. Privi cerul înstelat. Nimeni nu traversează întinderea schimbătoare a deşertului fără o hartă care rămâne neschimbată. Se părea că ajunseseră la vreo şaisprezece kilometri distanţă de

oraş şi se îndreptau spre vest, către bazinul fluvial unde se găseau bogăţiile pământului.

Masireh îşi încercă din nou legăturile, dar constată că nu cedau câtuşi de puţin, iar funiile începuseră să-i muşte încheieturile. Îşi întinse gâtul în toate direcţiile şi descoperi că era legat de ţăruşi înfipţi în pământ. Nicio şansă de evadare.

Negustorul şi oamenii lui făcuseră tabăra la câţiva metri depărtare, însă nu înălţaseră corturile. Stăteau întinşi în jurul focului şi murmurul vocilor le era întrerupt la răstimpuri de câte un hohot de râs, iar cămilele ţineau adăpost de vânt. Masireh privi iarăşi cerul şi înălţă o rugăciune către Allah, apoi Grace îl urmă pas cu pas când păru să-i treacă de hotarele minţii, intrând în propriile ei gânduri.

CAPITOLUL CINCI

După plecarea lui Grace şi a lui David, Natalya îşi prelungi micul dejun cât mai mult cu putinţă, atât de mult, încât începu să se întrebe dacă Isaiah sau Victoria vor veni cumva s-o caute. Dar nu apăru niciunul şi, în cele din urmă, oftă şi se îndreptă cu paşi înceţi spre sala Animusului, oprindu-se să admire copacii şi să respire aer curat dintr-un balconaş cu uşa descuiată.

Lumina piezişă a dimineţii răzbătea printre vârfurile copacilor, iar o adiere uşoară le legăna parcă în ritmul unei melodii. Ceva blând, ca a treia parte din *Pinii din Roma,* poemul simfonic al lui Respighi, o piesă care îi plăcuse întotdeauna tatălui ei. Închise ochii, savură mireasma aerului şi simţi frigul zbârlindu-i firişoarele de păr de pe braţe. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să coboare din balcon şi să fugă prin pădure, în jos pe munte. De ce avea senzaţia că ar fi fost o evadare? De fapt, nu era prizonieră acolo. Niciunul nu era.

Tocmai asta făcea totul atât de derutant.

Monroe spusese că Templierii sunt necruţători şi nu li se putea acorda încredere. Că doreau să domine şi să controleze lumea, reprimând liberul-arbitru. Însă până atunci nu se întâmplase asta. Natalya era acolo fiindcă văzuse privirile părinţilor ei când Isaiah le vorbise despre recompensa materială. Mama şi tatăl ei n-ar fi obligat-o niciodată să rămână, dar participarea fetei la „proiectul de cercetare" al Corporaţiei Abstergo însemna că nu mai erau nevoiţi să muncească din greu atât de mult, fără a mai pune la socoteală „beneficiile educaţionale" pe care le întrezăreau, aşa că-i asigurase că dorea să rămână, deşi nu era deloc sigură.

Când se gândea la simularea bazată pe amintirile lui Bayan, aproape că-şi dorea să-i fi lăsat s-o ia acasă.

Cineva bătu în uşa de sticlă din spatele ei şi Natalya se răsuci. Isaiah stătea de cealaltă parte a uşii închise şi gesticula ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea să i se alăture.

Ea dădu aprobator din cap, iar el ieşi pe balcon, respirând adânc pe nas.

— Am avut grijă să existe multe locuri ca ăsta în Cuibul Vulturului, rosti bărbatul. Oaze de calm, pentru reflecţie şi contemplare.

— E frumos, spuse Natalya.

Isaiah veni lângă ea şi se aplecă în faţă, cu braţele sprijinite pe balustradă.

— Mă întrebam dacă azi vei dori să stai departe de Animus.

Natalya nu răspunse.

— E firesc, continuă el. Cred că ieri am fost cam nerăbdător, că te-am presat. Dacă a fost într-adevăr aşa, îmi cer scuze.

Ea ridică din umeri.

— Ai nevoie de o zi liberă?

Tânăra căzu pe gânduri, uşor surprinsă fiindcă Isaiah îi oferise o asemenea posibilitate. Înţelese însă repede că, dacă ar fi acceptat, recompensa n-ar mai fi fost aceeaşi şi n-ar fi făcut decât să îngreuneze situaţia.

— Pot s-o fac, spuse într-un final.

Isaiah dădu din cap.

— Bine, atunci vino când te simţi pregătită.

Îi întoarse spatele şi reintră în clădire, lăsând-o singură pe balcon.

După câteva minute, Natalya îl urmă şi ajunse curând în sala Animusului ei. Nici Isaiah, nici Victoria n-o aşteptau şi i se păru ciudat, având în vedere câtă importanţă păruseră să acorde simulării în ziua anterioară. Poate că a treia Parte din Eden apăruse în simularea altcuiva. Asta i-ar fi fost de folos, căci ar fi împărţit cu altcineva presiunea ce o apăsa.

Victoria apăru după o vreme, scuzându-se că o lăsase să aştepte. Aparent, atât Sean, cât şi Grace avuseseră nevoie să li se acorde mai multă atenţie ca de obicei. Natalya se gândi să-i întrebe pe cei doi ce se întâmplase.

Doctoriţa o fixă cu compasiune profesională.

— Eşti pregătită?

— Da.

— Treci prin ceva asemănător cu TSPT-ul, spuse Victoria. Tulburare de stres posttraumatic...

— Știu ce este, o întrerupse Natalya.

Și poate că trecea într-adevăr prin așa ceva. În noaptea precedentă, se trezise la ora trei, transpirată, cu gândul că tocmai explodase o bombă a dinastiei Song.

— Experimentezi trauma pe două niveluri. Atât pe nivelul de observator, cât și pe cel de supraviețuitor, al strămoșului tău. Poate discutăm despre asta mai târziu.

Natalya aprobă din cap.

— Poate.

— E important să m-anunți dacă simți ceva... neobișnuit, orice ar fi. Mai exact, dacă se întâmplă în afara simulării.

— De exemplu?

— Flashbackuri. Vise ce par reale. Genul ăsta de lucruri. OK?

Pentru Natalya, toată conversația aceea păru neliniștitoare.

— OK.

— Natalya. Victoria se așeză astfel încât s-o privească drept în ochi. Eu... eu am cu adevărat în vedere binele tău. Sper că știi asta.

Neașteptatul zel al doctorului Bibeau o tulbură și mai mult.

— Mulțumesc, spuse fata, dar cuvântul sunase ca o întrebare.

— Eu am trecut cândva prin momente foarte grele. Le-am depășit mulțumită Templierilor. Te putem ajuta. Ține minte asta. Femeia se îndepărtă. Și acum să te readucem în simulare.

Victoria se așeză în fața computerului și Natalya se cocoță în harnașamentul din centrul inelului Animusului. Câteva minute mai târziu, un baros electromagnetic trecu la lucru în partea din spate a capului ei și în scurt timp își împărțea deja scena minții cu Bayan, care se pregătea să atace frontal fortăreața inexpugnabilă. Fata își aminti zicala despre o forță de neoprit care întâlnește un obiect de neclintit și se întrebă cum avea să se încheie scenariul.

Se uită în jurul său, la *jagunul* lui Bayan, adunat acum lângă zidurile de apărare, alături de alți trei sute de războinici pregătiți să atace poarta cetății sub comanda lui Wang

Dechen, şi se concentră asupra strămoşului ei din mai multe motive. Nu-şi dorea suferinţa desincronizării, dar, mai presus de asta, nu voia să fie în niciun fel părtaşă la măcelul care urma.

Bayan preluă comanda, regrupându-şi oamenii numai prin gesturi, fără să scoată vreun sunet. Tactica lui Wang Dechen depindea de luarea prin surprindere a războinicilor song, iar Bayan spera că în noaptea aceea hoarda va străpunge dispozitivul de luptă al inamicului.

În ciuda orei târzii, aerul nu se răcorise şi sudoarea umezea căptuşeala din mătase a armurii lui Bayan. Timpul se scurgea încet în aşteptarea ordinului de atac al lui Wang Dechen.

Generalul îşi inspecta trupele. Nu era călare, deoarece caii ar fi atras atenţia războinicilor song asupra apropierii lor, aşa că un atac pedestru silenţios avea să aducă oastea în faţa porţilor. Nu trebuia decât s-aştepte apusul lunii.

Bayan îl remarcă pe comandantul unui *arban* de alături, un bărbat pe care-l cunoştea, şi-şi aduse aminte că Chen Lun lupta sub ordinele lui. Îl căută cu privirea pe *tangut* şi văzu că era la fel de înspăimântat ca mai înainte.

Dincolo de dispreţul lui Bayan, Natalya nu putea decât să-l compătimească pe Chen Lun. Se simţea la fel ca războinicul acela şi nu voia să ia nicidecum parte la aşa ceva, deşi îi erau cunoscute şi mintea lui Bayan, şi lumea care o modelase. Ştia de Tengri, Cerul-Tată, şi de Eje, Pământul-Mamă, care îi trimiseseră pe mongoli în afara stepelor, să cucerească lumea. Simţea certitudinea lui Bayan, convingerea lui că, dacă zeii nu doresc cucerirea aceea, domnia Marelui Han se va încheia. Natalya înţelegea, dar asta nu însemna şi că putea să accepte.

Înainte de apusul lunii, nori deşi acoperiră stelele şi înceţoşară lumina astrului. Wang Dechen dădu ordinul şi steagurile de semnalizare se înălţară, transmiţându-l în tăcere tuturor oştenilor. Hoarda se puse în mişcare, părăsind siguranţa zidului de apărare, şi mărşălui silenţios la adăpostul copacilor.

Când ajunseră la poalele muntelui, Wang Dechen dădu un alt ordin, apoi steagurile de semnalizare le făcură tuturor cunoscută comanda de oprire. Aceleaşi steaguri cerură apoi

să înainteze pedestrimea, din care făcea parte unitatea lui Bayan, urmată de arcaşi, şi urcuşul începu.

Bolovanii şi arborii de pe coasta muntelui îi împiedicau să-şi păstreze formaţia obişnuită. Când ajunseră lângă zidul exterior, din piatră, al cetăţii, luna încă nu reapăruse, iar Bayan ştiu că Tengri era de partea lor.

Steagurile trimiseră până în prima linie alt ordin al lui Wang Dechen şi, supunându-se, pedestrimea se pregăti de asalt, iar arcaşii îşi încordară arcurile. Bayan simţi focul rece al bătăliei arzându-i braţele şi picioarele, iar Natalya îşi dori să poată scăpa cumva din închisoarea propriei sale minţi, pe care o împărţea cu el.

Zeci de aruncători bine antrenaţi făcură un pas în faţă, cu cârlige şi funii, şi, cu graţia şi precizia păstorilor care-şi prind oile, le aruncară către culmea zidului, unde cârligele se înţepeniră în piatră.

Aruncătorii se retraseră, iar luptătorii din linia lui Bayan înaintară către funii, de care se prinseră, proptindu-şi tălpile de zid. Pe urmă începură să urce încet pe suprafaţa verticală, în timp ce arcaşii ţineau arcurile încordate şi urmăreau cu atenţie meterezele de pe care santinelele ar fi putut da alarma.

Înainte de a prinde el însuşi o funie în mâini, Bayan se asigură că toată unitatea lui începuse escaladarea. Pedeapsa pentru dezertare era moartea şi adesea n-o primea doar fugarul, ci şi comandantul său. Primii războinici încă nu ajunseseră pe culmea zidului, însă aveau să fie acolo cât de curând, aşa că Bayan îşi puse tălpile cizmelor pe pietrele pe alocuri alunecoase din pricina muşchiului care le acoperea.

Se ridicase la trei metri deasupra pământului când un oştean căzu din înalt, ţipând. Bayan îşi coborî nedumerit privirea către el şi, de-o parte şi de alta, alţi cinci luptători picară de pe funii, izbind pământul cu zgomote surde.

La mică distanţă de cizma lui stângă, o săgeată lovi zidul, producând scântei la contactul metalului cu piatra. Nu venise nici dinspre arcaşii mongoli, nici de sus. Sosise dintre copacii din nord-vest.

Bayan se uită într-acolo şi mai degrabă auzi decât văzu, în lumina slabă, norul de săgeţi ce se îndreptau spre ei spintecând aerul, apoi jumătate dintre cei agăţaţi de funii se prăvăliră străpunşi şi urlând. Erau mulţi şi cădeau unii peste

alţii cu trosnete de oase rupte. O clipă mai târziu, asupra mongolilor începu să plouă cu săgeţi şi de pe culmea zidului.

Ordinul lui Wang Dechen răsună, acoperind zgomotele muribunzilor:

— Reveniţi în formaţie!

— Retragere către Wang Dechen! le strigă Bayan oamenilor săi.

Simţind deja miros de sânge, sări pe pământ în şuierul săgeţilor.

Diavolii *song* aflaseră cumva de înaintarea Hoardei şi o încercuiseră în afara zidului. Bayan se adăposti în spatele unui morman de trupuri neînsufleţite şi văzu, lângă mâna dreaptă, ochii căscaţi spre cer ai lui Chen Lun. Îşi întoarse privirea de la chipul însângerat şi scrută pădurea în căutarea atacatorilor, până când ultimul dintre oamenii săi ajunse pe pământ, apoi se repezi împreună cu ei către locul mai sigur dintre copaci.

Pădurea le oferea oarecare acoperire, dar săgeţile trase de pe zid şi din codrul întunecat din stânga se mai implântau din când în când în carne.

Bayan le ordonă luptătorilor să rămână pe poziţie, apoi plecă în căutarea lui Wang Dechen. Îl descoperi la mică distanţă, încruntat, cu o pată de sânge pe coif.

— Numărul nostru s-a redus cu cel puţin o treime, spuse Bayan.

— Câteva funii încă atârnă pe zid. Wang Dechen arătă cu degetul printre copaci. Dacă arcaşii noştri i-ar sili pe duşmani să se retragă de pe metereze, câţiva dintre noi ar putea ajunge pe coama zidului.

— Si duşmanul din flanc?

— Ia-ţi oamenii şi mergi acolo. Atacaţi şi atrageţi săgeţile asupra voastră.

— Am înţeles, generale.

Încă se întreba cum de reuşise manevra războinicilor *song,* însă nu era momentul potrivit pentru căutarea răspunsului.

Se întoarse la războinicii lui şi, după o scurtă căutare, zări trei comandanţi de *urban* şi le porunci să-i adune pe toţi oamenii din unităţile lor pe care-i puteau găsi. În câteva minute

avea strânşi douăzeci de oşteni, un număr nu foarte mare, dar suficient pentru scopul generalului.

Noul obiectiv i se părea Natalyei o misiune sinucigaşă, însă Bayan nu şovăia şi ea îi admiră curajul, deşi îi dezaproba faptele.

Pe când se furişa spre arcaşii duşmani, Bayan îşi dori să reapară luna. Hoarda pierduse avantajul surprizei, iar întunericul le era acum favorabil războinicilor *song,* care cunoşteau terenul.

Comandantul îşi scoase fără zgomot sabia. Avea palmele reci, ude fie de apă, fie de transpiraţie, fie de sânge, sau poate de toate trei laolaltă. Şi soldaţii lui îşi pregătiră armele şi acoperiră distanţa fără să clintească nicio frunză, până când zăriră primul arcaş. Stătea în spatele unui copac, o umbră cu un arc. Noaptea şi pădurea îi ascundeau pe ceilalţi, dar se aflau cu siguranţă în apropiere.

Bayan le ordonă pe tăcute luptătorilor lui să se răsfire în evantai, pentru a crea impresia că sunt mai mulţi, şi, după ce se împrăştiară suficient, dădu semnalul.

Toţi cei douăzeci de oameni urlară, sfâşiind brusc tăcerea, apoi se năpustiră. Arcaşul *song* se răsuci. Comandantul îl atacă şi-l străpunse cu sabia, ţintuit de privirea lui şocată. O clipă mai târziu, spre mongoli se traseră săgeţi prost ţintite. Asta însemna că Wang Dechen putea lua din nou cu asalt zidul, fără să fie stânjenit din flanc.

Bayan şi oştenii lui se aplecau şi alergau şerpuind printre copaci, când năpustindu-se, când retrăgându-se, fără a fi nicio clipă ţinte uşoare pentru duşmani. Când zări alt arcaş care trăgea la întâmplare, Bayan făcu un ocol larg şi se repezi spre el, dar se trezi atacat de o umbră.

Se feri de lovitura de pumnal şi se răsuci să-şi înfrunte noul potrivnic în timp ce luna umplu brusc spaţiul dintre ei, căci norii tocmai se risipiseră. Văzu un om vârstnic, un veteran cu chip brăzdat de lupte, însă, cu coada ochiului, observă că primul arcaş înălţase o săgeată.

Se lăsă în jos din reflex, apoi apăru unul dintre oamenii săi şi începu o luptă corp la corp cu arcaşul. Bayan se întoarse spre bătrânul soldat tocmai când acesta îl ataca şi pară cu greu o nouă lovitură de cu pumnal, folosindu-şi sa-

bia. Duşmanul se retrase fără să-i lase timp să răspundă cu o lovitură.

Fu rândul lui Bayan să atace şi sabia lui ajungea mai departe. Numai că veteranul se dovedi extrem de agil, ferindu-se de lamă în repetate rânduri şi apropiindu-se destul de mult ca să riposteze. Fiindcă îi despărţea o distanţă aşa mică, Bayan observă că adversarului său îi lipseşte o mare parte din urechea stângă.

O neaşteptată lovitură înverşunată l-ar fi costat pe Bayan braţul, dacă armura n-ar fi preluat cea mai mare parte din forţa izbiturii. Gemu şi înţelese că războinicul bătrân era mai bun decât el, totuşi refuză să se retragă, fără să-i pese că asta ar fi putut însemna moartea.

Se feri şi se trase înapoi, pregătindu-se pentru o nouă lovitură şi...

O explozie zgudui pământul şi o lumină orbitoare umplu pădurea. Cetatea îşi dezlănţuise artileria asupra lui Wang Dechen, iar Bayan ştiu că bătălia era pierdută.

Veteranul profită de momentul de neatenţie ca să atace, însă Bayan se aşteptase la asta şi era pregătit. Se feri, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere, atrăgându-l spre el pe bătrân, apoi se răsuci cu sabia întinsă şi i-o împlântă în coastă până la plăsele. În mintea ei, Natalya vru să ţipe.

Lovitura fusese letală. Veteranul muri aproape instantaneu şi Bayan îşi smulse sabia din trupul căzut.

Sunetul cornului care anunţa retragerea răsună printre copaci. Bayan îşi chemă oamenii şi renunţară la luptă, îndreptându-se spre grosul Hoardei urmăriţi de săgeţi răzleţe. Când ajunseră la prima linie, Bayan descoperi că acolo domnea haosul. Copaci prăvăliţi ardeau, înălţându-şi spre cer flăcările şi fumul, războinicii alergau în toate părţile, iar unii se îngrămădeau, înconjurând ceva căzut la pământ.

Când ajunse destul de aproape, Bayan văzu că-l protejau pe Wang Dechen. Generalul avea răni cumplite: de-a curmezişul pieptului, armura avea o tăietură neregulată, care continua adânc în carne, iar de undeva din cap îi curgea sânge.

— Ajutaţi-mă! strigă Bayan, deşi ştia că oricare dintre cele două răni putea fi fatală. Trebuie să-l ducem la adăpost!

Doi oameni se aplecară să-l ajute. Hoarda se retrăgea deja, alergând în josul muntelui. Nicio forţă *song* nu părăsi

adăpostul fortăreţei ca să-i urmărească. Păreau să ştie că retragerea mongolilor nu era definitivă, fapt pentru care, de data asta, Bayan se simţi recunoscător.

Când se apropiară de zidurile de apărare, mesagerii îi zăriră şi alergară în tabără, astfel că, în momentul când ajunseră la cortul generalului, şamanul îi aştepta înăuntru, purtându-şi masca şi coroana de pene. Le porunci să-l pună pe general pe pământ, în faţa lui, îi scoase armura şi hainele şi-i trată rănile, rostind tot timpul incantaţii şi invocând zeii şi spiritele strămunilor.

— Trebuie să despicaţi burta unui bivol şi să-l puneţi înăuntru! spuse în cele din urmă.

Mai mulţi războinici se grăbiră să iasă din cort şi câteva minute mai târziu Bayan auzi, în imediata sa apropiere, mugetul unui bivol. Pe urmă îl ajută pe şaman să-l scoată pe general afară. Animalul zăcea deja pe-o parte, fără viaţă, cu beregata tăiată. Se adunaseră foarte mulţi războinici, iar alt comandant îşi scoase sabia şi despică pântecele bovinei, ale cărei intestine se împrăştiară pe pământ. Priveliştea o umplu pe Natalya de o groază diferită de cea din timpul luptei. Era un amestec de repulsie şi de perplexitate desăvârşită, deşi ştia că, pentru Bayan, ritualul nu era absolut deloc bizar.

— Wang Dechen! strigă o voce.

Toţi se întoarseră şi-l văzură pe Marele Han apropiindu-se în grabă, în armura sa de aur. Războinicii se înclinară adânc în faţa lui, trăgându-se imediat în părţi, ca să-i facă loc. Fiul lui de şaisprezece ani, Asutai, îl însoţea.

— A fost rănit de artileria *song*, Mărite Han, spuse Bayan, şi el cu capul plecat.

Möngke se opri lângă general.

— Ajută-mă.

Fără să şovăie, Bayan întinse mâinile şi, împreună cu şamanul şi cu Marele Han, îl împinse pe Wang Dechen în pântecele bivolului. Pe urmă, şamanul îşi continuă incantaţiile şi începu să bată în tobă şi să danseze.

— Dacă-l pierd pe el, mi-aş pierde şi mâna stângă, şi pe cea dreaptă, spuse Marele Han.

Strămoşul Natalyei nu era sigur că Möngke i se adresase lui, aşa că rămase cu capul plecat şi păstră tăcerea, cu braţele pline de sângele animalului.

Însă Hanul se întoarse spre tânărul războinic.

— Ai fost acolo?

— Cred că știu ce s-a întâmplat, stăpâne.

— Povestește-mi.

Bayan înălță capul.

— Apărătorii *song* ai cetății au știut că venim. Cumva, au ajuns în flancul nostru în afara porții, iar noi n-am avut habar până n-a început să plouă cu săgeți. Wang Dechen a încercat să lanseze al doilea atac, dar a fost rănit de focul de tun.

Möngke dădu din cap, cu tot trupul tremurându-i de o furie înspăimântătoare.

— Duceți-l în templul din Jin Yun! strigă, îndepărtându-se mânios.

Bayan se întoarse din nou spre general. Ritmul tobei șamanului devenise frenetic. Ghemuit, bărbatul dansa și scutura nebunește din cap. Mulțimea adunată îl privea, sperând și rugându-se, în timp ce câțiva oameni aduseră o căruță în care așezară bivolul cu generalul în el, apoi porniră spre sud, către templu.

Natalya simți îndoielile lui Bayan, primele incertitudini de când începuse simularea. Poate că zeii se întorseseră împotriva Marelui Han, de aceea i-l luau pe cel mai bun general. Probabil nu erau mulțumiți de el, fiindcă rămăsese în locul ăsta fetid în timpul lunilor fierbinți de vară. Se zvonea că unii îl sfătuiseră să n-o facă, însă Möngke nesocotise cu dispreț poveștele. Aparent, fusese pedepsit pentru aroganța lui. Trebuia să existe un răspuns. Trebuia să existe un motiv.

Toate astea, plus alte neliniști îl chinuiau pe bărbat. În mod deosebit, nu știa de unde apăruseră arcașii *song* și întrebarea aceea refuza să se lase ignorată.

Însă, pe moment, plecă să-l caute pe Boke, ca să-i dea raportul, după care să-și adune oamenii, să vadă pe care îi pierduse.

Cum te simți? întrebă pe neașteptate Victoria. La auzul vocii, pe Natalya o inundă un val de recunoștință. *Ai nevoie de o pânză?*

— Te rog, șopti fata.

Numai așa putea să scape de sângele de pe mâini.

CAPITOLUL ŞASE

În subsolul înfiorătoarei case a Asasinilor, Owen se ridică în picioare, arătând către noul Animus.

— Vreţi să mă trimiteţi în China?

— Da, răspunse Rebecca. În anul 1259. Templierii au recuperat din datele lui Monroe ceva care i-a făcut să creadă că Möngke-Han a avut o Parte din Eden.

— Möngke-Han? repetă Javier.

Rebecca se întoarse spre el.

— Nepotul lui Gingis-Han. Bunicul lui a fost asasinat de Qulan Gal.

Javier îşi încrucişă braţele.

— Când spui asasinat...

— A fost unul de-ai nostru, completă Griffin.

— Datele lui Monroe au sens, continuă Rebecca. Imperiul Mongol a continuat să se extindă după moartea lui Gingis-Han. A înglobat părţi din Rusia şi din Persia. Mongolii ajunseseră la porţile Europei şi pe atunci aproape toată lumea îi credea trimişi direct din infern, ca pedeapsă a lui Dumnezeu. Este logică presupunerea că hanii se bucurau de un mic ajutor din partea unei tehnologii incredibil de avansate, pe care probabil nici nu puteau s-o înţeleagă.

— Nici măcar nu ştiam că am strămoşi chinezi, spuse Owen.

Asasina încuviinţă din cap.

— Majoritatea oamenilor ar avea o mare surpriză, dacă ar şti ce ascunde ADN-ul lor şi cât de interconectaţi suntem toţi. Se pare că Gingis-Han are şaisprezece milioane de descendenţi în viaţă.

— Şi ce s-a întâmplat în 1259? întrebă Javier.

Rebecca se îndreptă spre masa de şedinţe cu tăblia din sticlă. Când o atinse, apăru o hologramă, aşa cum se întâmplase cu masa lui Monroe din depozit. Lui Owen i se părea că de atunei trecuse foarte mult timp.

Imaginea aflată acum în faţa lor înfăţişa Pământul, pe care era evidenţiată o zonă din sudul Chinei.

— În 1259, Möngke-Han a atacat una dintre ultimele fortăreţe ale Imperiului Song. Rebecca le indică un punct care clipea pe glob. Un loc numit Diaoyu Cheng, sau Oraşul Pescarilor. O fortăreaţă impresionantă. Möngke-Han a murit în cursul asaltului, ceea ce a oprit expansiunea Imperiului Mongol.

— Prin urmare, dacă el a avut unul dintre vârfurile Tridentului..., interveni Griffin.

— Obiectul s-ar putea afla acolo, completă Rebecca. Cel puţin vom începe căutarea în acel loc şi în acel moment.

Owen se apropie de hologramă şi o studie.

— Aşadar va fi ca la New York. Intru în Animus ca să-ncerc să găsesc obiectul, sau ca să deduc unde a ajuns.

— Exact, confirmă Asasina. Eşti gata?

— Sigur, răspunse Owen.

— Şi eu? întrebă Javier.

Rebecca se uită la el.

— Deocamdată aştepţi.

— Aştept? băiatul se încruntă. Nu pot face nimic?

— Nu, răspunse ea. Nu acum.

Javier era vizibil nemulţumit, dar, dacă situaţia ar fi fost invers, nici Owen n-ar fi fost încântat. În privinţa asta nu se putea face nimic.

— Cum a dedus Monroe totul? întrebă Griffin.

Rebecca schimbă hologramа şi le arătă o imagine cu spirala dublă a ADN-lui.

— Tridentul n-are nimic magic. Este aplicaţia unei tehnologii. O tehnologie foarte, foarte avansată, totuşi tehnologie. Se pare că vârfurile emit o formă neobişnuită de energie, o radiaţie care interacţionează cu ADN-ul uman. Lasă în urmă o amprentă, un marcaj genetic transmis urmaşilor. Noi nu ştim în ce constă marcajul acela, dar se pare că Monroe a aflat. Şi vor afla şi Templierii. E numai o chestiune de timp.

— Radiaţie? întrebă Owen. Mi-a modificat ADN-ul?

— Aşa s-ar părea, răspunse Rebecca. Încă facem cercetări.

— Aş vrea să fie Monroe aici, să-mi explice, zise Owen.

Încă nu ştia ce să creadă despre Monroe. Nu ştia cine era şi ce urmărea.

— Şi eu aş vrea să schimb o vorbă cu el, spuse Griffin ameninţător.

Rebecca făcu hologramă să dispară.

— Dacă eşti gata, să-ncepem. Eu trebuie să plec.

— Sunt pregătit, răspunse Owen.

Traversară încăperea către noul fotoliu rabatabil al Animusului, care nu era identic cu al lui Monroe, ci mult mai elegant, însă nu cu mult mai confortabil. Băiatul se instală în el.

— Am încorporat noul procesor şi prototipurile, zise Rebecca, dar am dezactivat o componentă a aparatului.

— Ce componentă? întrebă Owen.

— Din câte pot eu să-mi dau seama, răspunse ea prinzându-l pe Owen de fotoliu în curele şi fire, Abstergo a găsit un mod de inhibare a activităţii lobilor parietali. Inhibitorul creează o simulare incredibil de puternică, dar nu îndrăznesc să-l întrebuinţez înainte de a şti mai multe despre el. Nu i-ar fi nimănui de folos dacă ţi-ar provoca leziuni cerebrale. Aşa că va fi o simulare obişnuită, foarte asemănătoare celor în care ai mai intrat. Ai înţeles?

— Da. Cred că sunt pregătit.

Atunci s-o facem.

Rebecca începu să-l conecteze la Animus.

— Baftă, spuse Javier.

— Trezeşte-mă dacă-mi curge salivă din gură, răspunse Owen.

Asasina îi puse o cască, acoperindu-i urechile şi obturându-i întregul câmp vizual. Băiatul avu impresia că se afla într-un rezervor cufundat în beznă, plin cu apă la exact aceeaşi temperatură ca a corpului său, şi că toate simţurile îi erau rupte de lumea exterioară.

E totul OK? întrebă Rebecca. *M-auzi?*

— Tare şi clar.

Îmi dau toată silinţa să fii mulţumit. Urmă o pauză. *OK, Coridorul Amintirilor e încărcat.*

— Dă-i drumul.

Bine, pornim.

O lumină orbitoare invadă casca, dureroasă pentru câteva clipe, şi Owen strânse din pleoape. Durerea dispăru treptat, iar el redeschise ochii şi descoperi că se află în amorfa sală de aşteptare a Animusului. Mai fusese acolo. Dar avu o surpriză când se uită în jos.

— Sunt femeie.

Asta-i o problemă?

— Nu, răspunse el. E doar... o observaţie.

Se strădui să se deprindă cu strămoaşa lui, care purta mai multe straturi de haine negre şi o armură din piele, cu modele reliefate. Avea la şold o sabie, dar şi două mănuşi ca de armuri, câte una pe fiecare braţ. Una adăpostea un pumnal secret, iar cealaltă o arbaletă prinsă de încheietură.

Owen îşi aduse ambele arme în faţa ochilor.

— E o Asasină.

Aşa s-ar părea. Dar nu avem niciun document din perioada aceea care să ofere informaţii despre ea.

— Şi e normal?

Nu-i ceva neobişnuit. Însă Templierii fură sau distrug toate documentele şi înregistrările pe care le găsesc. Nici timpul scurs de atunci nu ne este de ajutor. Unele informaţii sunt pur şi simplu prea bine ascunse, chiar şi de ochii noştri.

— O simt apăsându-mă.

Aşa era pentru Owen, ca o greutate asupra minţii, o forţă care-i impunea capitularea încetul cu încetul.

— Simularea e încărcată?

Va fi peste câteva secunde.

Owen cedă atât cât era nevoie ca să afle că strămoaşa lui se numea Zhang Zhi. Şi tatăl ei era Asasin.

OK, e gata. Începem când simţi că eşti pregătit.

— Acum.

Golul Coridorului Amintirilor păru să ia foc, mistuit de o furtună electrică şi pârjolind mintea lui Owen, dar ceaţa dispăru treptat, luând cu sine şi durerea, iar el se văzu stând pe o rogojină aşternută pe podeaua din lemn. Pereţii din jur păreau din lemn şi din paravane de bambus, cu o uşă în dreapta. Era o noapte de vară, ştia asta, şi, de la o clipă la alta, pe măsură ce întreaga greutate a lui Zhang Zhi cobora asupra lui, deveni tot mai conştient de ceea ce se petrecea.

Mongolii ajunseseră în faţa porţilor. Tatăl ei plecase să-i înfrunte, alături de oaste. Bubuiturile tunurilor umpluseră noaptea. Bărbatul nu se mai întorsese.

Zhi încercă să se concentreze folosindu-se de Vederea de Vultur, o abilitate pe care încă n-o stăpânea. Tatăl ei o învăţase artele luptei corp la corp şi cu diferite arme, dar şi acrobaţiile la care Owen se referea drept alergare liberă. Zhi ajunsese să le practice cu măiestrie, totuşi nu putea controla Vederea de Vultur. Chiar în momentul acela, când încerca să-şi extindă conştiinţa, să identifice tipare în aer şi în vibraţiile scândurilor podelei, exerciţiul n-o ajuta să afle nimic. Ştia că se apropia cineva, cu paşi grei, însă nu ştia cine era şi ce intenţii avea. Date fiind întâmplările din noaptea aceea, poate nici nu voia să afle.

O clipă mai târziu, un bărbat îşi drese glasul în cadrul uşii. Femeia se întoarse şi văzu un soldat în armură lamelară din plăcuţe bine lustruite. Ţinea capul plecat.

— Am fost trimis să te aduc.

— Unde?

Oşteanul ridică privirea.

— La tatăl tău. Nu eu sunt cel care trebuie să-ţi spună de ce.

Zhi se ridică. Mai multe motive i-ar fi putut împiedica tatăl să vină la ea şi toate o înspăimântau. Refuză să se lase stăpânită de groază şi-l urmă pe oştean.

Străbătură Oraşul Pescarilor, unde viaţa îşi urma cursul aproape la fel ca întotdeauna, în ciuda asediului, deşi, la ora aceea, când toată lumea dormea, pe străzi patrulau soldaţi. Aşezarea avea rezerve de hrană şi de apă. Singurele activităţi care încetaseră în ultimele luni, după apariţia mongolilor, erau cele legate de restul ţării, ca negoţul.

Ajunseră pe strada principală, trecură pe lângă Palatul Imperial, pustiu acum, şi pe lângă luna oglindită în Marele Heleşteu al Cerului şi se îndreptară spre cazărmile bine luminate, ce păreau stăpânite de freamătul unei furtuni. Temerile lui Zhi reveniră şi căpătară vigoare cu fiecare pas. Gura i se uscase şi simţea un gol în stomac. Era clar că lupta cu mongolii se încheiase, dar urmările ei rămâneseră.

— Pe aici, zise oşteanul când pătrunseră în zona cazărmilor.

O călăuzi către o clădire din centru şi se opri în uşă.

— Îmi pare rău, spuse el. Întăreşte-te.

Confirmase o temere pe care Zhi aproape că nu şi-o îngăduise. Când intră în singura încăpere a clădirii, mare, dreptunghiulară, simţi miros de sânge. Medicii îi îngrijeau pe răniţi, dar pe tatăl ei îl găsi printre morţi.

Generalul Wang Jian stătea alături de el, privindu-l cu o veneraţie sobră. Tânăra căzu în genunchi lângă trupul inert, la picioarele generalului, şi începu să plângă.

Sub greutatea amintirii, Owen simţi un val de amărăciune pentru moartea propriului său tată. Pe el nu-l chemase nimeni aşa cum fusese chemată Zhi. Niciun general nu-i adusese tatălui său onoruri. În schimb, la uşă apăruse un poliţist în haine civile, care, pe un ton serios, dar fără nicio urmă de tristeţe, le explicase ce se petrecuse. Tatăl lui Owen murise în închisoare din cauza unei peritonite.

Atât şi nimic mai mult.

Murise.

Fără niciun bun-rămas. Fără niciun ultim „Te iubesc". Murise şi atât.

— A salvat oraşul, spuse generalul Wang Jian.

Zhi îşi îndreptă spatele şi-şi şterse lacrimile, iar Owen se strădui din toate puterile să revină în simulare.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Iscoadele noastre au descoperit o oaste mongolă care se apropia, răspunse generalul. Ne-am pregătit s-o înfruntăm. Tatăl tău a luat oameni aleşi pe sprânceană şi a ieşit prin grota Feiyan, să atace duşmanul din flanc. Nordicii au căzut în cursă şi i-am respins. Dar un grup mic a intrat în luptă cu tatăl tău şi cu soldaţii lui. Lovitura l-a ucis aproape imediat. N-a suferit. A salvat oraşul.

Zhi se uită în jos, la chipul tatălui ei. La ridurile adânci. La cicatricea rămasă după ce-şi pierduse aproape în întregime o ureche, într-o bătălie purtată cu foarte mulţi ani în urmă. Îşi simţi din nou ochii scăldaţi de lacrimi, dar şi le stăpâni, păstrându-le pentru momentele în care avea să-l poată jeli fără martori.

— Îi vom aduce toate onorurile, continuă generalul. Mă voi ocupa personal de funeralii. Se vor face pe cheltuiala mea.

— Mulţumesc, spuse Zhi. Ţi-a purtat un respect deosebit.

— Eu şi tatăl tău ne-am certat de multe ori, dar ştiu că a iubit poporul şi pământul nostru.

Generalul făcu o plecăciune şi se îndreptă spre ceilalţi oşteni, răniţii încă aflaţi în viaţă.

Cu mâinile strâns încleştate în poală, Zhi se aplecă şi sărută fruntea tatei. Pe urmă îi desprinse mănuşa de încheietură, cu pumnalul secret extins. Celui care îl omorâse nu-i fusese probabil uşor. Se întoarse în oraş strângând la piept mănuşa care avea să fie altarul dedicat tatei în casa lor. În casa ei. De acum înainte avea să locuiască singură.

Totuşi, când sosi, îşi dădu seama că acolo se afla cineva. Încă din afara uşii, simţi că o aştepta Kang, şi asta fără să fie nevoie de Vederea de Vultur. Bătrânul mentor al tatălui ei mirosea întotdeauna a peşte.

— Intră, spuse el. Trebuie să stăm de vorbă.

Zhi trecu pragul şi-l văzu aşezat, cu picioarele încrucişate, pe scaunul preferat al tatei, cel scund, cu spătar înalt şi picioare rotunde, iar imaginea aceasta o umplu de furie.

— Acum nu mă simt în stare să port o discuţie, zise, rămânând lângă uşă.

— Măcar dacă poporul nostru ar putea fi salvat de sentimentele tale, răspunse Kang din semiîntuneric.

Lampa de alături îi acoperea jumătate din faţa colţuroasă.

— A murit din pricina ta, spuse Zhi. Tu i-ai poruncit...

Kang îi râse pur şi simplu în nas.

— Asta crezi tu? Fiindcă, după părerea mea, Hoarda Hanului îşi va asuma cu mare bucurie uciderea lui.

Plină de furie, Zhi îl învinuia pe bătrân de moartea tatei, însă era conştientă că el spunea adevărul şi Owen se trezi identificându-se cu fata. Când decedase tatăl lui, îşi dorise să-şi acuze cumva bunicii. Era furios că nu-i acceptaseră niciodată tatăl, că nu-i îngăduiseră să fie mai mult decât derbedeul cu care fiica lor se întâlnea în liceu. Însă recunoscuse, în cele din urmă, că tatăl nu-i murise din vina lor.

— Intră, Zhi, spuse bărbatul. Nu poţi sta în prag o veşnicie.

Tânăra îl privi şi se hotărî să intre numai pentru că-şi aminti de dragostea pe care tatăl ei o purta mentorului. O dragoste pe care ea n-o înţelesese niciodată, dar, pentru a-şi onora părintele, putea măcar să asculte ce avea Kang de spus.

— Aşa, spuse el, când Zhi se aşeză pe scaunul din faţa lui. În primul rând, trebuie să te corectez. Nu eu i-am poruncit tatălui tău să se ducă la zid.

Zhi se holbă la bătrân.

— Nu?

— Nu. L-am sfătuit dintotdeauna să lase oastea să se descurce singură. Frăţia noastră lucrează pe alte căi. Dar el n-a fost nicicând de acord să permită moartea oamenilor cumsecade şi plini de curaj, dovadă a preţuirii faţă de soldaţi.

Zhi îl crezu şi, după această dezvăluire, o mare parte din furia împotriva bătrânului se mistui, deşi tăciunii ei continuau să ardă mocnit.

— Însă onoarea nu l-a salvat, nu-i aşa? adăugă Kang.

Asta aprinse din nou mânia femeii.

— Tu eşti moştenitoarea lui, continuă bătrânul. Trebuie să-i iei locul. Dar cum vei hotărî să-i cinsteşti amintirea? Vei avea o moarte glorioasă în luptă, ca el? Sau îţi vei găsi propria cale?

— Nu ştiu ce voi face.

— Nu te-am întrebat ca să-mi răspunzi în noaptea asta. Te las să te gândeşti. Kang se ridică de pe scaun, îşi luă toiagul şi se îndreptă spre uşă şchiopătând. Dar acum îţi sunt mentor şi voi avea grijă să nu faci cinste doar tatălui tău, ci şi Frăţiei. Ai putea să-ţi salvezi poporul.

— Cum? întrebă Zhi.

— Fă ce nu pot face eu. În cadrul uşii, bătrânul se întoarse şi spuse: Fii Asasină!

Zhi rămase pe scaun mult timp după plecarea lui Kang, fixând lampa cu privirea, aducându-şi aminte de tatăl ei şi păstrându-şi fragila convingere că totuşi, cumva, el nu murise. Într-un fel, avea să se întoarcă acasă. Leşul pe care-l văzuse fusese o amăgire.

Owen ţinea minte ceva asemănător. În următoarele două zile după plecarea poliţistului, îşi implorase mama să-l ducă la închisoare pentru a-şi vizita tatăl. Poliţia făcuse o greşeală, tatăl lui era acolo, viu. În cele din urmă, încetase cu rugăminţile, fiindcă nu reuşea decât să-şi facă mama să plângă şi, într-un târziu, înţelesese. Negarea nu îmbunătăţea nimic, dimpotrivă. De obicei, înrăutăţea situaţia.

Zhi înţelese asta către dimineaţă, după ce lampa se stinse. Plânse din nou, în pat, strângând la piept mănuşa tatei; iar după ce luă în sfârşit hotărârea despre care-i spusese Kang, adormi cu lacrimi în ochi.

Owen căzu în vidul cenuşiu al simulării. Mai fusese acolo, cu Varius.

Te simţi bine? îl întrebă Rebecca.

— Perfect, zise el deşi i se păru că cuvântul sunase la fel de găunos ca şi inima lui.

De-aici, totul arată bine. O să las simularea în seama lui Griffin. Probabil că eu n-o să mai fiu aici când o să ieşi, aşa că-ţi spun la revedere. Şi baftă!

— Mulţumesc, răspunse Owen.

Trecură câteva clipe, apoi auzi în minte vocea răguşită a lui Griffin.

În curând ar trebui să ieşi din starea de somn.

— Am înţeles.

Te simţi bine într-adevăr? Javier se teme că simularea asta ar putea fi cam dură pentru tine.

— Spune-i că-i mulţumesc, dar fac faţă.

Îi spun. Se pare că te conectezi din nou, continuă Griffin după o scurtă pauză.

Fumul de cărbune al neantului se risipi şi Zhi deschise ochii. Era dimineaţa târziu, într-o altă zi toridă, fapt care o bucura. În oraş aveau apă, numeroase heleşteie şi umbră, iar vântul adia la răstimpuri pe culmea muntelui. Jos, mongolii n-aveau parte de niciun fel de alinare.

Se ridică, îşi spălă faţa şi prepară ceai. Apoi săltă o scândură din podeaua odăii tatei şi ascunse mănuşa. Puse scândura la loc şi plecă în căutarea lui Kang.

Oraşul se trezise de ceva vreme, dar, după sobrietatea din jur, îşi dădea seama că vestea despre bătălia din noaptea trecută se răspândise. Deşi Wang Jian învinsese, oraşul n-avea să redevină la normal decât după retragerea completă a Hoardei mongole.

Fata lăsă în urmă centrul populat al cetăţii şi-şi continuă drumul pe lângă Marele Heleşteu al Cerului, în care se proiecta albastrul văzduhului, şi pe lângă atelierul de lucru al făuritorilor, cu cele nouă cazane ale sale, pentru a ajunge la Templul Hu Guo. Dincolo de el se afla Terasa Pescarilor, un-

de, spunea legenda, un uriaş scosese cândva nenumăraţi peşti din râul care curgea mai jos. Zhi traversă platoul stâncos şi în capătul lui îl zări pe Kang, în faţa colibei, cârpind un năvod.

— Mă bucur să te văd, spuse bătrânul. Chiar acum, când te-am privit apropiindu-te, mi-ai adus aminte de tatăl tău.

Zhi nu voia să-l audă vorbind despre tatăl ei. Încerca să-şi ascundă durerea, chiar şi faţă de ea însăşi, până ce avea să izbândească.

— Am un răspuns pentru tine.

— Da? se miră Kang fără să-şi ia ochii de la nodurile lui.

Şi care-i acela?

— O să-l ucid pe Möngke-Han.

Bărbatul se opri din lucru, lăsă năvodul să i se aştearnă peste genunchi, apoi îşi înălţă privirea spre ea.

— Mai spune o dată.

— O să-l ucid pe Möngke-Han.

— Te cred. Adevărata ta instruire poate începe acum, zâmbi mentorul.

CAPITOLUL ŞAPTE

Sean savurase o masă delicioasă, iar strămoşul lui stătea acum lângă şemineu, sprijinit de poliţa sa, şi privea flăcările. Recăsătorit de curând, la o vârstă înaintată, venise în bibliotecă să se bucure de linişte, iar tânăra lui soţie şi fiicele lui se duseseră, după cină, în salon. Brandon Bolster era un englez care trăia pe domeniul lui din Irlanda. Ducea o viaţă minunată şi Sean decise că putea rămâne cu uşurinţă în simularea aceea mult timp, indiferent dacă avea sau nu vreo legătură cu o Parte din Eden.

Uşa bibliotecii se deschise şi intră fiul său, Richard.

— Uite ceva ce trebuie să vezi, spuse acesta.

El nu cinase împreună cu familia, pentru că îndatoririle legate de administrarea proprietăţii îl ţineau adesea departe de ceilalţi, uneori pentru multe zile.

— Ce anume? întrebă Brandon.

Fiul său îi întinse o bucată de hârtie zdrenţuită.

— A fost găsită prinsă într-un cui pe o uşă a grajdului.

Bătrânul se încruntă şi luă biletul. Era scris de o mână neîndemânatică, cu greşeli de ortografie, dar mesajul era foarte clar, chiar şi pentru Sean.

— Nu-s chiar Cele Nouăzeci şi Cinci de Teze{7}, nu-i aşa? chicoti Brandon.

Richard luă biletul înapoi şi i-l flutură în faţa ochilor.

---

7 Cele 95 de teze ale lui Martin Luther care au declanşat Reforma Protestantă în Germania, prinse pe uşa unei biserici din Wittenberg (n. tr.).

— E treabă serioasă, tată. N-o poţi trece cu vederea. Au omorât deja vite şi au dărâmat garduri pe domeniile unor vecini.

— Ştiu.

— Atunci, ce facem?

— Ce putem face? Sugerezi să le îndeplinim cererile?

— Nu. Richard se uită la hârtie. Nu... nu pe toate.

— Nu pe *toate?* Brandon se îndepărtă de şemineu. Doar pe unele?

Richard clătină din cap.

— Nu ştiu ce să mai cred. Când am făcut păşune în locul ăla, am ştiut că asta-i va supăra pe câţiva arendaşi şi fermieri, dar nu m-am gândit c-o să se ajungă la asta.

— E terenul *nostru,* sublinie Brandon, smulgându-i hârtia din mână. Avem dreptul să facem ce vrem. Dacă e mai profitabil să creştem vite în loc să cultivăm grâne, asta o să facem, iar scandalagiii ăştia de Băieţi Albi n-au decât să se ducă dracului.

Aruncă hârtia în foc, unde se transformă imediat într-o amintire neagră şi fragilă din cenuşă.

— Dar i-am lăsat fără mijloace de trai, spuse tânărul. Unii nu-şi mai pot hrăni familiile. Nu ne-am gândit la ei nicio clipă.

Brandon respiră adânc, calmându-se.

— Şi eram obligaţi s-o facem?

— De lege, sau de onoare?

— Există vreo diferenţă?

— Uneori mă gândesc că da.

— Eu nu privesc problema aşa. Cum rămâne cu onoarea familiei noastre? Ca administratori ai acestui pământ, suntem datori să-l vedem prosperând, pentru ca tu şi copiii tăi, şi copiii copiilor tăi să moşteniţi o proprietate înfloritoare. Aşa păstrează naţiunea noastră pacea şi ordinea.

Fiul său coborî ochii spre propriile-i cizme, şi Brandon observă că erau acoperite de noroi, ca ale unui argat de rând.

Richard nu se ostenise să şi le scoată înainte de a intra în casă, dar evident, nu era momentul să-i atragă atenţia că era neglijent.

Prins în curentul minţii lui Brandon, Sean se lăsă purtat de amintire, devenind treptat conştient de situaţia cu care se confrunta strămoşul său. În contextul schimbărilor econo-

mice din Irlanda, mulţi argaţi, fermieri şi arendaşi se pomeniseră fără niciun petic de teren pe care să-l cultive, iar ţăranii furioşi înfiinţaseră societăţi secrete. Băieţii Albi, Inimile Stejarului şi alţii terorizau zonele rurale, iar în ultima vreme, districtul Cork, unde locuia Brandon. Ei formulaseră cerinţe legate de folosirea pământului şi ameninţau cu violenţa, dacă nu le erau îndeplinite. Asta conţinea biletul găsit de Richard pe uşa grajdului.

— Ce-ai vrea să facem? îşi întrebă Brandon fiul.

— Să ne-ntâlnim cu ei, răspunse tânărul. Să-i ascultăm şi să încercăm s-ajungem la o înţelegere.

— Să ne-ntâlnim cu ei? exclamă Brandon nevenindu-i să creadă ce auzise. Asta-i rebeliune pe faţă! Vrei să negociem cu tâlharii ăştia?

— Sunt fermieri, tată, nu tâlhari.

— *Au fost fermieri.* Bătrânul se îndepărtă de şemineu, întorcându-şi spatele spre fiul său. Aşa se-ntâmplă când oamenii cumsecade se lasă stăpâniţi de furie şi-şi pierd vremea bând prin cârciumi. Asta nu-i o mişcare populară. E o bandă de hoţi în acţiune.

Richard oftă.

— Biletul ne lasă timp de gândire până mâine-seară. Mă rog cerului să-ţi schimbi părerea până atunci.

Punând capăt discuţiei, ieşi din bibliotecă.

— Ameninţări nefondate, spuse Brandon ca pentru sine, simţind în spate dogoarea focului.

În dimineaţa următoare, după o noapte fără somn în care Sean se găsi în repetate rânduri în neantul cenuşiu al pierderii cunoştinţei, Brandon se ridică din pat înainte de răsăritul soarelui, se îmbrăcă şi plecă să se plimbe pe domeniul său.

Porni către nord, peste dealul pe care se afla casa, traversând păşuni şi ogoare mărginite de garduri vii sau din piatră. Toate erau destul de noi, construite ca să-i ţină vitele închise. Ajunse pe marginea dealului, de unde drumul cobora în pantă lină către o vale îngustă, împădurită. Ceaţa albăstruie a dimineţii plutea printre vârfurile stejarilor şi ale tiselor. Brandon se opri şi se aşeză pe gardul viu, cu faţa spre vest, aşteptând şi privind.

Sean nu era sigur că, în toată viaţa lui, chiar şi înainte de accident, simţise o astfel de mulţumire. Îl înfuria gândul că

unii se gândeau s-o distrugă. Strămoşul lui moştenise o proprietate care aparţinea familiei de generaţii şi muncise din greu ca să-i aducă îmbunătăţiri. Ce-i îndreptăţea pe beţivii ăia de Băieţi Albi să aibă astfel de cereri?

Lumina se schimbă treptat, pe măsură ce soarele se înălţa în spatele lui, însufleţind câmpurile şi gardurile vii cu o paletă de culori vibrante. Brandon preţuia albastrul cerului mai mult decât orice safir şi verdele păşunilor mai mult decât orice smarald, iar Sean simţea la fel.

În dreapta lui, ceaţa din vale se retrase în umbra pădurii. În tinereţe, Brandon vânase acolo cu tatăl său şi, la rândul său, tot acolo îl dusese la vânătoare pe Richard. Aceea era ordinea lucrurilor.

Soarele ajunse curând destul de sus ca să încălzească spatele lui Brandon. Închise ochii o clipă, apoi îi deschise când auzi pe cineva apropiindu-se.

Doi păstori coborau pe drum, cu toiegele în mâini şi cu un câine alergându-le în urmă; se duceau să ia în grijă turmele lui Brandon. Îşi descoperiră capetele când trecură prin dreptul lui şi-l salutară, dar le zări în ochi o umbră de insolenţă. Ar fi putut face parte oare din societatea aceea secretă? Lucrau pentru el, în timp ce complotau împotriva lui cu Băieţii Albi? Asta era beleaua în asemenea situaţii. Revolta şubrezea încrederea şi relaţiile, arunca sămânţa haosului, întorcea societatea împotriva ei însăşi la fel de sigur ca orice molimă.

Brandon îi urmări pe cei doi cu privirea când intrară pe o poartă şi traversară o păşune, îndreptându-se spre vest. De partea cui aveau să fie la lăsarea serii, dacă nu erau îndeplinite cerinţele din biletul acela?

Se ridică de pe gardul viu. N-avea să se lase dominat de asemenea temeri. N-avea să-i lase pe tâlharii ăia să-l întoarcă împotriva oamenilor lui. Refuza să compromită moştenirea pe care o primise şi pe care o îmbunătăţise, aşa că avea să li se opună rebelilor fără să cedeze câtuşi de puţin.

În amintirea aceea, Sean era de partea strămoşului său. Nu exista nicidecum riscul desincronizării, fiindcă şi el ar fi luat aceeaşi hotărâre. Îl paralizase un beţiv cu o maşină. Un om scăpat de sub control. Cineva ar fi trebuit să-l oprească,

dar n-o făcuse nimeni. Din perspectiva lui Sean, Brandon putea fi cel care să ia măsurile cuvenite.

Odată ajuns în casă, întrebă de fiul său şi un servitor plecă să-l cheme. Brandon aşteptă în bibliotecă şi, când apăru Richard, îi întinse cheia dulapului unde ţineau armele.

— Înarmează-te şi înarmează oamenii în care ai cea mai mare încredere.

— Tată?

— Trebuie să fim pregătiţi, dacă Băieţii Albi îşi pun diseară ameninţările în practică.

Richard îi întinse cheia.

— Nu suntem în război. Tu-i cunoşti pe oamenii aceia.

— Credeam că-i cunosc, ripostă Brandon. Şi-au rupt legăturile cu mine când mi-au bătut un cui în uşa grajdului, fixând o ameninţare.

— Ei vor spune că tu ai rupt legăturile cu ei când i-ai lăsat pe drumuri.

— N-o să mă cert cu tine, Richard. Brandon îşi luă cheia înapoi, smulgându-i-o fiului său din mână. S-ar părea că ai de gând să stai deoparte şi să-i laşi să ardă casa din temelii.

— O să discut cu ei înainte de a se ajunge la asta. Mă rog cerului să te răzgândeşti până la căderea nopţii.

Fiul său părăsi biblioteca şi Brandon se lăsă apoi să cadă într-un fotoliu, simţindu-se deja obosit. Sean rămase cu el tot restul zilei, timp în care străMoşul lui făcu pregătiri. Doi îngrijitori primiră de la el flinte, la fel şi un servitor care pretinse că era un ochitor acceptabil. Pe urmă Brandon încercă să-şi trimită soţia şi fiicele la sora lui, în Kinsale, dar ele nici nu voiră să audă de asta şi trebuia să admită că soţia lui trăgea la ţintă la fel de bine ca el. Porunci să fie udate acoperişurile de paie ale grajdurilor şi hambarelor, ca să nu ia foc prea uşor, şi să fie aduse găleţi cu apă în fiecare încăpere.

Pe durata tuturor pregătirilor, fiul lui nu-şi făcu simţită prezenţa. Totuşi, când familia se aşeză la cină, Richard apăru în sfârşit şi, după ce aprobă în tăcere din cap către tatăl său, îşi ocupă locul. Se dovedi că le lipsea pofta de mâncare şi îngrijorarea părea să-i apese pe toţi. Atmosfera se încorda la auzul oricărui zgomot de afară, până se convingeau că era inofensiv.

După masă, soţia şi fiicele lui Brandon se duseră în salon şi el intenţionă să le urmeze când fiul său îi puse o mână pe umăr.

— Putem sta de vorbă în bibliotecă?

Brandon încuviinţă din cap.

— Sigur că da.

Îi zâmbi soţiei sale şi-şi urmă fiul.

— Dacă se-ntâmplă ceva, ai de gând să lupţi? îl întrebă după ce rămaseră singuri.

Richard se îndepărtă de el, părând jignit.

— Bineînţeles că da. Eşti tatăl meu şi asta-i casa mea. Te-ndoieşti de loialitatea mea?

— Am sperat că n-o să-mi fie înşelată încrederea. Brandon făcu un pas spre fiul său. Şi n-a fost.

— Avem neînţelegerile noastre, dar locul meu e alături de tine.

De data asta, bătrânul puse mâna pe umărul fiului său.

— Să sperăm că ameninţarea Băieţilor Albi e inofensivă.

— Aşa mi-am petrecut ziua. Vorbind cu cei încă prieteno şi cu noi, încercând să-i calmez.

Brandon îşi retrase mâna.

— Ce ai făcut?

— N-am spus ce n-aveam dreptul să spun. N-am făcut nici promisiuni, nici concesii. Am încercat pur şi simplu să le reamintesc că am fost întotdeauna binevoitori.

Bătrânul nu putea să nu admire corectitudinea şi optimismul fiului său şi, poate, să şi le dorească pentru sine.

— Sunt sigur că eforturile tale au fost apreciate.

— Poate. Indiferent dacă a folosit sau nu la ceva, oricum...

Brandon zâmbi.

— Eu judec omul după intenţiile lui. Haide, să mergem la surorile tale.

Trecură din bibliotecă în salon, unde Brandon avu parte de aceeaşi senzaţie de mulţumire pe care o trăise dimineaţa, pe deal. Jane, fiica lui mai mare, cânta încet la pian, iar celelalte citeau sau stăteau de vorbă în lumina caldă a lămpii. Brandon şi Richard se aşezară şi petrecură câteva ore plăcute. Când sosi ora de culcare, nu reuşi să-şi convingă soţia şi fiicele să urce în camerele lor. Rămaseră în salon, în vreme

ce el şi Richard baricadară uşile, apoi verificară încăperile de la parter, uitându-se cu regularitate pe ferestre.

Sean simţea frica strămoşului său şi o împărtăşea. Pe măsură ce înaintau în noapte, încordarea neîntreruptă chinuia încheieturile şi muşchii acestuia, provocându-i lui Sean dureri nefamiliare. Simularea precedentă, când pătrunsese în amintirile lui Tommy Grayling, fusese o experienţă foarte diferită de cea prezentă. Tommy era mult mai tânăr şi mai puternic decât Brandon. Însă amândoi erau curajoşi şi încăpăţânaţi.

E timpul să te scot, spuse pe neaşteptate Victoria.

— Poftim? întrebă Sean. De ce?

Avem ce ne trebuia pentru cortexul tău motor şi suntem nouăzeci şi şapte la sută siguri că acest strămoş al tău n-a venit niciodată în contact cu nicio parte a Tridentului.

— Pot să mai rămân puţin? întrebă Sean.

Voia să vadă amintirea până la capăt.

Doctoriţa ezită.

Câteva minute.

— Mulţumesc.

Aşa că Sean rămase în simulare şi, cu două ore înainte de răsăritul soarelui, plantoanele îl anunţară pe Brandon că o gloată urca dealul. Toţi din casă se treziră şi-şi ocupară poziţiile prestabilite, pregătindu-se pentru orice avea să urmeze. Brandon le porunci trăgătorilor să ocupe camerele din colţurile casei şi, prin fereastra în dreptul căreia se aşezase, îi văzu pe agitatori, în cămăşile lor albe, dând buzna; câţiva dintre laşii ăia purtau şi capişoane albe.

Unii erau înarmaţi cu furci şi coase, iar cei mai mulţi aveau torţe. Când ajunseră lângă casă, nici măcar nu încercară să ducă tratative. Se mulţumiră să urle şi s-arunce cu cărămizi.

Câteva proiectile pătrunseră prin ferestre, împrăştiind cioburi pe mobilă şi pe podele. Brandon le poruncise oamenilor înarmaţi cu flinte să se abţină cât mai mult cu putinţă, căci se temea că un foc de armă ar fi putut înfuria mulţimea.

— Să sperăm că nu vor decât să ne sperie, zise Richard, aflat lângă el.

— Să sperăm.

Însă oamenii cu torţe se apropiară de casă. Brandon îl ţinti pe unul şi rămase în aşteptare, abia răsuflând. Cu un strigăt, atacatorii azvârliră torţele spre ferestrele sparte.

Brandon apăsă pe trăgaci şi explozia îi răsună în urechi. Richard trase la rândul său şi oamenii înarmaţi din colţul opus al casei îl urmară.

Câţiva purtători de torţe căzură, loviţi de gloanţele de plumb, şi însoţitorii lor îi traseră de lângă clădire. Restul gloatei izbucni în strigăte de furie, fluturându-şi armele, însă dădu înapoi.

— Poate se răzgândesc, spuse Brandon reîncărcându-şi flinta.

— L-am văzut pe Michael Dooley printre ei, clătină din cap Richard. E unul dintre cei cu care am stat de vorbă azi. Mi-a strâns mâna.

— Îmi pare rău. Brandon îi întinse fiului său cornul cu praf de puşcă. Acum ştii cu cine avem de-a face.

Richard îşi încărcă arma şi se pregătiră pentru noul val.

Nu-i mai atacă însă nimeni, deşi gloata se uita chiorâş şi urla. Şi Brandon zări feţe familiare. Fermieri pe care-i cunoştea de mulţi ani. Dar păstorii pe care-i întâlnise în dimineaţa aceea nu se aflau printre ei şi găsi în asta un strop de alinare.

— Încearcă să dea foc grajdurilor, îl anunţă Richard.

Brandon văzu cum o parte din gloată, de ciudă, fără îndoială, îşi îndreptase setea de distrugere către celelalte clădiri, dar paiele ude refuzau să se aprindă. Speră că brutele n-aveau să intre să omoare caii. Se uită din nou către grosul mulţimii, care se strânsese grămadă, parcă ţinând sfat.

— Crezi că renunţă? întrebă Richard.

— Puţin probabil. Pun ceva la cale.

Câteva clipe mai târziu, temerile lui se adeveriră. Gloata se răsfiră pe un singur rând, cineva dădu un ordin, apoi atacară toţi ca unul. Brandon ţinti şi trase, dar mâinile îi tremurau şi rată. Richard reuşi să doboare un om, ceea ce făcu şi un îngrijitor, dar atacul continuă. Brandon se uită la fiul său.

N-aveau timp îndeajuns să reîncarce flintele.

N-aveau suficienţi oameni pentru luptă.

O torţă zbură prin fereastra spartă şi ateriză pe podea. Richard vărsă imediat peste ea apă dintr-o găleată, dar gloa-

ta ajunsese lângă zidurile casei. Furcile şi torţele sparseră mai multe ferestre şi o draperie luă foc. Brandon şi Richard se retraseră către mijlocul încăperii, apoi bătrânul o auzi pe una dintre fiicele sale ţipând.

— Jane! strigă el.

E timpul, Sean, interveni Victoria şi vocea ei se auzi clar în mijlocul haosului.

— Poftim? făcu Sean. Nu!

Îmi pare rău. Coridorul Amintirilor peste trei secunde, două, una...

— Nu! strigă din nou Sean, dar o vâlvătaie diferită cuprinse casa, o furtună albă, cu trosnete, iar când se domoli, el stătea pe nimic, în nimic. Lasă-mă să mă-ntorc! strigă.

Nu poţi schimba consecinţele, spuse Victoria. Sunt evenimente petrecute cu peste două sute de ani în urmă. Ştii că strămoşul tău a supravieţuit, pentru că şi-a transmis amintirile după ce s-au întâmplat toate astea.

— Dar Richard? Si fiicele mele?

Fiicele lui, Sean. Spune-o. Fiicele lui.

Asta îl opri.

— Fiicele lui, repetă calm.

Nu ale tale. Tu ai o altfel de viaţă. Profită de ea.

Însă băiatul nu voia să profite. Nu voia să se-ntoarcă în trupul lui.

Aminteşte-ţi binele pe care-l faci aici. Aflăm atât de multe de la tine...

Sean oftă prelung. Făcu exerciţiile pe care le învăţase de la Victoria, chemă amintirea fripturii înăbuşite făcute de mama lui, mirosul de cedru din atelierul de lucru al tatălui. Dar odată cu amintirile acelea plăcute apărură şi altele, din spital, amintiri oribile, cu drenuri şi durere şi nopţi de chin. Cele urâte reuşeau cu mai mult succes decât celelalte să-i aducă aminte cine era el.

Eşti gata pentru extracţia parietală? întrebă Victoria.

— Da, răspunse Sean foarte încet.

OK. Peste trei secunde, două, una...

Băiatul simţi un tsunami vuindu-i în ţeastă, răsucindu-l, apoi apa se retrase şi el rămase, zguduit şi ameţit, pe ţărmurile minţii sale. Ţinu ochii închişi, ca să-i treacă vertijul, până când Victoria îi scoase casca. Pentru o clipă, se gândi că o să

vomite, dar furnicăturile din obraji îi dispărură şi de data asta păru că evitase să fie pus într-o situaţie jenantă.

— Cum te simţi? întrebă Victoria, deconectându-l de la aparat.

— OK. Mai bine decât data trecută.

— Mă bucur. O să fie din ce în ce mai bine.

Sean încuviinţă, dar aşteptă până ce rotirea încăperii încetă cu desăvârşire înainte de a încerca să se salte din harnaşament.

— Te simţi în stare să vorbeşti?

— Ca un fel de terapie? Sean îşi trecu mâinile prin păr. Probabil că nu.

— Nu cu mine. Victoria şovăi. Cu Isaiah.

Isaiah nu obişnuia să discute prea des cu ei, deşi Sean presupunea că situaţia era alta în privinţa Natalyei. În dimineaţa aceea, conversaţia lor fusese o excepţie şi se întrebă ce ar mai fi putut dori directorul. Totodată, ezitarea Victoriei sugera că pe ea ideea n-o încânta.

— Despre ce vrea să vorbim?

— Despre potenţialul tău.

CAPITOLUL OPT

Grace ştia că Masireh nu-şi va putea dezlega legăturile. Trebuia s-aştepte s-o facă negustorul în dimineaţa următoare.

Doar că asta n-avea să se întâmple, dacă Masireh nu dezvăluia unde se aflau minele lui de aur, iar onoarea sa nu-i îngăduia nicidecum aşa ceva. Ar fi putut da indicaţii false, dar minciuna i-ar fi fost descoperită destul de repede şi ar fi fost ucis oricum, numai că ar fi murit mult mai departe de casa şi de familia lui. Masireh trebuia să-l ducă pe comerciant înapoi în oraş, unde avea aliaţi, şi nu putea face asta decât într-un singur fel.

Noaptea devenea tot mai rece, dar nisipul de sub Masireh continuă să mai radieze o vreme căldura zilei. Pe urmă, simţi pe piele insecte şi vietăţi târâtoare ieşite să vâneze în aerul răcoros. Le ignoră, aşa cum ignoră şi frigul care îi pătrunse treptat în piele, până ce începu să tremure. Nu dormi.

Când zorile se aşternură peste deşert şi roua se adună în picături şi dispăru aproape în aceeaşi clipă, chipul negustorului se opri deasupra lui Masireh.

— Ai dormit bine? întrebă el, întinzându-se şi căscând.

— Destul de bine pentru amândoi, răspunse Masireh.

— Şi o să-mi spui unde sunt minele tale?

— Nu pot.

Bărbatul scoase pumnalul.

— Te-am prevenit. Am fost foarte răbdător, dar am ajuns la capătul răbdării.

— Nu te mustra singur. Nimeni nu poate avea răbdarea necesară.

— De ce?

— Fiindcă n-am un răspuns la întrebarea ta.

Negustorul îndreptă pumnalul spre el.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit clar. Nu cunosc răspunsul. Nu ştiu unde sunt minele.

— Minţi.

— Aş vrea să fie aşa. Pentru binele meu, nu pentru al tău.

Străinul coborî vârful pumnalului cu vreo trei centimetri şovăitori.

— Explică.

— Am făcut o înţelegere cu fratele meu. El se ocupă de minerit, iar eu de negoţ. El e în siguranţă, iar eu sunt cel care riscă dacă-ncearcă cineva să mă silească să spun unde sunt minele. E foarte avantajos pentru el.

— Dar nu şi pentru tine.

Acum neguţătorul părea furios. Masca lui de falsă bunăvoinţă căzuse şi Masireh îi văzu răceala din privire.

— Nici pentru mine. Nu câştig nimic dacă te omor acum.

Îşi coborî mâna în care ţinea pumnalul.

— Poate că nu-i aşa! spuse Masireh, cu răsuflarea aproape tăiată de o panică bruscă, şi, trăind amintirea, Grace încercă să se ferească de tăişul lamei.

Individul se opri. Arma era acum aproape de gâtul lui Masireh.

— Ţi-am spus deja că sunt la capătul răbdării...

— Există o hartă.

Negustorul îşi îndreptă spatele, dar ţinu strâns în continuare mânerul pumnalului.

— O hartă?

— O hartă a minelor. Dacă fratele meu păţeşte ceva, trebuie s-o desfac.

— Şi unde se află harta asta?

— În oraş, la un prieten de încredere. E sigilată. El nu ştie ce conţine.

Bărbatul îşi frecă vârful degetului mare de tăişul pumnalului pentru câteva clipe, apoi îl lăsă în sfârşit deoparte.

— În oraş?

— În apropiere de casa mea.

— Acolo te pot ucide cu aceeaşi uşurinţă ca aici.

— Nu mă-ndoiesc. Dar, dacă fac asta, îmi dai cuvântul tău într-o anumită privinţă?

— Crezi că te afli într-o poziţie care-ţi îngăduie să faci troc? Negustorul râse, purtând din nou masca bunăvoinţei. Sunt totuşi curios. Ce-mi ceri?

— Nu-i face niciun rău fratelui meu. Când ajungi la minele de aur, cruţă-l.

Bărbatul îi întoarse spatele.

— Asta va depinde de fratele tău.

La scurt timp după aceea, oamenii negustorului veniră să scoată ţăruşii ce-l ţintuiau pe Masireh de pământ. Însă nu-i slăbiră legăturile de la încheieturi şi, după ce-i dădură să bea puţină apă, îl siliră, sub ameninţarea unei săbii, să meargă spre oraş. După vreo şaisprezece kilometri, când printre dune începură să se zărească primele clădiri, negustorul se opri în faţa lui Masireh şi-l avertiză ţinând pumnalul în mână.

— Ştiu că pui ceva la cale, dar ascultă-mă. Dacă te-ndepărtezi sau dacă dai cel mai mic semn că minţi sau că-ncerci să mă trădezi, n-o să mă folosesc de ăsta împotriva ta. O să-l iau la tine acasă, să-ţi cunoască familia. Înţelegi?

Masireh înţelegea foarte bine şi ameninţarea îl înfuria mai tare. Cu toate astea, nu se trădă; era o oală cu capac şi nu părea în clocot.

Bărbatul veni cu un pas mai aproape.

— Înţelegi?

Masireh încuviinţă din cap.

Negustorul îl mai fixă câteva clipe cu privirea, apoi îi dezlegă încheieturile mâinilor.

— Călăuzeşte-ne şi ţine minte un lucru. N-o să vezi pumnalul din spatele tău, dar va fi acolo.

— Pe aici, spuse Masireh pornind către oraş.

Trecură pe lângă pavilionul de lângă han, unde îl cunoscuse pe negustor şi fusese drogat, şi lângă piaţa cu mătasea pe care Masireh plănuise s-o cumpere. Pe drum, mulţi se opriră să-l salute, el dădu din cap şi zâmbi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic rău, iar ei îl întrebară unde fusese, fiindcă familia îl căutase. Se strădui din toate puterile să-i convingă că totul era în ordine. Îi păcăli cu uşurinţă pe toţi cei întâlniţi.

Aproape de amiază ajunseră la casa despre care îi vorbise negustorului.

— Nu uita, zise acesta. Viaţa ta şi a familiei tale e-n mâinile mele.

— N-am uitat, răspunse Masireh.

Bărbatul care îi întâmpină în uşă păru surprins să-i vadă, dar Masireh vorbi înainte ca omul să deschidă gura:

— Pace ţie, prietene! Vin cu o veste cumplită. Fratele meu a murit într-un accident în mină.

— Vai! făcu bărbatul din uşă.

— Asociaţii mei pot jura că-i adevărat, continuă Masireh.

— Şi ce doreşti de la mine?

— Cu mulţi ani în urmă, ţi-a fost încredinţată o hartă. Harta drumului către minele familiei mele. Am venit s-o iau, întrucât acum îmi aparţine.

— Înţeleg. Bărbatul deschise larg uşa şi-i pofti înăuntru pe Masireh şi pe însoţitorii lui. Vă rog să aşteptaţi în curte, până aduc harta.

Masireh trecu pragul, urmat de negustor şi de garda lui. Se pomeniră într-o curte frumoasă, cu o fântână şi cu mulţi copaci. Aerul era răcoros şi înmiresmat.

— Va dura ceva timp până o găsesc.

— Vom aştepta, spuse Masireh, aruncând o privire către neguţător, care, deşi părea iritat, nu scoase nicio vorbă.

Următoarele minute se scurseră foarte încet, într-o tăcere care, fără susurul fântânii, ar fi fost deplină. Negustorul îşi ţinea mâna sub robă, probabil strângând mânerul pumnalului lui Masireh, pe care el şi oamenii lui nu-l scăpară din ochi până ce stăpânul casei se întoarse cu harta, rulată şi sigilată.

— Înainte de a vă înmâna obiectul ăsta, trebuie îndeplinită o condiţie, spuse bărbatul.

— Ce condiţie? interveni negustorul, deschizând pentru prima oară gura de când intraseră în curtea casei.

— Cuvântul vostru nu-i de-ajuns. Trebuie să mă conving că fratele lui Masireh este mort.

— Cum? întrebă negustorul.

— În mod normal, ar trebui să-i văd trupul cu ochii mei.

— Mergem să-l aducem, zise negustorul. Dar, pentru asta, e nevoie de hartă.

— E adevărat. O să v-o dau, însă trebuie să-mi lăsaţi o garanţie.

— Cât? întrebă negustorul.

— Nu-i vorba despre bani. Dacă nu cumva aveţi afară o caravană cu aur, nu-mi puteţi da cât s-ar cuveni. Aş prefera ceva mult mai valoros.

— Ce anume? întrebă comerciantul.

— O viaţă. Viaţa lui Masireh. Lăsaţi-l la mine. Dacă vă-ntoarceţi cu trupul fratelui său, îl eliberez şi poate să plece cu voi. Dacă nu vă-ntoarceţi, soarta lui e în mâinile mele.

Negustorul îşi încrucişă braţele şi păru să se gândească la oferta aceea. Se uită la oamenii lui şi la Masireh, care îşi dădu toată silinţa să pară înspăimântat. În cele din urmă, încuviinţă.

— Ne-am înţeles.

— Minunat, spuse bărbatul cu harta.

I-o întinse negustorului, care o luă, apoi îi zâmbi lui Masireh.

— Pe curând.

Dădu din cap către oamenii săi şi părăsiră imediat casa.

După plecarea lor, gazda se întoarse spre Masireh.

— Cum izbuteşti să intri în aşa ceva, frate?

Masireh oftă.

— Am ghinion.

Revelaţia o şocă pe Grace. Îi oferise lui Masireh acces liber în tot palatul minţii ei, iar el izbutise cumva să-i ascundă identitatea fratelui său. Ca şi cum spectacolul pus în scenă pentru negustorul străin i-ar fi cerut să ascundă adevărul chiar şi faţă de sine însuşi. Masireh fusese extrem de inteligent, de disciplinat şi de curajos. Erau calităţi pe care Grace şi le dorea pentru sine şi se bucura că are ADN-ul lui. Îşi mai dorea şi să aibă un frate pe care să poată conta, aşa cum contase Masireh pe fratele său.

— La un moment dat, spuse fratele lui Masireh, norocul te va părăsi.

Masireh se aşeză pe ghizdul fântânii şi-şi afundă degetele în apă.

— Ce hartă le-ai dat?

Fratele său flutură din mâna.

— Spre un loc aflat la optzeci de kilometri de-aici. Acolo nu există nimic.

— Se vor întoarce.

— Bineînţeles. Dar vom fi pregătiţi. Fratele lui se îndreptă spre clădirea din interiorul curţii. Ai mâncat?

— Nu, n-am mâncat nimic de ieri.

— Atunci, vino. Avem de făcut pregătiri.

Grace? Anaya îşi făcu auzită vocea, acoperind susurul fântânii. *Amintirea asta pare tot mai lipsită de interes. Există o foarte mică posibilitate ca acest strămoş al tău să fi interacţionat cu vreo Parte din Eden.*

— Cred că ai dreptate, răspunse Grace.

Totuşi, chiar şi fără Partea din Eden, simularea nu-i irosise timpul. O savurase şi simţea că poate avusese ceva de câştigat, deşi la un nivel pe care încă nu-l înţelegea, dar începea s-o facă.

Eşti gata să ieşi?

— Da.

Bun. Isaiah vrea să stea de vorbă cu tine.

★

Grace bătu la uşă şi Isaiah o invită înăuntru. Acesta era cabinetul lui, dar fata avea senzaţia că nu era *adevăratul* cabinet, că, undeva în Cuibul Vulturului, avea unul mai mare şi mai bun, însă pe acesta îl folosea când se întâlnea cu ea sau cu ceilalţi. Încăperea n-avea nimic personalizat. Chiar şi fotografiile alb-negru, foarte clare, de pe pereţi păreau alese pentru universalitatea şi inofensivitatea lor. Un pod în ceaţă. Frunze pe pământ. Un gard vechi, de lemn, pe un câmp.

— Te rog, ia loc, i se adresă Isaiah.

Fata se aşeză pe unul dintre scaunele moderne, cromate, din faţa biroului.

— Anaya mi-a transmis că vrei să discuţi cu mine.

— Da. Victoria mi-a vorbit despre frustrările tale.

Grace fu surprinsă.

— Mă întrebam dacă te pot ajuta.

— Cum?

— Ce-ar fi să-mi spui ce te deranjează?

Grace nu mai era sigură. În dimineaţa aceea îşi dorise pur şi simplu să ia parte la misiune şi să găsească o Parte din Eden, dovedind astfel că ea şi David contribuiau cu folos la derularea programului. Însă după ce trăise amintirile lui Masireh, nu mai era atât de nerăbdătoare să folosească Animusul pentru căutări prin metoda eliminărilor succesive.

— Să începem cu ceea ce i-ai mărturisit Victoriei, propuse Isaiah. Ai vrea să faci schimb de locuri cu Natalya?

— Victoria îţi povesteşte totul?

— Numai ceea ce trebuie să ştiu. Isaiah se lăsă pe spătarul scaunului, care scârţâi uşor. Asta simţi?

— Uneori.

— De ce?

— Ea o să găsească unul dintre vârfurile Tridentului.

— Şi?

— Pentru asta suntem aici.

Isaiah se ridică de pe scaun şi ocoli biroul, pe care se aşează apoi, lângă fată, cu braţele încrucişate şi cu ceasul de aur vizibil la încheietura mâinii.

— Iniţial, tatăl tău mi-a refuzat oferta şi v-a luat pe tine şi pe David acasă.

Grace aprobă din cap.

— Însă pe urmă v-a adus înapoi.

„Evident."

— Nu ştiu de ce s-a răzgândit. Curiozitatea lui Isaiah părea sinceră. Nu mi-a spus cu adevărat, iar eu nu l-am întrebat. Însă am îndoieli c-a fost vorba despre bani.

— Nu, confirmă Grace, n-a fost vorba despre bani.

— Dar despre ce?

Ea şovăi. Stătea pe un scaun elastic, care tresălta uşor de câte ori îşi schimba poziţia, aşa că încercă să nu se mai foiască.

— Vrea ce-i mai bine pentru noi.

— Şi ce înseamnă asta pentru tine şi pentru fratele tău?

— Educaţia. Ocaziile favorabile. Un loc unde să fim în siguranţă, la adăpost de necazuri.

— Şi nu vrei să-l dezamăgeşti?

Părea ceva mai complicat, fiindcă nu era vorba doar despre tatăl ei, nu cu adevărat, ci şi despre ea, despre aşteptările de la sine însăşi. Dar se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Grace, dă-mi voie să te asigur că faci ceva foarte important. Ai putea avea impresia că, dacă nu găseşti un vârf al Tridentului, nu ne eşti utilă. Dar te înşeli. Dacă rămâi alături de noi, se vor întâmpla multe, îţi garantez.

— Ce se poate întâmpla?

— Fapte măreţe, iar tu te vei afla într-o bună zi în centrul lor. Eşti inteligentă, încrezătoare în forţele tale şi inventivă.

— Mulţumesc.

Grace aprecia spusele lui Isaiah, deşi nu era sigură că vorbise serios.

— În Abstergo sunt mulţi ca tine. Oameni hotărâţi, care îşi forţează limitele. Grace, astfel de oameni schimbă lumea. Sunt încântat că ţi-ai dori să iei locul Natalyei dacă ai putea, dar nu asta vreau de la tine. Ai propriul tău loc şi eşti singura care îl poate ocupa.

— Mulţumesc, repetă ea, ceva mai convinsă de sinceritatea lui. Numai că nu amintise nimic de David. Dar fratele meu?

— Depinde de el, răspunse Isaiah. Acum poţi pleca.

Grace se ridică de pe scaun, îl salută cu o înclinare a capului şi părăsi cabinetul, închizând uşa în urma ei. Pe urmă se duse în camera de zi, unde David şi Sean, instalaţi comod, sorbeau din băuturi carbogazoase. Victoria sublinia frecvent că, după Animus, toţi trebuiau să se hidrateze, să bea ceva preferabil cu zahăr sau fructoză.

— Unde-ai fost? întrebă David.

Fata scoase din frigider un suc de portocale.

— Isaiah a vrut să mă vadă.

— Şi pe mine a vrut să mă vadă, spuse Sean.

David se prefăcu bosumflat.

— Pe mine n-a vrut să mă vadă.

Grace încercă să nu-şi facă griji pentru asta.

— Ţie despre ce ţi-a vorbit?

— Despre simularea mea.

Tânăra sorbi cu lăcomie din suc, dându-şi seama că-i era într-adevăr sete.

— Ce-i cu ea?

Sean se uita pe fereastră, către copaci, dar părea să privească ceva mai îndepărtat.

— Cred că este despre nedreptate. Anarhie versus ordine. Ţie despre ce ţi-a vorbit?

Grace puse pe masă cutia cu suc şi se duse să-şi ia o sticlă cu apă.

— A vrut doar să se asigure că sunt fericită aici.

— Ei bine, eu sunt fericit, se amestecă David. Azi noi ne-am angajat într-o luptă aeriană deasupra Italiei. A fost...

— Ai spus „noi ne-am angajat”?

Fratele ei o privi mirat.

— Da, noi. Sau ei, nu contează. A fost incredibil. Credeţi-mă, e cel mai bun simulator de zbor din toate timpurile...

— Nu-i un joc, îl dojeni Grace. De câte ori trebuie să-ţi spun?

— N-o fi un joc, dar asta nu-nseamnă că nu poate fi distractiv, ripostă el.

Grace clătină din cap la auzul argumentului acela prea familiar. Dacă David nu începea să ia misiunea lor mult mai în serios, oare Isaiah avea să-l mai ţină în Cuibul Vulturului? Nu voia să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui David în cartierul lor, dacă ea n-ar fi fost acolo să-i poarte de grijă. Se întoarse spre Sean.

— Ai un frate mai mic?

— Am o soră mai mică.

— Şi nu-ţi face viaţa mai grea decât ar trebui?

— Ce-i rău dacă ne distrăm cât suntem aici? întrebă David. Nimeni altcineva nu poate face ceea ce facem noi.

Sean ridică din umeri.

— În privinţa asta, are dreptate.

Grace se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Şi ce ţi-ar zice tata acum?

Expresia feţei lui David se schimbă. Renunţă să se mai apere şi gura i se deschise, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee.

— Voi v-aţi întrebat vreodată ce altceva se mai petrece aici? spuse el.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Sean.

— Noi n-am intrat decât în două clădiri. David arătă către fereastră. Acolo se mai văd trei. Pentru ce credeţi că sunt?

— De ce nu-ntrebi, pur şi simplu? spuse Grace, încă nervoasă din cauza lui.

— Poate nu-i nevoie, răspunse fratele ei împingându-şi ochelarii pe nas.

CAPITOLUL NOUĂ

Kang nu semăna cu tatăl lui Zhi. Ea ştiuse deja asta, însă pe măsură ce pregătirea progresa, diferenţele erau tot mai evidente. Kang nu ierta nicio greşeală şi nu trecea cu vederea niciun defect. Owen privea amintirea derulându-se şi o compătimea, căci simţea greutatea amărăciunii ei apăsându-i mintea. Nu numai că tatăl tocmai îi murise, cenuşa încă nu i se răcise de tot, dar cel care o instruia acum nu făcea decât să-i amintească ce pierduse. După moartea tatălui lui Owen, aşa se întâmplase cu bunicii lui, mai ales cu bunicul.

— Încă o dată! spuse Kang.

Zhi execută manevra pe care o exersa, alergând prin pădure, aplecându-se, lovind, căţărându-se, înjunghiindu-şi ţintele cu pumnalul secret şi săgetându-le cu arbaleta prinsă de cealaltă încheietură.

Deasupra ei, pe malul stâncos şi abrupt, Kang o urmărea cu privirea şi număra secundele lovind cu toiagul în piatră. Când Zhi termină cursa, bătrânul clătină din cap.

— Încă o dată! Trebuie să fii mai iute!

Tânăra rămase pe loc, privindu-şi încruntată instructorul. Respira greu şi muşchii îi tremurau. Nu i se părea cu putinţă să termine exerciţiul mai repede.

Kang arătă copacii din spatele ei.

— Observ trei locuri pe unde ai putea să-ţi scurtezi timpul cu câte o secundă. Trebuie să cauţi cărări noi, să te foloseşti de metode noi.

— Iartă-mă, învăţătorule.

— Îl poţi ruga pe Han să te ierte, fiindcă îi vei strica somnul. Asta înainte să te tortureze şi să te ucidă.

Ea coborî fruntea.

— Asta ar cinsti memoria tatălui tău?

— Nu, îngăimă fata.

— Aşadar, o luăm de la capăt, zise el. Mai repede.

Zhi îşi înfipse unghiile în palme şi se întoarse la punctul de pornire în cursă. Îşi recuperă săgeţile de arbaletă şi-şi concentră asupra antrenamentului furia pe care o simţea împotriva lui Kang.

Se avântă din nou dintr-un salt, devenind conştientă, între două răsuflări, de prezenţa pietrelor, a rădăcinilor, a crengilor şi a trunchiurilor de copaci şi căutând drumul cel mai bun şi cel mai scurt. Pumnalul îi scânteie şi săgeţile pornite din arbaletă cântară înfigându-se în ţinte, însă toiagul lui Kang o anunţă că nu fusese bine nici acum.

— N-ai fost decât cu o singură secundă mai iute! răcni mentorul. Încă o dată!

Zhi dori să-i strige că se străduieşte, dar se abţinu, mulţumindu-se să-i arunce o privire cruntă.

— Mă urăşti, surâse Kang, de parcă ar fi savurat chinul prin care o silea să treacă. Mdngke-Han îţi este duşman, nu eu. Nu uita asta.

Era o greşeală uşor de făcut.

— Mi-ar plăcea să scapi cu viaţă din asta, adăugă el. Mi-ar plăcea să iei locul tatălui tău în Frăţie.

— Şi eu îmi doresc asta.

— Atunci trebuie să fii vrednică. Trebuie să-ţi dovedeşti utilitatea ca Asasină. Kang arătă cu toiagul către traseu, încă o dată!

Zhi repetă exerciţiul de multe ori până să ajungă la nivelul de îndemânare dorit de mentor, care, într-un final, îi recunoscu fetei izbânda printr-o simplă înclinare de cap.

Reuşita storsese atât de mult din ea, încât nu simţi nicio satisfacţie. Îşi dorea doar ca antrenamentul să ia sfârşit. Din fericire, Kang îi oferi un prilej rar de a-şi trage sufletul.

Stătură împreună pe Terasa Pescarilor, mâncând în tăcere peşte rece şi orez. Ceva mai jos se vedeau confluenţa celor trei râuri şi dealurile din jur, portocalii în lumina amurgului. Căldura îi umplu fruntea fetei de sudoare şi nicio adiere nu veni s-o zvânte.

— Nu te impresionează? întrebă bătrânul.

— Ce anume?

— Faptul că supravieţuirea întregului imperiu depinde de bucata asta de pământ pe care stăm. Lovi cu pumnul în piatră. Un munte. O fortăreaţă.

— Un om, adăugă Zhi.

— Da. Dar mă-ntreb dacă nu cumva pur şi simplu aruncăm pietricele în râu.

— Ce vrei să spui?

— Chiar îi putem schimba cursul? Are vreunul dintre noi puterea asta? Sau stârnim doar vălurele şi ne spunem că modificăm direcţia curentului?

— N-o să mă descurajezi.

— Nici n-am de gând. Inevitabilitatea nu scuză lipsa acţiunii. Kang se întoarse spre ea. Tu când vei trece la acţiune?

— Aştept să-mi spui că sunt pregătită.

Bătrânul izbucni în râs. În ciuda oboselii, Zhi se înfurie iarăşi.

— Ţi se pare amuzant?

Mentorul clătină din cap.

— Cred că mă-nţelegi greşit. Râd de noi amândoi.

— De ce?

— Pentru că eu te aşteptam *pe tine.* Aşteptam să-mi arăţi că eşti pregătită. Râse iar. S-ar părea că vom avea de aşteptat.

Zhi nu ştia cum presupunea Kang că-i poate demonstra căpătarea experienţei, dar n-avea chef de împunsăturile lui. Era obosită, ziua fusese foarte lungă. Se ridică să plece.

— E mai simplu decât crezi, zise bătrânul.

Tânăra se opri gata să răspundă, apoi clătină din cap, respingând riposta. Poate că în ziua următoare va avea chef să-l contrazică.

— Noapte bună, spuse îndepărtându-se.

— Mâine la răsăritul soarelui! Să nu-ntârzii!

Zhi continuă să meargă, trecu pe lângă atelier şi pe lângă heleşteu, intră în oraş şi se îndreptă spre casa tatei. După ce ajunse, se duse în camera lui şi scoase mănuşa de sub podea, aşa cum făcuse în fiecare noapte după moartea generalului.

Legănă mănuşa în poală, simţindu-i mirosul de piele şi pe cel de metal uns al pumnalului şi vorbi cu spiritul tatei, îi povesti cum se antrena şi cât de mult îl ura pe Kang. Îi spuse ce dor îi era de el şi-i făgădui că-i va cinsti amintirea, omorân-

du-l pe Marele Han şi devenind Asasină. Pe urmă se duse la culcare. Imediat ce închise ochii, îi deschise iarăşi şi, cumva, era dimineaţă. Se ridică din pat ca să reia pregătirea.

Owen îi trăia amintirea cu empatie. Trecuse şi el prin aşa ceva. Şi o admira. În ciuda criticilor lui Kang, Zhi era puternică, talentată şi abilă. Owen spera chiar că Efectul de Sângerare i-ar putea transfera lui o parte din abilităţi prin Animus. Dobândise deja câteva în timp ce purtase greutatea minţii lui Varius, dar îşi dorea mai multe.

Când Zhi străbătu oraşul, era din nou o dimineaţă fierbinte. Se opri să-şi cumpere micul dejun şi află că în noaptea aceea mongolii nu mai încercaseră să ia oraşul cu asalt, iar mulţi îi mulţumeau tatălui ei, atribuindu-i meritul victoriei, deşi nimeni nu-i cunoştea adevărata natură.

Când ajunse la coliba lui Kang, îl găsi afară, aşteptând. La apropierea ei, îşi ridică privirea spre cer.

— Ai întârziat. Soarele a răsărit.

— Am avut nevoie de odihnă.

— Nu-ţi face griji. Hanul te va lăsa să te odihneşti îndeajuns după ce te va înfăşura în grăsime proaspătă de bivol, te va lega de ţăruşi înfipţi în pământ şi te va lăsa în seama muştelor şi a viermilor...

— Ajunge, spuse tânăra.

— Ajunge? Crezi că Hanul...

— Ajunge! Crezi că nu ştiu ce-o să facă Hanul? Crezi că n-am auzit ce se povesteşte? Crezi că are vreo importanţă pentru mine?

— Dar ce are importanţă?

Zhi miji ochii, furioasă şi dezgustată.

— Nu-ţi bate joc de mine, moşule!

— Nu-mi bat joc. Kang se ridică în picioare şi se apropie, greoi, de ea. Ce are importanţă pentru tine?

Făcând un pas spre el, Zhi ajunse destul de aproape ca să-i simtă mirosul de peşte.

— Amintirea tatălui meu.

— Şi?

— În momentul acesta e tot ce-mi trebuie.

Kang clătină din cap.

— Asta-i punctul tău slab. Când vei abandona dorinţa de răzbunare, când vei fi la fel de loială Frăţiei cum eşti tatălui

tău, când vei cinsti Crezul la fel de mult cum cinsteşti amintirea lui... abia atunci vei fi pregătită.

— Nu hotărăşti tu asta.

— Oh, ba da. Cu siguranţă eu hotărăsc. Kang se întoarse unde stătuse înainte şi se aşeză. Tatăl tău a fost ca tine. Şi-a pus totdeauna propria onoare mai presus de Crez. A preferat să nu se ascundă. S-a dus în noaptea aceea la zid, deşi i-am spus că locul lui nu-i acolo, şi uite ce s-a întâmplat. Moartea lui n-a rezolvat mare lucru.

Owen simţi cum erupse furia lui Zhi. Ea fandă spre bătrân, dar înainte de a apuca să-l lovească, toiagul lui o pocni în creştetul capului şi o trânti la pământ. Ea simţi gustul prafului şi mingi de foc îi fulgerară, arzătoare, prin faţa ochilor.

— Eşti mai impulsivă decât a fost el vreodată, spuse Kang. Nu părea aproape deloc impresionat. Asta-i alt aspect pe care trebuie să-l controlezi înainte de a încheia pregătirea cu tine.

Zhi îl privi chiorâş, clătină din cap, apoi îşi atinse locul unde fusese lovită. Un cucui începea deja să se umfle, însă dincolo de durere, ştia că bătrânul se înşela.

— Moartea lui n-a fost zadarnică, spuse cu răsuflarea aproape tăiată.

— Presupun că-i adevărat. Poate că el a câştigat bătălia aceea, cum spune toată lumea. Dar ar fi putut câştiga războiul.

Zhi n-avea dispoziţia necesară să asculte cum era terfelită memoria tatălui ei, şi încă de un om în care el avusese încredere. Se săltă greu în picioare; capul continua să i se învârtă destul de tare ca să-l dezorienteze pe Owen. Îşi punea problema propriei demnităţi, nu a Frăţiei. Asasinii n-aveau să merite niciodată o loialitate mai presus decât cea faţă de tatăl ei. Răzbunarea devenise mai importantă decât orice Crez. Kang nu putea s-o oprească şi înţelese că n-are nevoie de permisiunea lui. Îi întoarse spatele şi plecă.

— Gândeşte-te la spusele mele, zise bătrânul.

Fata nu-i dădu atenţie.

— Mâine la răsăritul soarelui! Să nu-ntârzii!

Însă Zhi n-avea de gând să se întoarcă.

În noaptea aceea, după ce oraşul asediat se afundă într-un somn plin de nelinişti, Zhi îşi îmbrăcă armura lamelară neagră, îşi ridică gluga şi-şi fixă la încheietura unei mâini

arbaleta şi săgeţile. Pe urmă se duse în odaia tatălui ei şi zăbovi o vreme, privindu-i cu atenţie mănuşa.

După ce noaptea lăsă pe deplin în urmă lumina zilei, îşi puse mănuşa şi o strânse bine. Nu i se potrivea perfect. Ieşi apoi din casă şi se îndreptă spre peştera Feiyan. Când intră în grotă, liliecii de la care i se trăgea numele părăsiseră deja vizuinile şi zburau în urmărirea propriilor prăzi.

Chiar la intrare, în stâncă fusese cioplită o scară. Cobora în spirală printr-un puţ, iar un pârâu izvorât din lac îşi urma, mai jos şi în paralel, propria albie, umplând peştera de sunete. Odată ce ajunse în beznă, Zhi aprinse un felinar şi lumina azvârli în toate părţile umbrele pietrelor şi ale insectelor. Simţea miros de pământ şi de umezeală, iar aerul era mai rece.

Ei şi celorlalţi copii din oraş li se interzisese dintotdeauna să intre în peşteră, spunându-li-se că înăuntru trăia un şarpe uriaş. Acum, când cobora, Zhi nu văzu niciun şarpe şi în final ajunse la o potecă. Cu mult timp în urmă, cineva lărgise pasajul natural, pentru a le îngădui oştenilor şi solilor să intre şi să iasă pe ascuns din fortăreaţă. Merse pe cărare şi, când ajunse în dreptul semnelor cioplite în stâncă ce marcau ieşirea, stinse felinarul.

Cizmele ei tulburară uşor pârâul ce-i susura la picioare, până ce apa intră într-o albie separată, săpată anume ca să-i devieze cursul, pentru a nu trăda deschiderea peşterii. Înaintă, urmărind cu palmele pereţii umezi, până zări o geană de lumină, nu cu mult mai puternică decât interiorul grotei, iar când ajunse la deschidere se opri.

De acolo începea cu adevărat să-şi urmărească ţelul. Încă nu părăsise realmente fortăreaţa, dar era pe punctul s-o facă. Îşi coborî privirea spre mănuşa tatei şi ieşi din peşteră.

Afară mirosea a cenuşă de foc stins de mult, iar freamătul pădurii întrerupea când şi când liniştea din jur. În spatele lui Zhi, mulţumită unei amăgiri a umbrelor stâncilor, gura strâmtă a peşterii era aproape de nedesluşit şi fata chiar se întreabă, îngrijorată, dacă avea s-o descopere la întoarcere.

Dacă izbutea să se întoarcă.

Desigur spera să reuşească, totuşi, pentru izbânda misiunii, întoarcerea nu era necesară.

Ţânţarii, căldura şi umezeala erau chiar mai rele jos, în văi şi ravene, iar asta spunea multe despre dârzenia mongolilor. Zhi trecu pe lângă resturile arse ale copacilor, lăsate în urmă de ultima bătălie, dar se părea că oamenii din stepă îşi ridicaseră morţii.

Pe urmă se îndreptă spre vest, în alergare liberă prin pădure, la adăpostul întunericului. Aproape că auzea toiagul lui Kang ţinându-i socoteala timpului în fortăreaţa de sus, dar se strădui din toate puterile să-şi scoată asta din minte şi se concentră asupra înaintării fără zgomot către tabăra mongolă.

Străbătu cu iuţeală kilometri şi ajunse curând la primul dintre corturile rotunde în care se adăposteau asediatorii. Existau santinele, dar se putea feri de ele cu uşurinţă, ceea ce era mai bine decât să le ucidă. Nu i-ar fi fost de niciun folos să rişte, trezind toată tabăra înainte de a fi inevitabil.

Continuă să înainteze încet, oprindu-se, ascultând, uitându-se în toate părţile. Patrulele apăreau la intervale de timp regulate, disciplinate, ceea ce însemna că, pentru a trece neobservată, nu trebuia decât să aibă răbdare. Corturile fuseseră înălţate ordonat, din pâslă şi piele înfăşurate pe schelete de lemn, şi peste tot erau cai. Zhi auzise că mongolii îşi iubeau hergheliile, dar se îndoia că animalele îşi iubeau călăreţii fiindcă îi aduseseră acolo vara, printre muşte.

Dimensiunea taberei o impresionă mai întâi, apoi o şocă, la fel şi grandoarea unor corturi. Sute de copaci fuseseră tăiaţi ca să facă loc miilor de corturi şi se părea că Hanul şi nobilii săi veniseră din nord aducând cu ei mici palate. Vanitatea lor îi era de folos fetei pentru a afla cu uşurinţă care era cortul lui Möngke. Nu trebuia decât să-l găsească pe cel mai mare şi mai bogat, şi în curând îl găsi.

La fiecare intrare stăteau de pază câte doi soldaţi. Zhi nu-şi dădea seama cum i-ar fi putut ocoli. Din întuneric, trase de două ori cu arbaleta, aproape simultan, şi amândoi se prăbuşiră fără zgomot, cu mâinile încleştate de gât. Tânăra trecu peste trupurile lor şi dădu buzna în cort, apoi sări imediat în lateral, adăpostindu-se.

De grinzile groase de deasupra atârnau lampioane, însă dincolo de ele plafonul era ascuns privirii de pâcla de fum şi tămâie. Pereţii erau îmbrăcaţi în mătăsuri şi tapiserii, iar pa-

ravane înalte din lemn, sculptate şi cu încrustaţii din pietre preţioase, împărţeau cortul în coridoare şi încăperi.

Zhi avea la dispoziţie doar câteva minute înainte ca gărzile ucise să fie descoperite. Se îndreptă spre unul dintre stâlpii masivi şi-l escaladă ca pe un trunchi de copac până ajunse într-o poziţie avantajoasă, pe grinzi, deasupra pereţilor despărţitori, ca să poată cerceta toate camerele. Aşa îl putea găsi pe Han.

Şi izbuti cu uşurinţă. Îi descoperi sala de ospeţe, sala tronului, apoi dormitorul. Şi în cort existau gărzi, dar Zhi se afla într-un loc ferit şi grinzile de lemn erau destul de late încât să se furişeze de-a lungul lor neobservată.

Când ajunse deasupra lui Möngke, se opri să-l privească. Părea un bărbat masiv, puternic. Pe câţi morţi călcaseră picioarele lui şi, mai înainte, ale familiei lui?

Deodată multe voci începură să strige alarmate în depărtare.

Zhi deveni atentă. Trebuia să acţioneze imediat.

Sări de pe grindă chiar pe patul lui Möngke, înfigându-i în gât, cât ai clipi, pumnalul secret al tatălui ei. Hanul căscă ochii şi gura, dar nu scoase niciun sunet. Zhi se uită în ochii muribundului până când şuvoiul sângelui îşi pierdu forţa şi-i privi trupul cum se goleşte de suflet, devenind înveliş gol. Imediat ce îl ştiu mort, sări din pat şi se căţără din nou pe grinzi. Atunci observă Owen pumnalul de lângă armura Hanului, alături de pat. Zhi n-avea idee ce era, însă el ştia prea bine. În amintirea lui Varius, ţinuse în mână unul foarte asemănător. Era al doilea vârf al Tridentului din Eden.

Însă Zhi se concentra acum asupra fugii. Trebuia să se mişte repede, fiindcă, după descoperirea cadavrului Hanului, nicio ascunzătoare din cort n-avea să mai fie sigură.

Zgomotul de afară deveni tot mai puternic. Din cort, numeroase gărzi se repeziră spre ieşire sau către dormitorul Hanului, aşa că ea porni în direcţia opusă.

Sări de pe grinzi cât mai aproape de cealaltă ieşire, apoi se năpusti afară. Cei doi străjeri de lângă cort căzură în aceeaşi clipă, unul doborât de arbaletă, iar celălalt în urma loviturii de pumnal primite în ceafă.

Însă de data asta acolo se aflau şi alţi războinici, care văzură totul.

Strigară, arătând spre ea. Zhi auzi săbii trase din teacă şi ştiu că va urma zborul săgeţilor, aşa că fugi, strecurându-se printre corturi şi uneori căţărându-se şi trecând peste ele, simţind cum acoperământul de pâslă i se întinde uşor sub tălpi şi auzind trosnetele stâlpilor din lemn. Mongolii porniră în urmărirea ei, trezind întreaga tabără.

Sub mintea lui Zhi, Owen îşi făcea griji pentru ea, implorând-o fără cuvinte să se mişte mai repede, aşa cum îi ceruse Kang. Singura şansă de scăpare era pădurea. Se afla la câteva sute de metri depărtare, dincolo de întinderea taberei imense, la o distanţă ce părea imposibil de străbătut, dar Zhi îşi ascuţi simţurile şi alergă călăuzită de intuiţie. În ciuda spaimei ce o stăpânea, zâmbea la fiecare pas şi râdea la fiecare răsuflare. Moartea tatei fusese răzbunată. Memoriei lui i se aduseseră cuvenitele onoruri. Pumnalul lui secret făcuse ceea ce trebuia să facă.

Chiar dacă o prindeau, ea izbândise.

CAPITOLUL ZECE

După cina din seara aceea, David stătea întins în pat, cufundat în gânduri. Ceva legat de Cuibul Vulturului începuse să-l neliniştească încă din timpul după-amiezii. Nu le spusese nimic celorlalţi, fiindcă, într-un fel, i-ar fi implicat, dar totul pornise de la întrebarea lui Grace:

Şi ce ţi-ar zice tata acum?

Ea probabil nu se gândise c-o să-i ia întrebarea în serios, încercase să-şi dea seama ce ar fi spus tatăl lui şi înţelesese că asta depindea de ceea ce ştia el, însă în clipa aceea, nu ştia mai nimic. Niciunul dintre ei nu ştia, nu cu adevărat, pentru că nu puseseră niciodată întrebări. Erau prea preocupaţi de simulările lor. Totuşi, când începuse să se gândească mai bine, Animusul i se păruse brusc lui David doar un mod de distragere a atenţiei şi-şi amintise tot ce le spusese Monroe despre Abstergo şi despre Templieri.

Pe urmă îşi pusese o întrebare: dacă Abstergo voia ca toţi să se concentreze asupra unui singur lucru, adică asupra Animusului, asta putea oare să însemne că existau şi subiecte despre care Templierii *nu voiau* să li se pună întrebări? Şi care puteau fi acelea?

În primul rând, lui David îi veni în minte Cuibul Vulturului, deoarece nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se petrecea în restul complexului. Asta i se părea ciudat, însă Grace şi Sean nu păruseră nicidecum curioşi.

În schimb, el era şi, stând astfel în pat, se hotărî să treacă la fapte. În toiul nopţii, la scurt timp după ora unu, se ridică, se îmbrăcă şi se furişă afară din cameră.

Nu mai ieşise niciodată la ora aceea. Cuibul Vulturului era tăcut şi întunecos, dar părea viu, respirând aerul care circula prin gurile de aerisire. David auzi chiar şi o bufniţă, sau altceva, în pădure, un zgomot estompat de pereţii de sticlă.

Se furişă de-a lungul coridoarelor, îndreptându-se către pasarela care lega clădirea de cea alăturată. Îşi imagina că existau pretutindeni videocamere de supraveghere şi că putea fi prins din clipă-n clipă, aşa că voia să vadă cât putea mai mult cu putinţă din Cuibul Vulturului.

Când ajunse la pasarelă, constată că uşa acesteia era închisă, dar nu şi încuiată. Intră şi parcurse în grabă tunelul de sticlă plasat la înălţime şi înconjurat de pădure.

Odată ajuns în capătul opus, intră într-o clădire unde nu mai fusese. De fapt, semăna foarte mult cu aceea în care locuiau el, sora lui şi ceilalţi şi se întrebă dacă şi acolo existau camere în care dormeau copii. Poate complexul găzduia mai multe grupuri de subiecţi ai cercetărilor Corporaţiei Abstergo. Îşi continuă drumul şi ajunse la altă pasarelă, dar uşa acesteia nu se deschise. Lângă ea, o încuietoare electronică avea cititor de amprente şi ecran tactil pentru un cifru sau o parolă. David se pregătea să plece când, de cealaltă parte a uşii, auzi paşi apropiindu-se.

Se repezi pe un coridor lateral, îşi scoase pantofii şi se lipi de perete. Auzi uşa deschizându-se şi un agent de pază apăru agale, fără să arunce nicio privire în dreapta sau în stânga.

După trecerea lui, David se îndreptă spre uşă mergând pe vârfuri şi reuşi să se strecoare înainte ca aceasta să se închidă cu un pocnet scurt. Acum se afla în altă pasarelă, mult mai lungă, care părea să se curbeze după o distanţă şi să dispară în întunericul pădurii. David îşi puse pantofii şi aruncă o privire în urmă, către uşa încuiată. Prezenţa paznicului îl făcea să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins furişându-se. Ar fi fost dat afară, trimis acasă? Tatăl lui n-ar fi fost încântat. Îşi făcea griji din pricina drogurilor şi a bandelor din cartier, dar acelea îi provocau nelinişte şi lui David. Poate că Isaiah ar fi fost în stare de ceva mai rău decât să-l dea afară.

Decise că, dacă mersese deja atât de departe, putea să continue, să vadă cât mai mult înainte de a fi descoperit. Aşa că porni grăbit pe coridor.

Curba zărită se dovedi a fi de fapt o scară ce cobora în lungul versantului. Ea îl duse la altă pasarelă şi, după câţiva metri, ajunse în faţa unei uşi ce părea să permită intrarea în inima muntelui. O parte a complexului era subterană.

David rămase în faţa uşii, ascultând, dar nu auzi nimic. O împinse şi descoperi că era descuiată. O lumină puternică scălda coridorul în care pătrunse şi se obişnui cu ea abia după ce miji ochii timp de un minut.

Partea aceea a Cuibului Vulturului părea mult mai periculoasă. Coridorul se ramifica în patru direcţii şi David hotărî să meargă drept înainte. Toate uşile pe lângă care trecea aveau încuietori electronice, aşa că nu putea explora încăperile de dincolo de ele. Continuă să înainteze tiptil, cu auzul încordat.

În cele din urmă, coridorul se lăţi, însă capătul lui se afla destul de aproape, în faţa unei uşi duble, deschise. Dincolo de ea, David văzu un garaj plin cu automobile, maşini de teren şi furgonete asemănătoare celei care îi adusese în Cuibul Vulturului. Dar una dintre maşini îi atrase în mod deosebit atenţia, un vehicul negru. Curba capotei pornea de la un fel de motor mic cu reacţie montat în faţă şi se rotunjea în lateral, peste roţile late. Un parbriz de culoare închisă înconjura şi acoperea o cabină lucioasă, iar partea din spate se înălţa uşor, ca o panteră gata de atac.

Maşina era incredibilă. David se apropie de ea şi nu rezistă ispitei de a verifica portiera. Era descuiată, aşa că sui pe scaunul şoferului şi avu senzaţia că stătea mai degrabă pe locul pilotului unei nave spaţiale, cu consola plină de ecrane tactile şi de zeci de butoane. Închise portiera şi strânse în palme volanul maşinii, imaginându-şi că o şofa.

Hotărî că era mai bine să nu rămână acolo prea mult. Se pregătea să coboare, când văzu o uşă deschizându-se în capătul opus al garajului şi se lăsă cât mai jos cu putinţă pe scaun la apariţia mai multor vehicule. Pe măsură ce intrară şi parcară alături de el, stinseră farurile, iar din duba din faţă coborî o femeie în echipament paramilitar. Apoi, pe uşile duble intră Isaiah, tot în costumul său negru. I se alătură femeii

şi se îndreptară împreună către vehiculul în care tremura ascuns David. Prin geamurile maşinii, băiatul le auzi înăbuşit vocile.

— Sunt adolescenţi, Cole, spuse Isaiah. Ei nu pricep care-i dificultatea.

— Este evident că Asasinii i-au antrenat, răspunse femeia. Mai ales Javier pare foarte bun.

David simţi furnicături pe ceafă. Părea să fie vorba despre acel Owen şi acel Javier pe care-i cunoştea. Era puţin probabil să se refere la alţi adolescenţi, dintre care unul să-l cheme tocmai Javier.

— Ar fi fost mult mai simplu dacă n-ar fi fost o misiune cu restricţii, continuă Cole. Dar, oricum, au plecat altundeva şi n-avem niciun indiciu. Sunt şanse mari ca ei să aibă acum acces la un Animus.

— Exact de asta mă tem. Şi de aceea cred c-o să te simţi uşurată aflând că aceasta nu mai este o misiune cu restricţii.

— Poftim?

— Nu le putem permite Asasinilor să aibă acces la memoriile genetice, chiar dacă astfel îmi vor deveni şi mie inaccesibile. E regretabil, dar eşti autorizată să-i lichidezi pe amândoi.

David simţi că i se oprise răsuflarea. Nu avea niciun dubiu în privinţa sensului cuvintelor lui Isaiah. Vorbeau despre uciderea lui Owen şi a lui Javier şi, brusc, toate avertismentele lui Monroe legate de Templieri îi reveniră m minte. Îşi aminti cât de necruţători şi de periculoşi erau.

— Da, domnule, răspunse Cole.

— Trebuie să-i găsiţi, adăugă Isaiah. Ţine-mă la curent.

Directorul se răsuci pe călcâie şi plecă, iar Cole şi ceilalţi agenţi descărcară vehiculele. David rămase ghemuit, transpirând, şi atât de nemişcat, încât muşchii şi încheieturile începură să-l doară, dar, într-un târziu, garajul se cufundă în tăcere, părând pustiu.

Băiatul mai aşteptă mult timp înainte de a-şi sălta capul ca să se uite în jur. Când se convinse că în garaj nu mai era nimeni, coborî din maşină şi se grăbi să iasă pe uşa dublă, să străbată coridorul şi apoi pasarela care înconjura partea aceea a muntelui. Când ajunse la a doua clădire, găsi uşa blocată de aceeaşi încuietoare electronică, numai că, de data

asta, nu mai auzi pe nimeni apropiindu-se. Se văzu nevoit să aştepte, ascuns în umbra unei nişe de lângă uşă, cu mânerul înghiontindu-l în spate, să apară alt agent de pază. Într-un târziu, se ivi unul şi, imediat după trecerea lui, David se strecură de cealaltă parte chiar înainte ca uşa să i se închidă în urmă.

Apoi traversă ultima pasarelă şi reveni în clădirea lui. Nu ştia dacă s-o trezească imediat pe Grace sau să aştepte până dimineaţă; în orice caz, trebuia să-l sune pe tatăl lor şi să plece de-acolo.

Se îndrepta spre camera lui, gândindu-se ce să spună, când cineva îl strigă din spate:

— Hei, ce faci?

David intră în panică şi se lăsă condus de instinct. Se întoarse brusc la dreapta şi merse drept spre perete, izbindu-se de el, apoi repetă acţiunea, şi încă o dată, ca o muscă repezindu-se într-un geam.

— Hei, spuse bărbatul. Hei, te simţi bine?

Băiatul se mai lovi o dată de perete înainte de a-l simţi pe paznic prinzându-l de umeri şi răsucindu-l.

Atunci se prefăcu că se trezeşte.

— Aăă... Se strădui să pară cât mai confuz şi speriat cu putinţă şi se frecă la ochi. Unde...

— Eşti somnambul? întrebă agentul.

— Cred că da. David strânse din ochi şi-şi frecă fruntea. Nu mi s-a mai întâmplat de mult. Crezi că-i din cauza Animusului?

— Nu ştiu. Dar ar trebui să te-ntorci în camera ta, iar eu o să vorbesc cu doctorul Bibeau despre asta.

— OK, încuviinţă David, căscând din nou. Mulţumesc că m-ai trezit.

Se întoarse către camera lui, iar paznicul îl conduse până acolo şi încuviinţă aprobator când ajunse la uşă şi intră. Camera mică, pe care până atunci o considerase mai mare decât dormitorul de-acasă, i se păru deodată o celulă de închisoare.

★

Nu mai reuşi să adoarmă. Se gândi ce să le spună celorlalţi şi-şi făcu griji la gândul că, imediat ce paznicul îi va spu-

ne despre somnambulism, Victoria va urmări tot ce înregistrase videocamera de supraveghere, ca să-şi dea seama exact ce se întâmplase. Dacă Isaiah era dispus să-i ucidă pe Owen şi pe Javier, ar fi fost probabil dispus să-l ucidă şi pe oricare dintre ei.

Când auzi sunetul deşteptătorului, băiatul se grăbi să-şi facă duş şi să se îmbrace, apoi se duse în camera de zi, să-i întâlnească pe ceilalţi la micul dejun.

Natalya era deja acolo şi mânca un iaurt. David se aşeză lângă ea şi începu să legene din picior.

Trecură câteva minute.

— Ce-i? întrebă fata.

El se încruntă.

— Ce să fie?

— Arăţi de parcă ai avea ceva de spus.

— Am, dar să-i aşteptăm pe Grace şi pe Sean.

— OK.

Sora lui apăru după destul de mult timp, dar când intră în sfârşit, Sean o urmă aproape imediat. Îşi luară mâncare şi se aşezară, iar David se aplecă spre ei.

— Trebuie să plecăm de-aici.

— De ce vorbeşti în şoaptă? întrebă Grace.

— Fiindcă nu vreau să mă audă ei, evident. Şi nu glumesc. Trebuie să plecăm.

— Unde? interveni Sean.

— Acasă. Deşi probabil nici acolo nu vom fi în siguranţă.

— Ce tot spui? se miră Grace.

David le povesti totul. Cum ieşise din cameră şi plecase să verifice zona în care ei nu aveau acces, cum găsise maşina neagră cu motor cu reacţie şi tot ce spusese Isaiah. Ceilalţi îl ascultară încruntându-se şi strâmbându-se. Când termină, Sean clătină neîncrezător din cap.

— Ai inventat povestea asta.

— N-am inventat nimic.

— Atunci ai visat, insistă Sean. Poate chiar eşti somnambul.

— Nu dormeam.

Ceilalţi trei schimbară priviri.

— N-am visat, îşi menţinu David poziţia, simţindu-se tot mai frustrat.

— Gândeşte-te, spuse Sean. Suntem aici de câteva săptămâni şi am fi putut pleca oricând. Ne-au tratat cu adevărat foarte bine, iar tu spui acum că vor să-i ucidă pe Owen şi pe Javier? Nu cred. Templierii nu sunt aşa cum a spus Monroe. Se străduiesc să facă lumea mai bună. La asta lucrez cu Isaiah...

— Asta vrea el să crezi. David se întoarse către sora lui. Trebuie să-l sunăm pe tata.

— Şi ce să-i spunem? întrebă ea. Că Abstergo e de fapt faţada unei societăţi secrete care omoară copii?

— Da.

— Ştii ce cred? Grace ridică o sprânceană şi-l fixă cu privirea ei aspră, de soră mai mare. Cred că ai jucat prea mult jocul tău video de-a Războiul Mondial.

— N-am inventat toate astea! exclamă David. Eşti sora mea. De ce nu mă susţii?

— Te susţin întotdeauna, ripostă ea. De ce nu mă poţi susţine tu măcar o singură dată?

— Ai impresia că nu-s de partea ta?

— Exact! Mă străduiesc din răsputeri să rămânem amândoi aici şi tu ce faci? Ieşi noaptea pe furiş din cameră! Din cauza ta, vom fi daţi afară!

David se trase înapoi, îndepărtându-se de ceilalţi. Singura care nu scosese nicio vorbă era Natalya, aşa că se întoarse spre ea.

— Tu ce crezi?

Fata puse deoparte paharul de iaurt gol.

— E cert că n-am încredere în Abstergo, totuşi nu sunt sigură că ei i-ar ucide pe Owen şi Javier.

Lui David nu-i venea să creadă. Toţi trei erau idioţi.

— Hei! Natalya întinse mâna spre el, pe deasupra mesei. Nu cred că minţi. Pur şi simplu nu sunt sigură c-ai auzit ceea ce crezi c-ai auzit.

David ştia foarte bine ce văzuse şi ce auzise, doar că nu reuşea să-i convingă pe ceilalţi.

— Ştiţi la ce dăm cu piciorul dacă plecăm? întrebă Sean.

— Vorbeşti despre bani? zise David.

— Şi despre ei, spuse Natalya.

— Dar banii nu sunt totul, adăugă Sean. Dacă plecăm, renunţăm la o oportunitate pe care n-o s-o mai găsim nicăieri altundeva. Eu nu sunt pregătit s-o ratez.

— Nici eu, zise Grace.

Deci nu-i rămânea nicio speranţă. David voia să plece, totuşi nu era pregătit să-şi părăsească sora, iar fără ajutorul ei nu-şi putea convinge tatăl să vină să-i ia. Aşa că se lăsă pe spătarul scaunului, cu senzaţia că tocmai alunecase într-o lume alternativă, unde trebuia să uite că Isaiah intenţiona să-i omoare doi prieteni, şi să continue cu simulările create de Animus ca şi cum nimic n-ar fi fost în neregulă.

— Eu plec, spuse Sean, îndepărtându-şi scaunul de masă. Ne vedem mai târziu.

— Şi eu, zise Grace ridicându-se.

David îşi înălţă privirea spre sora lui, iar ea aşteptă câteva clipe. De obicei, intrau împreună pe coridorul Animusului, însă de data asta băiatul nu făcu nimic altceva decât să-si încrucişeze braţele. Grace îşi dădu ochii peste cap şi ieşi din cameră, lăsându-l singur cu Natalya.

— Ai spus că n-ai încredere în Abstergo, rupse David tăcerea.

— N-am.

— De ce?

— Fiindcă ştiu că au planuri secrete. Sunt lucruri pe care nu ni le dezvăluie. Dar până la a ucide pe cineva e cale lungă.

— Însă Monroe a spus...

— Şi Monroe are planurile lui secrete. N-am încredere în el mai mult decât în Abstergo. Cred că trebuie să aşteptăm, să vedem ce se mai întâmplă. OK?

David refuză să răspundă.

Natalya se ridică de la masă.

— Vii?

— O să vin.

— OK.

Fata îşi aruncă paharul de iaurt şi părăsi camera de zi.

David mai rămase câteva minute, apoi, fiindcă se părea că nu poate face nimic altceva, se ridică şi o luă pe urmele celorlalţi, intrând pe coridorul Animusului. Când ajunse în camera lui, Victoria era acolo.

— Bună, David, spuse ea. Mă bucur să te văd. Am înţeles că azi-noapte ai avut o mică aventură.

— Da, răspunse el, cu trupul brusc inundat de o panică rece.

Cât de mult ştia Victoria?

— Agentul de pază mi-a raportat că te-a găsit intrând într-un perete. Sunt îngrijorată, fiindcă somnambulismul este o disfuncţie a somnului care poate produce Efecte de Sângerare.

— Ah, da?

— Exact. Va trebui să te supraveghem îndeaproape. S-ar putea să fie necesar să-ţi încuiem uşa noaptea, până când ne convingem că eşti în siguranţă.

Posibilitatea îi suna lui David din cale-afară de sinistră, dar Grace şi Sean ar fi spus probabil că era spre binele lui.

— Nu ştiu dacă vreau să-mi fie încuiată uşa.

— Numai temporar, îl asigură Victoria. Am cerut şi înregistrările de azi-noapte ale videocamerelor de supraveghere, ca să văd eu însămi ce s-a întâmplat.

Panica lui David luă proporţii, accelerându-i bătăile inimii.

— Da?

— N-ai de ce să te ruşinezi. Vreau doar să fiu sigură că n-o să ţi se întâmple nimic rău.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Totul depindea din nou de Owen, iar Javier trebuia să stea deoparte şi să se uite cum Griffin îi monitoriza prietenul conectat la un Animus nou, strălucitor. Era însă bine şi aşa. Asta era situaţia, iar Javier trebuia să se detaşeze de Owen. Avea el însuşi prea multe de rezolvat ca să se mai confrunte şi cu problemele lui. Dar în contextul de faţă, pur şi simplu nu conta. Nimic nu se putea schimba. Şi oricum nu putea rămâne supărat pe Owen. Simţea că îi era dator.

Ceea ce nu însemna că nu înnebunea de plictiseală stând pur şi simplu şi aşteptând.

Rebecca plecase de câteva ore. Se părea că hambarul aproape dărăpănat de afară adăpostea două maşini. Ea luase una, probabil pentru altă misiune încredinţată de Frăţia Asasinilor. Însă rămăsese o maşină şi Javier era tentat să iasă la plimbare.

Dar unde s-ar fi putut duce?

Nu se ascundeau fără motiv în pustietate. Templierii erau pe urmele lor şi, numeric, îi depăşeau cu mult. Javier începuse să creadă că, în esenţă, asta însemna să fii Asasin; să fii mereu pe fugă, să te ascunzi mereu, adesea singur.

Într-un fel, aşa se simţise toată viaţă. În clasa a treia, înţelesese că era diferit de alţii. Dar abia în clasa a şaptea îi dăduse un nume diferenţei aceleia. Şi de atunci îşi petrecuse o mare parte a timpului ascunzându-le aproape tuturor că era homosexual şi simţindu-se foarte singur. Disconfortul se ameliorase după ce le spusese adevărul părinţilor şi fraţilor săi, iar acum, după ce i-l dezvăluise şi lui Owen, singurătatea dispăruse într-o oarecare măsură. Însă nu credea că va scăpa

vreodată cu totul de ea. În el avea să existe întotdeauna un copil care simţea că trebuie să se prefacă. Să pretindă că era la fel ca toţi ceilalţi.

— Ţi-e foame?

Griffin stătea la consola computerului şi monitoriza simularea lui Owen.

— Da, răspunse Javier.

— În colţul ăla e un mini-frigider. Probabil că Rebecca l-a umplut.

Javier se ridică de pe lada pe care stătuse şi se duse să verifice. Deschise uşa, lăsând să iasă aerul rece şi zumzetul ventilatorului, şi descoperi legume şi câteva produse din tofu al căror ambalaj susţinea cu îndrăzneală că au gust de carne de curcan şi de brânză.

— Rebecca e cumva vegetariană? întrebă el.

— Da, de ce? spuse Griffin întorcându-se spre el.

Javier arătă cu capul către frigider.

— Ah, rahat! exclamă bărbatul.

Într-o cutie de pe frigider era o pâine integrală, aşa că tânărul îşi făcu un sandvici cu non-curcan şi non-brânză.

— Vrei şi tu unul? îl întrebă pe Griffin.

Asasinul stătu pe gânduri câteva clipe şi, în cele din urmă, consimţi cu o uşoară strâmbătură, iar Javier făcu un al doilea sandvici şi i-l aduse.

— E în tabăra mongolilor, zise Griffin, indicând liniile de program derulate pe ecran şi imaginea strămoaşei lui Owen, care se furişa printre corturi. Vrei să-ţi aduci un scaun şi să te uiţi?

— Mi-e bine aşa, răspunse Javier, reaşezându-se pe ladă.

Nu voia să privească pe monitor, ci să acţioneze. Să facă ceva real, nu să reconstituie amintiri vechi în Animus.

— Cât crezi c-o să mai rămână acolo?

— N-am idee, răspunse Griffin, cu sandviciul deja pe jumătate mâncat. Nu e ca şi cum prietenul vostru Monroe ne-a lăsat o hartă a traseului.

O hartă ar fi fost de folos înainte ca Monroe să-i târască în dubioasa lui lume secretă. Javier îşi aminti de prima utilizare a Animusului, pe vremea când Owen spera că memoria genetică îl putea ajuta să dovedească nevinovăţia tatălui său. Nu era o dovadă recunoscută de tribunal, aşa că, din punct

de vedere legal, nu i-ar fi fost de niciun folos. Însă Javier nu credea că fusese vreodată cu adevărat vorba de tribunal. Owen trebuia să-şi dovedească sie însuşi ceva.

Asta îi dădu o idee, sugerându-i ce ar fi putut face. Ceva care l-ar fi ajutat cu adevărat pe Owen, iar lui i-ar fi oferit şansa de a contribui la ceva important. Încă avea în jacheta de piele o mare parte din echipamentul folosit în timpul plecării grăbite din noaptea aceea.

— Simt nevoia să fac o plimbare, anunţă el.

Griffin abia dacă îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu-i o idee bună.

— Înnebunesc aici, omule. Pur şi simplu am nevoie de puţin aer.

Bărbatul mormăi.

— Locul ăsta-i pustiu. Javier se ridică de pe ladă. Nu mă-ndepărtez prea mult.

Griffin se întoarse în sfârşit spre el şi-l privi în ochi.

— Bine, încuviinţă. Să fii înapoi în douăzeci de minute. Nu mă face să vin să te caut. Am de rulat o simulare.

Javier dădu din cap şi se îndreptă spre scări, părăsi ascunzătoarea cu tehnologia ei avansată şi reveni în casa bântuită de deasupra. N-avea intenţia să se întoarcă în douăzeci de minute, dar Griffin nu putea face nimic în privinţa respectivă fără să-l abandoneze pe Owen care era cuplat la Animus. Probabil că Asasinul avea să se înfurie, însă în momentul acela Javier nu-şi făcea cu adevărat griji. Înţelegerea încheiată fusese întotdeauna într-o mult mai mare măsură a lui Owen, decât a lui.

Deasupra, casa era un schelet scârţâitor din cuie ruginite, sfărâmături şi praf, iar afară era încă destul de întuneric. Javier ieşi pe uşa principală, având grijă s-o închidă în urma lui, ca să acţioneze încuietoarea electronică, apoi se duse la hambar.

Se stârnise vântul, care agita copacii şi iarba înaltă. Javier îşi săltă gluga, îşi vârî mâinile în buzunare, cu coatele strâns lipite de corp şi-şi lăsă capul în jos. Ajunse la hambar şi uşile late se deschiseră cu un geamăt, lăsând să se vadă automobilul. Următoarea problemă erau cheile. Javier n-avea idee cum să-l pornească fără cheie, prin urmare nu putea decât să

spere că protocolul de fugă al Asasinilor presupunea întotdeauna existenţa cheilor în maşină.

Le găsi chiar sub covoraşul de la picioarele lui.

Se urcă, porni motorul şi ieşi din hambar cu farurile stinse. Aproape că se aştepta ca Griffin să dea buzna pe uşa din faţă, dar Asasinul nu apăru. Maşina rula deja pe aleea lungă, nepavată. La treizeci de metri distanţă de casă, băiatul aprinse farurile, acceleră şi se întoarse în oraş.

★

Depozitul poliţiei nici măcar nu era păzit cu adevărat. La uşa din faţă se aflau la datorie doi bărbaţi în uniforme albastre, dar Javier n-avea de gând să intre pe acolo. Nu era sigur că, de fapt, nu-şi irosea cu desăvârşire timpul, totuşi voia să facă ceva pentru Owen, în compensaţie pentru anii în care, mai mult sau mai puţin, îl abandonase fără nicio explicaţie.

Depozitul era înconjurat cu un gard de plasă metalică, cu sârmă ghimpată în vârf, iar videocamerele de supraveghere de pe el şi din colţurile clădirii măturau zona. Javier îşi folosi pistolul-arbaletă ca să le distrugă pe cele mai apropiate. Pe urmă se căţără pe gard, se săltă peste sârma ghimpată şi aterizează în picioare în partea opusă.

De acolo alergă spre clădirea depozitului şi începu să se caţere. La început, se simţi ca în amintirea lui Retevei Cormac, care se suia pe clădirile din New York. Dar, în lumea reală, la numai trei metri şi jumătate înălţime, urcuşul începu să i se pară dificil. Lui Javier îi amorţiseră degetele şi-i tremurau muşchii. Încremeni, agăţat de suprafaţa verticală, şi se uită către cea mai apropiată fereastră, aflată la vreo şase metri mai sus. N-avea s-ajungă până acolo.

O clipă mai târziu, degetele îi alunecară şi tânărul se izbi zdravăn de pământ. Efectul de Sângerare părea să aibă limite, iar acum glezna dreaptă îl durea.

Însă n-avea de gând să renunţe, aşa că ocoli clădirea până când găsi, în spatele ei, o platformă de încărcare-descărcare şi o uşă. Avea o încuietoare electronică de tip mai vechi, care se deschise după ce o izbi cu o grenadă EMP.

De-a lungul depozitului se înşiruiau rafturi înalte, pline de cutii având diverse forme şi dimensiuni. După o privire rapidă asupra câtorva etichete, înţelese că erau organizate în

funcţie de data procesului şi de numărul cazului. Ştia, cu aproximaţie, data procesului tatălui lui Owen, dar nu şi numărul cazului.

Îngustă cât mai mult posibil zona cercetată, pornind de la informaţiile pe care le deţinea, apoi citi etichetele tuturor cutiilor, suind pe rafturi şi coborând. După vreo patruzeci şi cinci de minute, găsi cutia şi o trase de pe raft.

Odată revenit pe podea, Javier puse cutia jos şi o deschise. Descoperi mai multe pungi portocalii, pentru probe, care conţineau DVD-uri cu înregistrările videocamerelor de supraveghere, tuburi de cartuşe şi un teanc gros de peste cincisprezece centimetri de rapoarte şi dosare. Spera acum să găsească ceva care, într-un fel sau altul, să pună capăt frământărilor prietenului său.

— Verific în partea asta, se auzi vocea unei femei din cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

Apoi se auziră paşi.

Băiatul înşfăcă imediat cutia şi se grăbi în direcţia opusă cât mai silenţios cu putinţă, aplecat şi făcând slalom printre rafturi, până ajunse la platforma de încărcare-descărcare. Acolo văzu că un poliţist în uniformă îi stă în cale. Nu-i lăsă timp să reacţioneze; se repezi şi intră în el cu umărul şi amândoi căzură la pământ. Cutia de carton se turti, dar o ţinu strâns, se ridică şi alergă către gard.

— Aici! strigă poliţistul.

Javier aruncă o privire peste umăr şi văzu un bărbat care-l urmărea ţinând mâna pe arma de la şold. Scoase imediat din buzunar o grenadă fumigenă şi o aruncă în direcţia lui. Explozia înceţoşă aerul pe o distanţă de aproape cinci metri, oferindu-i lui Javier şansa să se oprească şi să-şi încarce arbaleta cu săgeţi soporifice. Imediat ce poliţistul reapăru, trase în el şi, peste câteva secunde, îl văzu prăbuşindu-se.

Îl mai despărţeau vreo zece metri de gard, dar nu putea să-l sară având cutia sub braţ. Trebuia să treacă prin el.

Mai multe strigăte semnalau că alţi poliţişti porniseră pe urmele sale.

Javier avea o grenadă explozivă. Nu mai folosise aşa ceva şi nu ştia dacă îşi va face treaba sau dacă îl va arunca şi pe el în aer. O scoase totuşi din buzunar şi o azvârli în gard de la cea mai mare distanţă posibilă, apoi se trânti la pământ.

Explozia provocă un nor imens de praf, iar fragmente de pietriş îl nimeriră în ceafă. Loviturile îl usturară, dar nu-l răniră, şi se ridică în picioare imediat ce se risipi fumul.

O gaură îngustă se căsca spre în gard spre exterior, poate destul de mare pentru Javier, sau poate că nu. Alergă într-acolo, către singura lui şansă, scoase cutia prin deschizătură, apoi, răsucindu-se, reuşi să iasă.

Jacheta i se agăţă într-o sârmă, dar o desprinse, rupând-o, şi fugi spre maşină. La mică distanţă de ea, aruncă altă grenadă fumigenă, în eventualitatea în care vreun poliţist îl zărise, şi continuă să alerge.

Odată ajuns la vehicul, deschise iute portiera, azvârli cutia pe scaunul de lângă şofer şi sări înăuntru. Câteva clipe mai târziu, se îndepărta accelerând şi uitându-se în oglinda retrovizoare. În urma lui se auzeau sirene în depărtare, fără îndoială ale unor maşini ce se îndreptau spre depozit. Niciuna nu părea să-l urmărească.

Chiar şi aşa, bătăile inimii nu i se încetiniră şi respiraţia nu i se domoli până nu ajunse pe autostradă, gonind către ieşirea din oraş. În timp ce-şi continuă drumul, pe cer se ivi prima geană de lumină a zilei. Când ajunse la casa bântuită a Asasinilor, la aproape trei ore după ce o părăsise, soarele răsărise.

Parcă maşina în hambar, întrebându-se cum va reacţiona Griffin, înhăţă cutia cu probe şi se grăbi să intre în casă.

Bărbatul era deja pe verandă. Ţinea braţele încrucişate şi-l privea furios.

— Ai aşteptat aici tot timpul? întrebă Javier.

— Ţi-am luat urma de când ai plecat, derbedeule. Credeai că-mi poţi fura maşina fără să ştiu?

Javier îşi aminti că Griffin era un ins care ucidea în mod regulat, aşa că se gândi c-ar fi fost înţelept să adopte un ton mai împăciuitor.

— Îmi pare rău, spuse şi se apropie de Asasin. N-am...

Acesta îl înşfăcă de gulerul jachetei şi-l trase mai aproape.

— Habar n-ai cât de subţire e gheaţa de sub picioarele tale. Vrei să-mi spui ce-ai căutat la depozitul Poliţiei?

— M-am dus pentru Owen. Javier îl împunse cu cutia. Aici sunt probele folosite împotriva tatălui său.

Asta păru să domolească furia Asasinului, care îi dădu drumul.

— Treci înăuntru. Vorbim despre asta mai târziu.

Javier îl urmă în casă, apoi în josul scărilor, până în subsol. Owen zăcea în continuare pe fotoliul rabatabil al Animusului, iar Griffin se întoarse la consolă fără să mai spună nimic. Tânărul puse cutia pe masă şi se aşeză ca să-i cerceteze cu mai multă atenţie conţinutul.

Înşiră totul pe tăblia de sticlă. Cu pungile cu probe o scoase repede la capăt, însă dosarele trebuiau răsfoite ca să le poată aranja. Existau rapoarte de la locul faptei şi fotografii. Găsi raportul întocmit la autopsia paznicului băncii, dar şi declaraţiile martorilor şi transcrierile stenogramelor declaraţiilor şi interogatoriilor. Chiar şi rapoartele financiare. Javier puse totul în ordine şi, frecându-şi bărbia, se îndreptă de spate.

— O faptă rea săvârşită din motive îndreptăţite rămâne o faptă rea, spuse Griffin din spatele lui.

— Când un tip care ucide îmi spune aşa ceva, nu ştiu cum să-i interpretez cuvintele. Adevărul este că aş fi gata s-o fac din nou.

— Ştiu. Tocmai asta-i problema. Dacă erai prins şi arestat? Dacă te urmăreau până aici?

— N-au făcut-o.

— Eşti destul de inteligent încât să pricepi că nu ăsta-i esenţialul.

— Sunt destul de inteligent ca să nu fiu prins.

Griffin se apropie de masă şi trecu în revistă probele.

— Asasinii au un Crez, spuse el cu voce scăzută.

Formau o societate secretă. *Bineînţeles* că aveau şi un crez. Javier îşi înfrână impulsul de a răspunde sarcastic, fiindcă simţea cât de serios vorbea Griffin.

— Există trei Principii, continuă Asasinul. Nu ameninţa cu pumnalul un om nevinovat. Ascunde-te în văzul tuturor. Nu compromite niciodată Frăţia.

— OK, spuse Javier. Pare... simplu.

— Nu destul de simplu ca să nu încalci în noaptea asta al treilea Principiu.

— Eu nu fac parte din Frăţie.

Griffin încuviinţă din cap.

— Nu încă. Dar, îţi place sau nu, ai ajuns să iei parte la acest război şi, mai devreme ori mai târziu, va trebui să alegi o tabără. Mi-ar plăcea s-o alegi pe-a noastră.

— Monroe ne-a avertizat pe toţi în privinţa asta.

— În ce privinţă?

— Că şi voi, şi Templierii veţi încerca să ne recrutaţi.

— A avut dreptate.

— Ne-a mai spus şi să nu trecem de partea nimănui.

— Ei bine, s-ar putea să n-aveţi de ales.

Javier rânji.

— Se presupune că Asasinii încurajează liberul-arbitru.

— Nu-mi scapă ironia. Dar încă nu eşti pregătit.

— Pentru ce?

Griffin îi ignoră întrebarea şi se întoarse la consola computerului. Băiatul clătină din cap şi reîncepu să studieze probele. Owen susţinuse mereu că tatăl său fusese victima unei înscenări. Că fusese acuzat pe nedrept. Dar era greu de dovedit contrariul din moment ce pistolul găsit în maşina tatălui său se potrivea cu glonţul care-l ucisese pe agentul de pază; din moment ce amprentele lui fuseseră găsite la locul faptei; din moment ce datoriile lui la jocuri de noroc reprezentau un motiv de o sută şaizeci şi şapte de mii de dolari. Javier nu voia să creadă aşa ceva şi nu i-ar fi spus-o niciodată lui Owen, însă probabil şi el ar fi votat „vinovat".

Renunţă să se mai gândească la toate astea, rearanjă probele pe masă şi se simţi mulţumit de sine. Owen avea să le vadă după ce încheia simularea. Trebuia să existe ceva care îi scăpase lui Javier, aşa cum le scăpase şi juraţilor.

Înşfăcă o sticlă cu ceai kombucha din mini-frigiderul Rebeccăi şi se aşeză din nou pe ladă, cu ochii la ceafa lui Griffin.

Câteva minute mai târziu, capul ras al Asasinului se aplecă mai mult către monitoare.

— Băiatul nostru a dat de necaz, spuse bărbatul.

Javier se ridică.

— El a dat?

— Strămoaşa lui.

Javier traversă încăperea şi se uită peste umărul lui Griffin. O văzu pe strămoaşa lui Owen, Asasina chinezoaică,

fugind printr-o tabără de corturi mari, urmărită de o oaste întreagă de războinici mongoli.

— A apărut vârful Tridentului?

Griffin strânse din fălci.

— Da.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Natalya nu putea să nu admită că spusele lui David o neliniştiseră. Abstergo şi Templierii n-o făcuseră niciodată să se simtă în largul ei, dar nici măcar nu bănuise că ar putea ucide pe cineva, cu atât mai puţin nişte copii. Poate c-o făcuseră în trecut, dar în lumea modernă aşa ceva semăna prea mult cu o teorie nebunească a conspiraţiei. Ceea ce pretindea David că auzise părea de necrezut, totuşi întărea o parte dintre îndoielile fetei. Îndoieli care nu-i dispărură cât aşteptă în sala Animusului.

Victoria intră, părând destul de distrasă, cu ochii obosiţi şi înroşiţi.

— OK... Natalya, spuse ea, parcă reamintindu-şi ceva anume. Îşi privi fix tableta câteva clipe. Unde am rămas? Aha, da. OK.

— E totu-n ordine? întrebă Natalya.

— Bineînţeles. Eşti pregătită pentru simulare?

— Desigur.

Natalya intră în inel şi se urcă în harnaşament. Victoria începu să-i strângă curelele, cu gândul în altă parte, şi neatenţia ei spori neliniştea fetei. Se hotărî să încerce marea cu degetul.

— I-aţi găsit pe Owen şi pe Javier?

Femeia încremeni şi o ţintui cu privirea.

— De ce întrebi despre ei?

Atmosfera în încăpere se schimbă şi fetei i se păru ca atunci când Bayan traversa un teritoriu inamic. Se părea că făcuse o greşeală.

— Voiam să ştiu. Îmi fac griji pentru ei.

Victoria închise ochii şi dădu din cap.

— Şi eu îmi fac griji. Ştiu cum stau lucrurile cu Asasinii. Reîncepu s-o conecteze pe Natalya la Animus. Mă crezi sau nu, a existat o vreme când chiar i-am susţinut, deşi n-am devenit niciodată una dintre ei. Templierii mi-au mai dat o şansă şi mi-au arătat o cale mai bună. Îi vom ajuta şi pe prietenii tăi, dar în clipa asta trebuie să ne concentrăm asupra misiunii aflate în desfăşurare.

Se îndreptă către consola aparatului.

— OK, încuviinţă Natalya, bucuroasă să schimbe subiectul, cel puţin pe moment.

— Eşti pregătită?

— Da.

— Atunci să punem casca.

★

Bayan stătea la marginea taberei şi jelea pierderea lui Wang Dechen. Moralul Hoardei scăzuse după moartea generalului. Toţi se întrebau ce putea să însemne, deoarece până şi Marele Han devenise ursuz şi stătea retras în cortul său, unde, se spunea, dormea aproape tot timpul.

Asaltul nocturn asupra porţii fusese executat fără cusur, având în vedere ce se ştiuse despre Oraşul Pescarilor. Până atunci, nicio forţă *song* nu părăsise adăpostul fortăreţei ca să-i atace direct, şi totuşi, tocmai atunci, duşmanii apăruseră din pădure, ca nişte duhuri. Asta însemna că exista undeva o intrare secretă, poate o peşteră. Nicio altă explicaţie nu avea sens. Bayan hotărî să descopere intrarea.

Merse la căpetenia *mingghanului* său, îi prezentă ideea sa şi ceru permisiunea ca în noaptea aceea să iscodească în jurul zidului. Căpetenia încuviinţă. Bayan îşi petrecu restul zilei odihnindu-se şi pregătindu-se. Cu o noapte înainte nu dormise deloc şi n-avea să doarmă nici în noaptea aceea. Se gândi să ia cu sine un om de-al său, poate chiar doi, dar hotărî că singur avea mai multe şanse să nu fie observat.

După ce soarele dispăru sub orizont, Bayan îşi îmbrăcă armura şi-şi luă sabia şi arcul. Rosti o rugăciune către Cerul-Tată şi lăsă tabăra în urmă, dar nu se simţi cu adevărat în pericol decât după ce păşi în afara adăpostului oferit de zidul de apărare din nord-vest, de lângă munte. Ajuns în pădure, o

străbătu furişându-se către Poarta Hu Guo. Trecerea sa prin tufişuri stârni roiuri de ţânţari, care îl atacară la fel de neînfricaţi ca războinicii din stepe.

Când ajunse pe câmpul de luptă, descoperi că încă mirosea a ars şi că din copacii căzuţi nu mai rămăseseră decât tăciuni negri. Izul alunga insectele, scăpându-l de ciupiturile lor, şi Bayan cercetă terenul din faţa lui cu calm şi cu mai multă chibzuinţă decât în cursul asaltului.

Arcada de piatră a porţii privea în josul pantei abrupte a muntelui, iar zidul atingea cincisprezece metri înălţime. De-a lungul său, pe culme, ardeau torţe şi Bayan îi urmări o vreme pe străjerii siguri de trăinicia fortificaţiilor lor, cu aroganţă pe feţele sfidătoare. Furia împotriva lor i se preschimbase în ură după moartea lui Wang Dechen, dar Natalya cunoştea motivul mai profund al duşmăniei. Oştenii *song* sădiseră în el îndoiala.

Bayan reconstitui traseul din noaptea bătăliei, îndreptându-se spre vest prin pădure. Îşi reaminti zgomotele luptei şi mirosul de sânge. Sângele îi pulsa în timpane şi avea impresia că trece din nou prin focul bătăliei.

Găsi locul unde se luptase cu oşteanul fără o ureche. Cel care aproape că-l omorâse şi care poate că ar fi şi făcut-o dacă nu i-ar fi distras atenţia loviturile de tun. Cadavrul lui dispăruse, firește. Însă Bayan se opri acolo şi se uită printre copacii din jur. Acela era punctul din care putea începe să caute intrarea peşterii secrete. La o oarecare distanţă se auzea susurul unui pârâu, ce părea să vină de sus. Apa ar fi putut ieşi din peşteră, l-ar fi putut ajuta să descopere calea către cetate.

Bayan se îndreptă către zona dinspre care provenea şopotul apei, mergând cât mai aplecat şi rămânând în apropierea copacilor, căci, dacă exista într-adevăr o intrare secretă, era probabil păzită. Descoperirea ei nu i-ar fi servit la nimic dacă ar fi fost prins înainte de a-i raporta existenţa.

Apropiindu-se, susurul deveni mai puternic, însă Bayan desluşi iute alt sunet, diferit, care îl acoperea. Un plescăit scurt, apoi paşi uşori.

Se făcu aproape una cu pământul şi rămase în aşteptare. Nu băgase de seamă de unde apăruse duşmanul, dar văzu o femeie îmbrăcată în negru care se îndepărta prin pădure

coborând dealul. Nu părea să-l fi observat şi Bayan decise să abandoneze căutarea intrării secrete în favoarea capturării iscoadei. Sub tortură, un soldat *song* trimis în recunoaştere ar face multe dezvăluiri.

Se repezi pe urmele ei, dar se dovedi imposibil să ţină pasul. Femeia alerga de parcă ar fi fost una cu terenul, care o întâmpina cu braţele deschise, în vreme ce pe Bayan îl trata ca pe un inamic. Muntele îi puse piedică, îl înnămoli şi îl urzică până când pierdu cu desăvârşire urma iscoadei.

Eşecul lui sublinia greşelile făcute de la bun început în campania mongolilor. Bayan ştia, cu o siguranţă absolută, că dacă urmărirea s-ar fi desfăşurat în stepele deschise, ostaşul trimis în recunoaştere ar fi fost deja legat de calul lui. Dar aici, într-un ţinut străin, asaltat de molimă şi de arşiţă, fortăreaţa părea intangibilă. Hoarda nu izbutea s-o cucerească.

Bayan se întoarse la misiunea care îl adusese pe munte. Poate reuşea să descopere intrarea secretă. Găsi drumul înapoi şi-şi începu căutările, urmărind susurul pârâului.

În cele din urmă, îl găsi, dar asta nu-l ajută cu nimic. Şuvoiul ieşea dintr-o crăpătură a stâncii destul de largă doar pentru un şobolan. Bărbatul blestemă în gând, apoi se aplecă să bea. Apa era dulce şi rece. Alt motiv pentru care cucerirea Oraşului Pescarilor fusese atât de dificilă. Dacă asediaţii permiteau ca pârâul să se scurgă în josul muntelui, însemna că sus, între zidurile lor, aveau mai multă apă decât le trebuia. Cu câteva săptămâni înainte, aruncaseră în vale doi peşti enormi, abia prinşi, alături de o sută de pâinişoare calde, ca să demonstreze că au mâncare din belşug.

Bayan îşi potoli setea, îşi răcori ceafa şi reîncepu căutările. Iscoada îi confirmase existenţa unei intrări în apropiere. Cercetă râpa mergând în dreapta şi în stânga, în sus şi în jos, metodic, totuşi, după două ore, nu găsi nicio intrare în vreo peşteră.

În cele din urmă, decise că avea cele mai multe şanse dacă aştepta întoarcerea iscoadei, aşa că găsi un copac înalt în apropierea izvorului şi a locului în care i se părea cel mai probabil să se afle intrarea şi se căţără între ramurile sale, unde se instală la pândă.

Natalya era încântată de răgazul acela, încântată că iscoada scăpase de urmărire şi spera că Bayan îi va pierde ur-

ma şi a doua oară. Judecând după cum se mişca femeia, ea dedusese că era o Asasină, care probabil intenţiona să-l asasineze pe Han, să-l omoare pentru a pune capăt omorurilor. Asta era, pentru ea, ca Uroborus, şarpele care îşi înghiţea propria coadă.

Mintea lui Bayan privea problema dintr-o perspectivă total diferită. Se uita la cerul de deasupra şi la pământul de dedesubt şi credea că zeii îi trimiseseră pe mongoli în ţara aceasta ca s-o pedepsească în numele lor. Dacă supuşii dinastiei Song s-ar fi predat pur şi simplu, ar fi fost cruţaţi.

O mişcare îi atrase privirea.

Iscoada se întorsese şi părea disperată. O auzi gemând şi răsuflând greu când trecu pe sub el.

Îşi dădu seama că o putea pierde din nou printre copaci, dispărând şi luând cu ea taina intrării, totuşi i se părea puţin probabil s-o poată captura vie. Nu trebuia s-o omoare pe loc. Ar fi putut s-o rănească şi s-o facă să-i spună ce-l interesa. Însă femeia ar fi putut să ţipe, atrăgând atenţia străjilor de pe zid, aşa că trebuia să se mişte repede.

Potrivi în arc o săgeată şi ţinti coapsa iscoadei. Natalya ar fi vrut să strige, avertizând-o, dar mongolul eliberă săgeata, care zbură şi-şi nimeri ţinta. Femeia căzu fără să scoată niciun sunet.

Bayan se grăbi să coboare şi alergă spre ea trăgând sabia din teacă. Însă, în momentul în care ajunse lângă ea, femeia se ridicase deja în picioare, cu un pumnal într-o mână şi cu o arbaletă mică fixată pe încheietura celeilalte, dar, pentru că nu trăsese în el, presupuse că rămăsese fără săgeţi.

Săgeata lui n-o nimerise în coapsă, ci i se înfipsese în genunchi. Deşi durerea trebuie să fi fost cumplită, femeia era mânioasă şi privirea ei semăna cu a războinicului cu care se luptase noaptea trecută.

— Unde-i intrarea secretă? o întrebă în limba *song.*

Drept răspuns, iscoada scuipă şi încercă să adopte o postură defensivă, dar se împletici. Bayan văzu că şchiopăta de-a binelea şi că nu strângea pumnalul în mână, ci-l avea prins de încheietură, ca pe arbaletă.

— Dacă-mi spui, vorbi el din nou, te ucid repede. Nu-i nevoie să suferi.

Femeia se retrase câţiva paşi. Sângele îi şiroia din genunchi. Lui Bayan nu i-ar fi fost de niciun folos dacă leşina din pricina asta.

Făcu un pas către ea.

— Linişteşte-te. Ţi-ai terminat treaba. Vremea apărării acestui oraş s-a sfârşit. Cerul-Tată te-a adus la mine.

Femeia clipi iute de câteva ori şi clătină din cap.

Trebuia s-o fi rănit mai tare, gândi Bayan, îngrozind-o pe Natalya, care nu putea face nimic. Mongolul trecu în dreapta Asasinei, care-şi mută greutatea trupului, strâmbându-se de durere când se răsuci să-l înfrunte. Însă Bayan nu se grăbea, ci-şi plănuia atacul, neluându-şi ochii de la pumnalul prins de încheietura femeii rănite, dar încă foarte periculoasă. Se întrebă de ce nu strigase, cerând ajutor.

Când fandă, ceva îl pocni în umărul drept, apoi o durere îi explodă în braţ, făcându-l să scape sabia în timp ce înaintă, împleticindu-se. După ce Bayan se lovi de ea, iscoada îşi coborî arbaleta şi el înţelese că-şi păstrase ultima săgeată ascunsă. Înainte de a-şi recăpăta echilibrul, femeia îl înjunghie în coastă.

Cuprins de durere, bărbatul lovi cu piciorul în săgeata care ieşea din genunchiul Asasinei. Vârful săgeţii pocni scurt şi se rupse, apoi femeia ţipă şi se prăbuşi la pământ.

Mongolul se trase înapoi. Nu credea că pumnalul de la încheietura Asasinei îl rănise fatal, dar săgeata care îi ieşea din umăr fusese probabil otrăvită şi nu-şi mai putea folosi braţul. Trebuia să se retragă imediat, cât mai era conştient.

Se răsuci pe călcâie şi începu să se îndepărteze în josul muntelui, împleticindu-se şi nereuşind să-şi ţină echilibrul. Rana din coastă îi tăia răsuflarea şi greutatea braţului amorţit îl trăgea în jos. După câţiva metri, îl cuprinse ameţeala, se prăbuşi şi se rostogoli. Izbitura îi înfipse săgeata mai adânc în umăr, dar nu resimţi foarte tare durerea. Se ridică, însă alunecă şi căzu în repetate rânduri până ce ajunse la poalele muntelui.

Bayan îşi continuă drumul clătinându-se şi sfârşi prin a se târî către zidul de apărare de care părea să-l despartă o distanţă incredibilă. Natalya simţi toate acestea şi, dincolo de suferinţă, îşi recunoscu în final admiraţia faţă de el. Voinţa şi

hotărârea lui de neclintit îl ajutară să ajungă în tabăra mongolilor.

Camarazi de arme alergară spre el strigând şi Bayan se rostogoli pe spate, îngăduindu-şi în sfârşit fie să moară, fie să leşine, înfăptuind destinul hărăzit lui de Cerul-Tată.

★

— E mort? întrebă Natalya, cu senzaţia că până şi gândurilor ei li se tăiase răsuflarea.

Nu avea cum să moară, răspunse Victoria. A supravieţuit ca să le transmită urmaşilor această amintire. Altminteri n-ai fi putut să treci prin experienţa de-acum...

— Ai dreptate, zise fata.

Uitase asta.

E în stare de inconştienţă, dar ştim că va trăi.

— A fost...

Groaznic. Cum te simţi?

— Nu sunt sigură. Nu prea bine.

Vrei să ieşi?

Natalya cântări sugestia Victoriei, însă acum, când lupta se încheiase, era de fapt curioasă să afle ce se întâmplase cu Bayan. Nu era cu adevărat îngrijorată, dar se simţea implicată, iar golul cenuşiu al inconştienţei lui îi lăsa ei loc să-şi revină.

— Rămân, răspunse.

Perfect, zise Victoria. *Dacă eşti sigură că te simţi în stare să continui, o să grăbesc un pic simularea.*

Natalya oftă şi se lăsă în derivă, apreciind lipsa de formă care o învăluia. Ştia că timpul era relativ în Animus şi că nu putea rămâne prea mult acolo, dar încerca să profite, gândindu-se la toate cele abia întâmplate.

Oricât de puternic fusese Bayan, Asasina dovedise probabil mai multă forţă. Deşi rănită, având o săgeată înfiptă în genunchi, îl învinsese pe mongol în luptă. Natalya nu putea decât să bănuiască ce mobil era necesar ca să împingă pe cineva atât de departe. Se întrebă dacă Asasina reuşise să se întoarcă în cetate.

Văd activitate în amintire, spuse Victoria.

Golul se preschimbă în forme pe jumătate conturate care apăreau şi dispăreau: feţe, foc, osatura unui *ger,* masca unui

şaman îi traversară scena minţii. Natalya înţelese imediat că Bayan primea îngrijiri, fiind doar pe jumătate conştient de ce i se întâmpla. Când îşi reveni în sfârşit pe deplin, fiul adolescent al Marelui Han stătea lângă patul lui, înveşmântat în robe de mătase şi aur şi ţinând în mână o săgeată scurtă, de arbaletă.

Bayan încercă să se ridice. Rana din coastă îl durea şi-i zvâcnea, dar era o nimica toată în comparaţie cu umărul, unde avea senzaţia că un băţ aprins îi fusese adânc înfipt în rană.

— Nu te mişca, îi spuse Asutai, altfel ţi se redeschid rănile.

Bărbatul rămase câteva clipe nemişcat, apoi se destinse şi se lăsă din nou pe spate, respirând greu şi ferindu-se, pe cât posibil, să se uite în ochii tinerei căpetenii.

— Au scos asta din tine, continuă Asutai, învârtind săgeata între degete.

— Am fost neglijent, se scuză Bayan. A ascuns săgeata foarte bine.

— Te-ai luptat cu ea?

Bayan dădu afirmativ din cap.

— Dar a luptat pentru ultima oară. I-am străpuns genunchiul cu o săgeată.

— Ai făcut mai mult decât orice alt războinic. Asutai îşi lovi palma celeilalte mâini cu săgeata. Tatăl meu e mort.

Bayan îşi săltă capul.

— Poftim?

— Femeia cu care te-ai luptat l-a asasinat în timpul somnului.

— Cum...

„Cum e cu putinţă?" se întrebă. Marele Han murise? Cerul-Tată îi abandonase cu desăvârşire, aici, în locul ăsta blestemat?

— N-au aflat prea mulţi, continuă Asutai. După moartea lui Wang Dechen, ceilalţi generali se tem că ar fi prea copleşitor pentru Hoardă.

Bayan îşi alungă pentru moment suspiciunile, ca să se poată gândi la ce era de făcut.

— Cum veţi păstra secretul?

— O să spunem că e bolnav, că are fierbinţeală. Iar peste câteva zile vom da de veste că boala l-a răpus.

Planul avea sens. Hoardei îi va fi oricum greu să facă faţă morţii Hanului, dar ar fi fost şi mai rău dacă s-ar fi aflat că l-a asasinat cineva din fortăreaţa *song.* Febra ucigaşă sugera în mare măsură nevinovăţie, pe când moartea de mâna duşmanului, în timpul unui asediu şi în mijlocul propriului său cort, însemna că întreaga domnie a Marelui Han fusese distrusă.

— Mâine, adăugă Asutai, vom înălţa turnul de veghe, aşa cum a plănuit el, lăsând impresia că asediul va continua.

— Şi va continua?

Căpetenia oftă.

— Nu. Când vestea va ajunge la unchii mei, va urma o luptă pentru putere. Poate chiar un război între cei trei fraţi ai Marelui Han. Probabil că Hulagu îl va sprijini pe Kublai împotriva lui Ariq Boke. Îşi vor chema Hoardele.

Bayan încuviinţă din cap, dar ceva i se părea în neregulă.

— De ce-mi spui mie toate astea, stăpâne?

Asutai amuţi câteva clipe, apoi ridică săgeata de arbaletă.

— Orice alt războinic străpuns de aşa ceva ar fi murit.

— Mă... întristează să aflu asta.

— Am aflat multe despre tine, despre eroismul arătat în bătălii. Ştiu ce ai făcut la Poarta Hu Guo, alături de Wang Dechen. Apreciez încercarea ta de a găsi intrarea secretă, lupta cu asasina şi că, pe jumătate mort, te-ai târât cale de câţiva kilometri ca s-ajungi în tabără.

Bayan se încruntă.

— Însă n-am izbutit nici să ucid asasina, nici să găsesc intrarea.

Asutai puse săgeata de arbaletă într-un săculeţ de la brâu.

— Asta nu contează pentru mine. Am văzut tot ce era nevoie să văd.

— Stăpâne?

— Te voi numi Kheshig{8}. Vei intra în garda mea personală.

Bayan făcu ochii mari.

— Mă simt foarte onorat. Dar sunt rănit...

— Voi fi înştiinţat când te vindeci. Am nevoie de oameni ca tine. După ce vom anunţa moartea tatălui meu, trupul îi va

---

8 Nume dat războinicilor din garda imperială mongolă; Kheshig era garda de zi, iar Khevtuul era garda de noapte (n. tr.).

fi pregătit şi-l voi duce la Burhan Haldun, să fie îngropat alături de Gingis-Han şi de strămoşii lui. Mă vei însoţi.

Chinuit de durere şi istovit, Bayan nu înţelegea întru totul ce i se oferea şi nu ştiu cum să răspundă. Dar consimţi din cap, încercând să facă o plecăciune, şi spuse:

— E mai mult decât merit.

— Hanii răsplătesc meritele, zise Asutai, întorcându-se, gata de plecare. Iar tu ţi le-ai dovedit. Ştiu că pe tine mă pot bizui. Acum trebuie să te odihneşti.

Punând capăt discuţiei, căpetenia plecă, iar Bayan se prăbuşi într-un somn adânc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Sean se îndreptă spre sala Animusului său, aşteptând entuziasmat să afle unde va merge în ziua aceea. Experienţa din Irlanda fusese dificilă pentru el. Poate chiar uşor traumatizantă. Se trezise în toiul nopţii cu teama că Cuibul Vulturului ardea din temelii şi încă voia să ştie ce se întâmplase cu Brandon şi cu familia lui.

Dar Victoria şi Isaiah îi spuseseră să nu uite că toate amintirile acelea erau întâmplări din trecut, petrecute cu sute de ani în urmă. Nu puteau fi schimbate. Numai viitorul putea fi modificat. Ce viitor îşi dorea însă Sean?

Un viitor în care guvernau scandalagii violenţi şi domnea haosul? În care nevinovaţii sufereau?

Sau o lume a păcii şi a ordinii?

El n-avea nevoie de timp de gândire ca să răspundă la întrebările acelea.

Când ajunse în sala Animusului, găsi aproape toate computerele închise. Un tehnician stătea îngenuncheat deasupra unui panou din podeaua de la baza inelului, meşterind în interior.

— Unde e Victoria? întrebă Sean.

Tehnicianul îşi ridică privirea.

— Ah, vor să te duci în sala de şedinţe a corporaţiei.

— Unde-i asta?

— În clădirea principală. Vrei să te conduc până acolo?

— Nu-i nevoie, ştiu drumul.

Ieşi din încăpere şi-şi îndreptă scaunul către clădirea principală, prima în care intraseră când Abstergo îi adusese în Cuibul Vulturului. Traversă coridoarele şi merse pe pasa-

rela de sticlă; copacii erau vizibili deasupra lui, tunelul era încălzit de soare şi umbrele îi jucară pe faţă până ajunse în capătul opus. Intră în clădirea principală, cu podeaua lucioasă şi cu holul central înalt de câteva niveluri.

Traversă spaţiul deschis, forfotind de activitate, către imensa sală principală de şedinţe. Victoria şi Isaiah erau acolo şi păreau prinşi într-o discuţie aprinsă. Sean se întrebă despre ce vorbeau. Vocea doctoriţei răzbătea prin peretele de sticlă, iar Isaiah privea cu un aer implacabil. Niciunul nu părea să-l fi observat pe Sean, care deschise uşa fără zgomot.

— ...nu-i corect faţă de el! spunea Victoria. Nu-mi place cum îl foloseşti...

— Îl folosesc pe el? o întrerupse Isaiah. Nu-i folosim pe toţi?

— Îi dai prea mari speranţe în privinţa cercetărilor legate de proteză. Şi devine prea dependent de Animus. Nu-mi place asta.

— Vorbiţi despre mine? întrebă Sean, deşi cunoştea răspunsul.

Se răsuciră amândoi către el. Victoria păru stânjenită şi-şi feri ochii. Isaiah îl privi drept în faţă.

— Da, răspunse el. Ce-ar fi să iei parte la discuţie?

— Vorbeşti serios? se miră Victoria, adresându-i-se lui Isaiah. După tot ce abia ţi-am spus...

— Cu siguranţă, este destul de inteligent şi destul de matur. Isaiah îi făcu semn lui Sean să se apropie. Victoria e de părere că-ţi pun pe umeri o povară prea grea.

— O pot duce, spuse Sean.

— Ştiu că aşa crede el, zise Victoria. Însă...

— Sunt de faţă, interveni Sean. Nu-i cazul să vorbiţi despre mine la persoana a treia.

Victoria ţuguie buzele.

— Sean, la vârsta ta, crezi probabil că nu rişti nimic folosind Animusul. Crezi că viaţa nu are limite...

— Scuze. Sean ridică o mână. Te voi opri aici. Arătă către scaunul lui cu rotile. Mi-am petrecut ultimii ani descoperindu-mi limitele, cu precizie. Încă mă străduiesc să-mi imaginez ce viaţă aş putea să am...

Victoria veni lângă el şi se ghemui pe vine, ca să-l privească în ochi.

— Of, Sean, indiferent cum ar sta lucrurile cu scaunul ăsta sau cu picioarele tale, eşti un om întreg, capabil. Poţi avea orice viaţă îţi doreşti.

— Am mai auzit asta, ripostă el. Grace a încercat ieri să-mi spună ceva similar. Înţeleg asta, chiar înţeleg. Şi apreciez. Însă dacă Abstergo face o proteză care îmi va înapoia picioarele, o vreau. Iar dacă Animusul e de folos pentru cercetări în direcţia respectivă, dându-mi în acelaşi timp ocazia să merg în amintirile altcuiva, apreciez şi asta. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine.

Victoria îşi acoperi pentru o clipă gura, apoi se ridică şi se îndepărtă.

— Bine punctat. Isaiah se uită la Sean şi aprobă din cap. Este exact ceea ce aşteptam de la tine.

Directorul avea încredere în el, iar Sean aprecia asta.

— Mi s-a spus că vrei să mă vezi.

— Da, răspunse Isaiah. Mi-am imaginat că vrei să fii de faţă la ce va urma.

— Adică?

— Avem întâlnire cu unul dintre cercetătorii principali din departamentul de bioinginerie.

— Lucrează la proteză?

— Da, confirmă Isaiah. Va veni aici, împreună cu cineva din echipa lui. Vreau să te cunoască toţi, ca să poată adăuga un chip informaţiilor pe care se bazează în prezent.

Isaiah se instală în capul mesei şi Victoria se aşeză lângă el, însă Sean simţi o barieră de gheaţă crescând între cei doi. Câteva minute mai târziu, în sală intrară cinci persoane, doi bărbaţi şi trei femei, îmbrăcate în obişnuitele halate albe, de laborator. Un bărbat cu păr roşcat şi barbă deasă, de aceeaşi culoare, îl salută pe Isaiah înclinându-şi capul.

— Domnule director, doctore Bibeau. Mă bucur să vă văd.

— Şi nouă ne face plăcere să te vedem, Thomas. Isaiah zâmbi. Bun venit ţie şi echipei tale.

Thomas se întoarse spre Sean.

— Acesta e tânărul căruia îi cunosc atât de bine creierul?

— Da, răspunse Isaiah. Sean, domnul este doctorul Thomas Marshall.

Thomas se apropie de băiat şi-i strânse mâna.

— Încântat.

— Asemenea, răspunse Sean.

— Nu-ţi pot descrie cât de incitant este, spuse Thomas. Până acum, rezultatele sunt...

— Ce-ar fi să ni le arăţi? propuse Isaiah.

Thomas încuviinţă cu un gest, apoi se apropie de capătul mesei, unde introduse un stick de memorie într-o consolă. Luminile din încăpere îşi pierdură din strălucire, iar pereţii de sticlă părură să se acopere de promoroacă, unii devenind un ecran gigantic.

Pe urmă apăru imaginea tridimensională a unui creier, cu mii sau poate milioane de impulsuri electrice călătorind prin reţeaua sa de celule şi conexiuni.

— Asta eşti tu, continuă Thomas. De fiecare dată când intri în Animus, harta creierului tău primeşte detalii noi. Şi îşi măreşte acurateţea. Milioanele de mişcări diferite ale picioarelor tale vor fi codificate, apoi programate într-o proteză robotică personalizată.

— Cam de cât timp va fi nevoie ca să obţinem un prototip funcţional? întrebă Sean.

— Mai puţin decât am estimat iniţial. Mulţumită inhibitorului parietal, obţinem informaţii mai clare decât ne aşteptam. Vom putea începe testele într-un an sau poate chiar în şase luni.

— Adevărat? întrebă Sean.

Thomas încuviinţă.

— Da, cât se poate de adevărat. Dacă informaţiile continuă să sosească în acelaşi ritm, totul va merge conform planului.

— Atunci ce mai aşteptăm? întrebă Sean. Conectaţi-mă la Animus.

Toţi cei aşezaţi în jurul mesei izbucniră în râs.

— Thomas, ai mai avut vreodată un participant la cercetări atât de dornic să colaboreze? întrebă Isaiah.

— Niciunul, din câte-mi aduc aminte, răspunse doctorul. Nu-ţi face nicio grijă, Sean. Dă-ne timp şi te vom ajuta.

Băiatul se uită în jos, la scaunul său cu rotile şi la picioarele atrofiate, aceleaşi care îl purtaseră cândva pe terenul de fotbal în aclamaţiile suporterilor. Se îndoia că proteza avea să-i poată înapoia măcar bucuria aceea, dar era dispus să accepte tot ce putea primi.

— Excelent, concluzionă Isaiah. Acum vom trece la probleme tehnice şi de buget. Sean, cred c-o să te simţi mai bine într-o simulare.

— Sunt gata s-o încep, spuse el.

Isaiah se întoarse spre Victoria.

— Te poţi ocupa de asta?

Doctoriţa, care nu mai scosese de ceva timp nicio vorbă, după cum îşi dădu seama abia acum băiatul, se mulţumi să încuviinţeze din cap şi se ridică în picioare.

Sean se uită la Thomas.

— Mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea, veni răspunsul. Sincer. Ador să mă ocup de aşa ceva.

Băiatul aprobă din cap, îi mulţumi lui Isaiah, îşi îndreptă scaunul către uşa pe care Victoria o ţinea deschisă şi ieşi în holul principal. Ea îl însoţi, strângându-şi tableta la piept. Păstra tăcerea, dar părea copleşită de gânduri. Sean îi aprecia grija, deşi n-o considera necesară.

— Chiar o să fiu OK, îi spuse, încercând s-o liniştească.

— Ce înţelegi prin OK?

— O-K, răspunse el. Adică foarte bine. N-o să am nicio problemă.

— Toţi avem probleme, Sean. E normal.

— Bine, atunci doar probleme normale. Însă fără... problemele de care te temi.

Victoria oftă şi clătină din cap.

— Sper să ai dreptate.

Îşi continuară în tăcere drumul prin tunelul de sticlă şi pe coridorul Animusului. După ce intrară în încăpere, Victoria porni aparatura şi aşteptă ca Sean să se instaleze în inel. Odată ce îl văzu urcat în harnaşament, veni să-l conecteze. Părea îngrijorată. Băiatul nu ştia ce să mai spună ca să-i alunge temerile.

— Ne întoarcem mai mult în trecut, spuse ea. ADN-ul mitocondrial îi plasează pe unii dintre strămoşii tăi în Scandinavia secolului al zecelea.

— În Scandinavia? Vorbeşti despre vikingi?

— Da.

— Ah... Să mergem printre vikingi.

— Perfect. Victoria se întoarse lângă computer. Vor fi necesare câteva minute ca să încărcăm simularea din acel segment al ADN-ului.

— Nu mă deranjează să aştept.

Trecură câteva minute. Victoria se răsuci în scaun.

— Thomas s-a înşelat. Nu te poate repara, fiindcă nu eşti stricat.

— Spune-i asta radiografiei spatelui meu.

— Însă tu nu eşti nici spatele, nici oasele tale.

— Poate că nu, dar am fost jucător de fotbal american, iar acum nu mai sunt.

Victoria îşi plecă uşor privirea.

— Ceea ce ţi s-a întâmplat nu-i drept.

— Nu. A fost doar un tip care s-a folosit de liberul lui arbitru ca să se-mbete şi să dea peste mine.

Deşi trecuseră doi ani de atunci, încă o spunea cu furie în glas.

Victoria îi puse mâna pe umăr, aşa cum făcea mama lui.

— Vreau într-adevăr tot ce-i mai bine pentru tine. Sper că ştii asta.

— Ştiu.

Doctoriţa dădu din cap aprobator, apoi se întoarse spre computer.

— Simularea e încărcată.

— Am auzit că, de fapt, vikingii nu purtau coifuri din alea cu coarne.

Victoria râse.

— Da, cred că nu purtau. Eşti gata?

— Gata. Să mergem la întâlnirea cu Thor.

★

La început, Sean avu impresia că vidul decolorat din Coridorul Amintirilor nu vrea să se spulbere, însă treptat, îşi dădu seama că era înconjurat de o pâclă reală. Stătea la prora unei corăbii lungi, a unui *drakkar,* o navă de luptă. Sculptat în lemnul prorei, şarpele cu colţi spinteca oceanul, împroşcând în aer o ceaţă sărată. Vâslaşii de pe cele treizeci de băncuţe îi purtau peste talazuri.

Sub picioarele lui, loviturile valurilor încovoiau osatura vasului. Oamenii vâsleau în ritmul tobei, iar vântul umfla pânzele late. Deasupra capetelor zburau pescăruşi, cormo-

rani şi vulturi de mare, pe care-i auzea fără să-i vadă. Sean se simţea mai viu, mai liber şi mai puternic decât în orice simulare de până atunci, chiar şi decât în amintirile uriaşului Tommy Grayling.

— Cât de departe e? întrebă sora lui, alăturându-i-se.

Se înfofolise într-o blană cenuşie cu argintiu, părul blond îi era legat la spate cu un şnur de piele, iar ochii albaştri erau uşor afundaţi în orbite.

— N-ar trebui să stai în bătaia vântului, Gyrid, spuse tânărul. Nu înainte de a-ţi recăpăta pe deplin puterile.

— Vreau să văd.

În simulare, Sean ştia despre ce se vorbea. Curentul minţii străbunului său îi dezvăluia asta. Sora lui voia să vadă porţile portului Jomsborg, fortăreaţa jomsvikingilor{9}. Nu voia să piardă prima întrezărire a destinului lor.

— E departe, Björn? repetă ea întrebarea.

— Spune-mi Styrbjörn, îi ceru el, cu voce scăzută.

— De ce-ţi doreşti numele ăsta cu atâta stăruinţă? A fost menit să fie o insultă.

— Tocmai de-asta îl revendic. Astfel nu va mai avea nicio putere.

Fata clătină din cap, cu o parte a părului desprinsă din legătură şi fluturând în vânt, cu pielea palidă. Dacă ar fi ştiut că era bolnavă, n-ar fi luat-o cu el, pentru binele ei. Dar, pe de altă parte, ştia că s-ar fi împotrivit hotărârii lui şi l-ar fi însoţit probabil oricum. Nu-l iubea pe Eric mai mult decât el şi poate că-l ura mai mult, deşi coroana de pe capul unchiului lor îi aparţinea, de drept, lui Styrbjörn.

— Nu-i departe. O cuprinse cu braţul, ca s-o încălzească. Ţine ochii deschişi.

— Văd mai multe decât tine, ripostă ea înghiontindu-l uşor cu cotul.

Ceaţa se învolbură şi corabia o luă în piept până când în cenuşiul din jur ceva se mişcă, în sfârşit. Gyrid făcu un pas înainte, lăsând blana să-i alunece puţin. Styrbjörn ridică o

9 Ordin al mercenarilor sau tâlharilor vikingi din secolele al X-lea şi al XI-lea (n.r.).

mână și skipari-ul{10} le strigă vâslașilor să se oprească. Corabia încetini, iar el studie umbrele ce căpătau formă.

În cele din urmă, porțile se iviră de parcă ar fi apărut din însuși tărâmul întunecat al lui Niflheim{11}. Bârnele lor, tăiate din cei mai groși copaci și ținute strâns de benzi late din fier, păzeau intrarea în port. Arcada de piatră de care atârnau porțile se fălea cu turnul și cu catapultele sale.

— Sunt fiul lui Olof! tună vocea lui Styrbjörn. Cândva numit Björn, regele legitim al Suediei! Cer o audiență la căpetenia Palnatoke!

Din turn nu veni niciun răspuns și, sub forța vântului, corabia lui Styrbjörn se îndreptă către porți.

Gyrid se uită la el, câtuși de puțin înfricoșată, dar nerăbdătoare.

— Vă cer să deschideți porțile portului! strigă Styrbjörn. Dacă refuzați, mânia mea se va îndrepta asupra voastră.

Trecură alte câteva clipe, apoi se auzi, îndepărtat, dar strident, zgomotul metalic al lanțurilor și porțile se deschiseră scârțâind, doar atât cât era nevoie să intre o corabie. Styrbjörn le porunci oamenilor lui să vâslească. Plutind lin, trecură de poartă, pătrunzând în portul Jomsborg, un loc de ancorare natural, îndeajuns de larg încât să adăpostească douăsprezece corăbii. Orașul în sine, apărat de un zid de piatră și de o palisadă din lemn, se înălța în capătul golfulețului. *Skipari*-ul lui Styrbjörn îi ceru cârmaciului să se îndrepte într-acolo, iar vâslașilor le porunci să-și continue truda.

— Cum o să explici prezența mea? întrebă Gyrid.

— N-o să fie nevoie.

— Dar jomsvikingii nu primesc femei în cetatea lor.

— N-au primit până acum, răspunse Styrbjörn.

Dacă izbutea să-și atingă țelul pentru care venise aici, multe aveau să se schimbe în acel ordin războinic.

Când *drakkarul* ajunse lângă chei, tânărul observă că îl aștepta o solie alcătuită numai din bărbați uriași, deși niciunul atât de înalt ca el, toți călițiîn lupte, așa cum i se cerea

---

10 În limba nordică veche, căpitanul sau comandantul unei corăbii (n.r.).

11 Una dintre cele nouă luni ale mitologiei nordice, ținutul întunericului primordial, al frigului, al ceții și al gheții (n.r.).

oricărui jomsviking să fie. Văzându-i, Sean îşi aminti de Brigada Broadway a Departamentului de Poliţie din New York, din care făcuse parte Tommy Grayling.

— De ce-ai venit? îl întrebă unul dintre bărbaţi. Styrbjörn coborî de pe corabie în vreme ce oamenii lui o legau cu funiile de stâlpii de ancorare.

— Cer o audienţă la Palnatoke.

— Ai mai spus. De ce?

— Asta ne priveşte pe mine şi pe el.

— De ce-ai adus o femeie în Jomsborg? întrebă alt uriaş, holbându-se la Gyrid, rămasă la prora corăbiei.

— E sora mea, răspunse Styrbjörn. Fiica unui rege. Uriaşii se uitară unii la alţii, după care cel care vorbise primul spuse:

— Palnatoke îi va hotărî soarta.

Styrbjörn încuviinţă, apoi se întoarse s-o ajute pe Gyrid să coboare. Împreună, braţ la braţ, urmară solia de pe doc, trecând mai întâi dincolo de zidul fortăreţei, apoi prin cetate, care nu era un oraş, cât mai degrabă o cazarmă permanentă. Fierarii lucrau, războinicii se antrenau, dulgherii tăiau şi şlefuiau. Acolo totul vorbea despre război, incursiuni, putere şi glorie.

În cele din urmă, solia ajunse în faţa unei săli mari şi uşile se deschiseră pentru Styrbjörn şi sora lui. Intrară într-o încăpere lungă şi întunecoasă, cu o vatră în mijloc, cu bănci pe ambele părţi, printre coloanele din lemn sculptat, cu flamuri atârnate de grinzi. În capătul opus uşii stătea un bărbat de statura lui Styrbjörn, cu păr negru şi piele întunecată la culoare, înveşmântat în blana unui urs negru.

— Apropie-te! strigă bărbatul.

Styrbjörn şi Gyrid înaintară către el.

— Ce te aduce la mine, Björn?

— Palnatoke, răspunse Styrbjörn, oprindu-se în faţa căpeteniei, cred că ai auzit de trădarea unchiului meu.

— Am auzit că ţi-a otrăvit tatăl şi-ţi neagă dreptul la coroană.

— E adevărat, interveni Gyrid.

Palnatoke, care până atunci refuzase să se uite la ea, n-o luă în seamă.

— Te întreb din nou. De ce-ai venit, Björn?

Styrbjörn îl ţintui îndelung cu privirea.

— Am venit să-ţi iau oastea, îi răspunse.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Zhi aşteptă până se convinse că războinicul mongol fugise cu adevărat, abia apoi îşi îngădui să se prăbuşească. Fără ultima săgeată, păstrată pentru momentul potrivit, ar fi fost cu siguranţă moartă. Tot ce-şi dorea era să-l fi ucis, însă din cauza durerii din genunchi, care o lipsise de echilibru şi de gândirea limpede, pumnalul ei nu nimerise niciun punct vital. Poate că mongolul avea să se întoarcă în tabăra lui, poate că nu. Zhi trebuia acum s-ajungă la adăpost.

Săgeata îi pătrunsese în genunchi din lateral, aşa că rotula îi fusese deplasată. Iar după ce piciorul mongolului lovise vârful, oasele se rupseseră şi mai mult. Deocamdată însă nu se putea gândi la gravitatea vătămării. Trebuia să urce în fortăreaţă.

Fiecare mişcare îi umplea ochii de lacrimi. Încleştă fălcile, scrâşnind atât de tare din dinţi, încât se temu că se vor sfărâma, dar izbuti să nu scoată niciun sunet. În gândurile ei, Owen o auzea ţipând, cu mintea copleşită de durere.

Încercă să ţopăie către peşteră, trăgându-şi după ea piciorul rănit, până când nu mai reuşi, aşa că puse talpa pe pământ. Dar mersul, oricât de încet, era imposibil. Tot ce putea face era să se târască, scâncind de câte ori coada săgeţii se împiedica de o piatră sau de o rădăcină şi-i răscolea rana.

În cele din urmă, clipind ca să scape de sudoarea şi de lacrimile din ochi, ajunse la gura peşterii. Se strădui din toate puterile să se uite în jur, cercetând copacii în căutarea oricărui semn al prezenţei vreunei iscoade, şi, când i se păru că în preajmă nu era nimeni, se strecură înăuntru.

Era minunat să simtă în mâini apa rece a pârâului. Se spălă pe faţă, apoi bău. Se simţea în siguranţă şi, dacă stătea nemişcată, durerea devenea suportabilă. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut ascunde acolo, ca un animal rănit într-o vizuină unde aşteaptă să moară. Ar fi închis ochii, s-ar fi întins şi s-ar fi lăsat să alunece, pe nesimţite, dincolo de viaţă.

Dar tatăl ei nu i-o îngăduia. Îi simţea spiritul, de parcă s-ar fi aflat în mănuşă, la încheietura mâinii ei, de unde o binecuvânta şi o îndemna să meargă mai departe.

Reîncepu să urce prin peşteră, ascultând ecourile chinuitoare ale propriilor gemete, în timp ce loviturile dureroase de ciocan se preschimbau în vatra forjei unui fierar, care ardea absolut totul. Coada ruptă a săgeţii se freca de stâncă şi scrâşnetul îi vibra în fiecare oscior din şira spinării.

Se opri de multe ori să se odihnească, lăsându-se cuprinsă de întuneric numai pentru a se retrage din îmbrăţişarea lui înainte de a se pierde cu totul în ea, dar îşi continuă de fiecare dată drumul.

După un răstimp care i se păru că durase nu ore, ci nopţi, întrezări deasupra un licăr. Se îndreptă într-acolo, pe ultima şi cea mai grea parte a drumului, până ieşi din peşteră în lumea stridentă a primilor zori. Nimeni n-o văzu când se târî către Terasa Pescarilor, apoi de-a lungul ei, ajungând până la urmă la odihnă binecuvântată în faţa colibei lui Kang. Aşteptă acolo, răvăşită de durere, până auzi uşa deschizându-se. Zgomotul surd al toiagului lui Kang o făcu să deschidă ochii. Bătrânul se oprise lângă ea.

— Am întârziat? îngăimă tânăra.

— Nu, răspunse maestrul. Ai sosit la...

Owen pluti în vidul lipsei de cunoştinţă a lui Zhi, profund impresionat de forţa şi de voinţa ei, dar şi de acţiunea pe care o făcuse pentru a cinsti memoria tatălui. O admira şi nu-şi dorea decât să-i fi putut semăna mai mult.

Eşti OK? îl întrebă Griffin.

Venită din afara simulării, vocea lui era foarte diferită de-a lui Monroe. Griffin vorbea ca un dispecer de la 911, cu profesionalism calm. Monroe semănase mai mult cu Gandalf, un glas blând al raţiunii şi al înţelepciunii, cu câte o ocazională şi frustrantă ghicitoare la care trebuia să răspunzi, iar Owen aproape că-i simţea lipsa.

— Sunt OK, răspunse.

A fost îngrozitor.

— Nu pare să se înrăutăţească.

Ai nevoie de o pauză?

— Nu. Merg mai departe.

Aşa te vreau.

Şi Owen aşteptă până când strămoaşa lui se trezi; era întinsă pe un pat şi simţea miros de peşte. Deschise ochii şi-l văzu pe Kang aşezat alături, moţăind cu spatele drept, rezemat de perete. Privi tavanul şi, când încercă să se mişte, genunchiul îi reaminti prin ce trecuse. Dar, când îşi săltă capul şi se uită la picior, nu văzu decât bandajul pătat puţin cu sânge.

Capul îi căzu brusc pe pernă şi zgomotul îl trezi pe Kang.

Bătrânul răsuflă zgomotos şi se frecă la ochi.

— Ah, bine-ai revenit.

— Cât a trecut? întrebă ea şi cuvintele îi arseră gâtul.

— Aproape trei zile. Sedativele ţi-au indus o stare de somn. Probabil nu-ţi aminteşti nimic.

Zhi încercă să rememoreze cele petrecute şi-şi dădu seama că, după ieşirea din peşteră, totul devenise neclar.

— Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat.

Kang dădu din cap.

— E mai bine aşa.

— L-am omorât. Mdngke-Han e mort.

— Chiar mă-ntrebam.... Dar armata mongolă încă n-a plecat.

— Va pleca.

Bătrânul zâmbi.

— Când ţi-am cerut să-mi arăţi că eşti pregătită, nu la asta m-am gândit.

— Ştiu. Iar tu ai înţeles acum că sunt fiica tatălui meu.

— Da, într-adevăr. Eşti la fel de încăpăţânată ca el.

— L-am omorât pe Han cu pumnalul tatei. Îşi săltă mâna, dar mănuşa nu era acolo, firește. Unde-ai pus-o?

Zâmbetul lui Kang dispăru brusc.

— Am ascuns-o.

— Unde?

— Departe...

Părea cuprins de jale şi Owen simţi pe umeri apăsarea unei spaime puternice.

— Ce vrei să spui? întrebă Zhi.

— Nu trebuie să te mai foloseşti de ea.

— Poftim? Fata îşi săltă capul odată cu vocea. De ce?

— Pentru că n-o să iei locul tatălui tău în Frăţie. N-o să fii Asasină, aşa că mănuşa nu-ţi aparţine.

— De ce n-o să fiu Asasină? Durerea din genunchi se intensifică odată cu furia şi nedumerirea. Fiindcă am plecat fără să-ţi cer îngăduinţa? L-am ucis pe Han! Nu m-am dovedit demnă? Eşti atât de înverşunat şi de răzbunător încât...

Bătrânul ridică o mână şi o întrerupse.

— Nu-i vorba de nimic din toate astea.

— Atunci despre ce-i vorba?

— Despre genunchiul tău. N-o să mai fie niciodată cum a fost.

Zhi îşi privi iarăşi rana. Ştiuse că era gravă. Probabil că drumul până în fortăreaţă nu-i priise, dar cu siguranţă avea să se vindece.

— O să se refacă, spuse ea.

Umerii lui Kang se gârboviră.

— Nu, Zhi, n-o să se refacă. O să mergi din nou, după o vreme. Dar n-o să *alergi.* N-o să te caţeri, n-o să sari, n-o să loveşti cu piciorul.

Zhi scutură din cap, copleşită de o nouă durere, una pe care o simţea şi Owen.

— Nu cred...

— Ţi-am pus eu însumi oasele la loc. Am îngrijit mulţi răniţi, ştiu ce spun.

Viaţa şi onoarea îi fuseseră luate. Spiritul tatălui ei îi fusese luat. Ce avea să se aleagă de ea? Cine avea să fie ea? Owen nu putea să nu se înfurie din pricina nedreptăţii celor întâmplate, şi nu era vorba doar de rană, ci şi de bătrânul care părea c-o îndepărtase deja de Frăţie. Se uită la Kang prin ochii lui Zhi şi se întrebă: „Totuşi, piciorul lui?" Mergea ajutându-se de un toiag.

— Dar şi tu eşti un moş schilod, spuse Zhi, făcându-l pe Owen să se întrebe ale cui gânduri tocmai îi trecuseră lui prin cap: ale lui sau ale ei?

— E adevărat, însă am slujit Frăţia mulţi ani înainte ca bătrâneţea să mă scoată din luptă.

Zhi îşi îndreptă privirea spre tavanul casei devenite acum închisoare.

— Pentru ceea ce ai făcut, atât pentru popor, cât şi pentru frăţie, îţi aduc onoruri. Kang se săltă în picioare, proptindu-şi, cu zgomot surd, toiagul în podea ca să nu-şi piardă echilibrul. Frăţia va avea grijă să nu duci lipsă de nimic până la sfârşitul zilelor tale.

— Pentru că acum nu mai sunt bună de nimic, spuse Zhi întristată.

— Nu-i chiar aşa, o contrazise Kang. Nu-i mai eşti de folos Frăţiei. Deşi alţii s-ar putea să nu ştie niciodată ce-ai făcut, eşti nepreţuită ca erou.

Cuvintele lui nu-i aduseră alinare. Nu puteau umple golul abia săpat de Kang în ea. Totuşi, după ce bătrânul îşi luă rămas-bun şi o lăsă singură, continuă să stea nemişcată şi înţelese că maestrul nu avea nicio vină. Simţise golul încă din noaptea morţii tatălui ei, ca un mormânt deschis în propriul suflet. Ea umpluse golul acela cu dorinţa de răzbunare, cu un ţel şi cu ură, însă pustietatea mistuie inevitabil astfel de sentimente şi cere apoi altele.

Owen ştia exact ce simţise Zhi. Avusese parte de aceeaşi senzaţie. Reuşise să umple golul şi să-l ignore, dar sub povara suferinţei tinerei, sistemul defensiv era pe cale să cedeze şi simţi un pocnet în piept.

— Griffin, spuse el, trebuie să ies.

Din simulare?

— Da.

Nu voia să spună de ce, însă Griffin nici nu-l întrebă.

Dă-mi un minut.

Owen aşteptă. Zhi începu să plângă.

OK, simulare încheiată. Acum.

Pentru prima oară, stresul mental al părăsirii simulării păru preferabil suferinţei de a o continua. Owen închise ochii, apoi îi deschise în Coridorul Amintirilor, unde se strădui să-şi aducă aminte cine era el. Numai că-i venea greu să scape de durerea lui Zhi sau de rana pe care aceasta o redeschisese în el.

Eşti gata să ieşi?

— Gata.

Realitatea ce reîncepuse să-l înconjoare îi zdrobi simţurile şi-l făcu să revină în bârlogul Asasinilor, în subsolul casei

părăginite. Casca odată scoasă, Griffin îl deconectă. Javier stătea lângă el, în picioare, privindu-l.

— Eşti OK? îl întrebă.

— Nu ştiu, răspunse Owen.

— A fost de-a dreptul brutal.

Griffin se îndepărtă şi Owen se săltă în capul oaselor, simţindu-se foarte trist.

— Da, a fost.

— Partea din Eden n-a mai apărut, spuse Asasinul. Deocamdată.

— Crezi că merită să revin acolo? întrebă Owen, deşi nu-şi dorea asta. S-ar părea că Zhi a văzut-o în cort, însă pentru ea n-a însemnat nimic.

— Probabil ai dreptate, zise Griffin. Ne trebuie altă abordare.

Şi Owen avea nevoie de altă abordare. De altceva. De orice altceva. Nu se putea gândi decât la tatăl lui, căruia îi simţea lipsa cu o asemenea disperare încât avea impresia că va fi imediat victima unei implozii, devenind un om-gaură neagră, care se prăbuşea la nesfârşit în sine însuşi. Nimic din tot ce-i spusese vreodată cineva, mama, bunicii sau psihologul la care îl duseseră ca să-l scape de suferinţe, nu putea opri procesul declanşat. Monroe nu-l avertizase despre *acel* Efect de Sângerare.

— Ţi-e foame? întrebă Griffin.

— Nu, răspunse Owen, cu răsuflarea tăiată.

Sau poate că nici nu răsuflase.

— Vino încoace. Javier se îndreptă către masa de şedinţe. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce? întrebă Owen, cu picioarele înrădăcinate în podea.

— Vino să vezi, insistă Javier.

Extenuat, lui Owen i se păru dificil să facă cei câţiva paşi ce-l despărţeau de prietenul lui. Aruncă o privire spre obiectele de pe masă. Dosare, hârtii şi ceva care semăna cu pungile pentru probe folosite de poliţişti. Însă numele scris cu marker permanent pe pungile acelea îi atrase atenţia lui Owen. Era al tatălui său. Se uită din nou la dosare şi descoperi că şi ele erau marcate tot cu numele tatei.

— Ce avem aici? întrebă.

— Dovezile de la procesul tatălui tău, răspunse Javier. M-am gândit că te-ai putea uita prin ele. Ca să vezi dacă le-a scăpat ceva anchetatorilor.

— Cum...

— Javier s-a purtat ca un tâlhar, spuse Griffin. Owen îşi dădu seama că Asasinul nu era deloc încântat de faptele amicului său. A intrat prin efracţie în depozitul Poliţiei şi le-a furat.

Owen se întoarse către Javier.

— Serios?

— Nu ştii ce plictisitor a fost aici. Trebuia să fac ceva.

Lui Owen nu-i venea să creadă. Se uită din nou la teancul de dovezi şi observă, înghesuită în spatele celorlalte pungi cu probe, una mai mică, în care se afla un tampon de bumbac.

— Ce... Owen îşi dădu brusc seama exact ce vedea. E ADN.

— Aşa arată o mostră de salivă, spuse Griffin.

— Dar a fost prelevată *după* jaf, adăugă Owen.

Javier zâmbi cu gura până la urechi.

— Prin urmare, conţine amintirea jafului.

— Aş putea intra într-o simulare, spuse Owen.

— Uşurel, încercă Griffin să le domolească entuziasmul, uitându-se de la unul la celălalt. Da, cu aparatura adecvată, ai putea, însă Animusul nostru nu face aşa ceva. Are nevoie de un subiect în viaţă, care să intre într-o simulare a propriilor amintiri.

— Există un Animus care poate face asta, zise Owen.

Griffin încuviinţă din cap cu oarecare reţinere.

— Da, există un astfel de aparat. Se numeşte Helix. Abstergo l-a creat după Animus. Dar, pentru a-l folosi, ar trebui să încarci ADN-ul decodificat al tatălui tău într-o bază de date a Corporaţiei Abstergo...

— Asasinii n-au un Helix al lor? întrebă Owen.

Griffin arătă către capătul opus al încăperii.

— Nu-ţi dai seama ce raritate e Animusul ăsta. Frăţia nu-ţi dă unul odată cu pumnalul secret.

Totuşi, Owen îşi regăsise speranţa, care-i umplea golul interior mai bine decât umpluseră răzbunarea şi ura golul lui Zhi. Efectele emoţionale ale simulării păliră. Băiatul credea acum că are o şansă nouă de a îndrepta în sfârşit situaţia. De a dovedi bunicilor săi, lumii, ba chiar şi mamei sale, că tatăl

lui era nevinovat. Nu trebuia decât să găsească acel tip de Animus care să-i permită s-o facă.

Se întoarse spre Javier. În ultimii ani, se gândise că pe prietenul său nu-l mai interesa soarta lui, însă acesta se expusese pericolului ca să facă rost exact de ceea ce căuta Owen. Luă punga cu probe.

— Mulţumesc, îngăimă el.

Javier ridică din umeri

— Pentru puţin. Cum spuneam, mă plictisisem.

— Ceea ce nu-nseamnă că n-ai fi putut fi prins, spuse Griffin. Şi nu asta e problema cea mai presantă acum.

Owen îndesă punga cu probe în buzunar.

— Corect. Partea din Eden.

— Exact. Trebuie să-i raportez lui Gavin că simularea asta a fost un eşec. Poate că Rothenberg are o pistă nouă pentru noi.

— Cine-i Rothenberg? întrebă Owen.

Griffin se îndreptă spre un computer care nu era conectat la Animus. Deschise mai multe foldere, apoi un fişier cu un avatar generic. Silueta nu lăsa de înţeles dacă aparţinea unui bărbat sau unei femei. Griffin arătă spre ecran.

— Asta-i tot ce ştim.

— Dar ai încredere în el? întrebă Owen.

— Sau în ea? adăugă Javier.

— Da, răspunse Asasinul. Informaţiile primite de la Rothenberg au fost întotdeauna corecte.

— Dar n-ar putea fi un agent dublu? zise Owen.

— Nu, răspunse Griffin. N-a cerut niciodată nimic în schimb. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, Gavin ar anula imediat acţiunea.

— Şi dacă Rothenberg n-are instrucţiuni pentru noi?

Griffin se întoarse din nou spre computer.

— Deocamdată, aşteptăm. Vom vedea. Acum faceţi linişte. Îl contactez pe Gavin.

Cei doi băieţi reveniră la masa cu probe. Owen răsfoi câteva dosare şi câteva rapoarte. Acolo părea să se afle totul, de la tuburile de cartuşe, la înregistrările videocamerelor de supraveghere. Avea în faţă întregul caz construit împotriva tatălui său. Abia aştepta să-i găsească hibe.

— A fost greu să obţii toate astea? întrebă.

— N-a fost ceva căruia să nu-i pot face faţă. Am avut ocazia să conduc o maşină. Şi acum ştiu ce poate face o grenadă dintr-un gard de sârmă.

— Atunci a meritat.

— În totalitate.

— Prin urmare, de fapt tu ar trebui să-mi mulţumeşti mie, spuse Owen.

— Probabil.

Vocea lui Griffin ajunse până la ei şi, peste umărul Asasinului, Owen zări pe ecran chipul lui Gavin. Încercă să tragă cu urechea, dar nu reuşi să desluşească nimic din conversaţie. Trecură astfel câteva minute, apoi ecranul se stinse. Griffin se ridică din faţa computerului şi veni spre ei.

— Rothenberg nu ne-a transmis nicio informaţie.

— Şi ce-nseamnă asta? întrebă Javier.

Bărbatul se sprijini cu pumnii de masă.

— Nu putem decât să presupunem că Templierii au pe cineva, pe unul dintre prietenii voştri, cu acces la o amintire genetică utilă. A ta nu ne-a condus la niciun rezultat, Owen, dar a altcuiva s-ar putea s-o facă.

Tânărul se gândise deja la asta. Dacă voiau să ajungă la vârful de Trident înaintea celor de la Abstergo, Asasinii aveau nevoie de cineva cu ADN-ul potrivit. Dar cine avea ADN-ul potrivit?

— Operaţiunea e acum alta, continuă Griffin. Misiunea noastră s-a schimbat. Trebuie să intrăm în posesia unei ţinte.

— O ţintă cum ar fi Partea din Eden? întrebă Owen.

— Nu. O ţintă umană. Trebuie să mă strecor în sediul Corporaţiei Abstergo şi să-i scot de-acolo pe prietenii voştri.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

David se aştepta ca dintr-o clipă în alta să vină după el Isaiah şi Cole, femeia în uniformă paramilitară. Dacă Owen şi Javier puteau fi *lichidaţi,* lui ce i se putea întâmpla?

Frica îl ţinuse treaz toată noaptea şi-l urmări toată ziua. Uneori aproape reuşea să se convingă că înţelesese greşit, că se agăţase de cuvinte rupte din context. Discuţia fusese probabil despre altceva şi, dacă ar fi avut piesa lipsă, totul ar fi căpătat alt sens. Însă asta nu însemna că nu-şi făcea griji pentru ce avea să se întâmple după ce Victoria viziona înregistrările videocamerelor de luat vederi şi afla unde fusese el.

Din fericire, încă n-o făcuse. Se părea că, în simularea ei, Natalya se apropia tot mai mult de Partea din Eden, iar Sean era implicat într-un soi de cercetare legată de creier. Ambele acţiuni o ţineau pe Victoria ocupată şi câştigau astfel timp pentru el.

În ziua aceea, tatăl lui venea în vizită.

David trebuia să decidă dacă dorea sau nu să rămână acolo. I-ar fi putut cere tatei să-l ia acasă. Nici măcar nu era nevoie să-i spună ce auzise. Probabil că, aşa cum se întâmplase cu ceilalţi, nici el nu l-ar fi crezut. David i-ar fi putut spune că era istovit.

Dar Grace ar fi plecat cu el?

Asta era partea dificilă. Probabil că fata ar fi preferat să rămână şi el nu ştia dacă era sau nu dispus s-o lase singură.

Când David intră în camera de zi, sora lui îşi începuse deja micul dejun aşa că se aşeză lângă ea. Sean şi Natalya sosiseră de asemenea.

— Deci ai văzut-o? întrebă Grace.

Natalya îşi duse la buze o lingură cu iaurt cu fructe de pădure, înghiţi, apoi dădu afirmativ din cap.

— Eşti sigură că-i Partea din Eden? întrebă Sean, încruntându-se uşor, ca şi cum ar fi fost invidios.

— Da, răspunse Natalya. E un pumnal asemănător celui din New York.

David se gândi că nu părea prea fericită că-l găsise, având în vedere mai ales faptul că era tocmai motivul pentru care se aflau acolo.

— Deci s-au găsit două vârfuri, zise Grace.

— A mai rămas unul, spuse Sean.

David se uită de la unul la altul. Vorbeau de parcă totul ar fi fost o întrecere şi ei s-ar fi aflat, umăr la umăr, în faţa liniei de sosire. În clipa aceea, ştiu că Grace n-o să plece cu el, fiindcă nu se retrăgea niciodată dintr-o competiţie.

— Aţi uitat că încă nu ştim unde-i primul? întrebă Natalya. Poate că l-a luat Monroe, sau poate că nu. Iar eu nu ştiu de fapt unde va ajunge al doilea.

— Unde-i acum? întrebă Sean.

— Strămoşul meu şi mai multe gărzi de corp escortează trupul Hanului pe drumul de întoarcere în Mongolia, pentru funeralii. E cam la două mii de kilometri distanţă. Dar am văzut pumnalul alături de armura Hanului, într-o căruţă mare.

— Au de gând să-l îngroape alături de Elan? întrebă Sean.

Natalya ridică din umeri.

— Probabil.

— Aşa îl vom găsi, spuse Grace.

— Aşa îl va găsi *Isaiah,* sublinie Natalya.

Grace se întoarse spre Sean.

— Ce simulare faci acum?

— Sunt viking. Sean se sprijini de spătarul scaunului, cu spatele foarte drept, ca şi cum fie şi numai vorbind despre asta s-ar fi simţit mai înalt. Tocmai am provocat pe cineva la duel pentru dreptul de a-i conduce pe jomsvikingi.

— Pe care vikingi? întrebă David.

— Jomsvikingi, răspunse Sean. Cei mai buni dintre cei mai buni.

— Isaiah crede că acolo se află o Parte din Eden? vru Grace să ştie.

— Încă nu sunt sigur, mărturisi Sean. Dar...

În clipa aceea intră Victoria şi le zâmbi tuturor.

— E ziua de vizită, le zise ea. Grace, David, tatăl vostru e aici.

Amândoi se ridicară de la masă în acelaşi timp şi se îndreptară spre uşă. David încă nu hotărâse ce să spună. Părăsiră clădirea şi intrară pe pasarela de sticlă. Ziua era mohorâtă, iar norii păreau mai apropiaţi şi mai grei în munţi.

Înainte de a ajunge în capătul opus, Grace se opri şi-l prinse pe fratele ei de braţ.

— Sper că n-o să spui nicio idioţenie, da?

Băiatul se întoarse s-o înfrunte.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre povestea aia dementă.

— Nu-i o poveste. Chiar aşa s-a întâmplat.

— Vrei să termini cu asta? Ascultă-te. Uită-te în jur. Chiar ai impresia că oamenii ăştia ies în lume să omoare copii?

— Îţi aduci aminte de „Boss" Tweed? Cel din New York? David îşi încrucişă braţele. Asta fac *oamenii ăştia.*

— Asta făceau, îi atrase atenţia Grace. S-a întâmplat acum o sută cincizeci de ani. Mulţi au fost ucişi atunci. Oameni de-ai noştri. Mai ştii?

Întrebarea ei îl lovi într-un punct sensibil şi o durere îi strânse cu putere pieptul. În timpul Revoltelor Înrolărilor, strămoşul său Abraham fusese stâlcit în bătaie de o şleahtă de irlandezi rasişti. David încerca să nu se gândească prea des la asta. De câte ori îşi amintea, se simţea îngreţoşat, furios şi neajutorat.

— Grace, nu devia discuţia într-acolo.

— Iartă-mă. Încerc doar să te-ajut să vezi corect lucrurile.

El îi întoarse spatele şi-şi continuă drumul.

— Le văd într-adevăr corect.

Grace se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Dar n-o să-i spui nimic tatei. Da?

— Încă nu ştiu.

— David...

— Am spus că nu ştiu.

Băiatul împinse uşa şi trecu în holul imens din clădirea principală a Cuibului Vulturului. Spaţiul era destul de vast şi suficient de deschis ca să înghită toate ecourile. David urcă scările late ce duceau către salonul principal. Grace îl urmă. Băiatul îşi dădu seama că sora lui dorea să continue discuţia,

dar se stăpânea fiindcă nu voia ca tata să observe că între ei exista o neînţelegere.

Odată ajunşi lângă tatăl lor, acesta le zâmbi şi se ridică de pe fotoliu. Era îmbrăcat în costumul lui albastru închis, cu cămaşă albă şi fără cravată.

— Mă bucur să vă văd, spuse, în stilul lui tărăgănat şi fără inflexiuni, venind spre ei cu braţele larg deschise.

David şi Grace primiră câte o îmbrăţişare, apoi se aşezară toţi trei la o masă.

— Ce-aţi mai făcut? Bărbatul îşi propti coatele pe masă, cu mâinile aspre, de sudor, încleştate. David?

Grace îi aruncă fratelui ei o privire dură, pe care el se strădui s-o ignore.

— Sunt bine.

— Şi tu, Grace?

— Şi eu, răspunse ea. Ţi-ai ras barba.

— Da. Tata îşi trecu mâna peste obraz şi bărbie. Mai eşti în simularea cu strămoşul nostru wangaran?

— Nu.

Fără să-şi dea seama, gura lui se strâmbă în expresia dezaprobatoare pe care o afişa aproape tot timpul.

— Păcat! Mă gândeam că era o experienţă bine-venită pentru tine. Sistemul educaţional din zilele noastre ne abordează istoria de parcă ar fi început cu sclavia. Înainte de asta, imperiile şi regatele din Africa au fost...

— Ştiu, tată, îl întrerupse Grace.

Bărbatul se întoarse spre David.

— Străbunicul tău ce mai face?

— E pilot de înaltă clasă, răspunse băiatul.

— Da, asta a fost. A câştigat respectul tuturor ofiţerilor sub comanda cărora a luptat. Odată m-a lăsat să-i îmbrac jacheta de zbor. Pe mine părea atât de mare...

— Mie-mi vine perfect! spuse David cu mândrie.

Tata râse.

— În Primul Război Mondial, tatăl lui a fost unul dintre Luptătorii din Iad ai Harlemului. Poate că te vor lăsa să trăieşti şi amintirile lui.

— Poate, zise David.

Bărbatul redeveni serios.

— V-am spus întotdeauna cât de important e să ştiţi care vă sunt rădăcinile. Cine sunt semenii voştri? Cine v-au fost rudele apropiate? De ce a fost nevoie s-ajungeţi unde vă aflaţi? Dar ocazia pe care o aveţi acum e mai presus de tot ce v-aş fi putut învăţa eu, de unul singur. Voi... voi trăiţi totul. Se întrerupse şi se încruntă. Aş vrea să fi putut face de la bun început călătoria asta, alături de Abstergo. Am înţeles că încă nu l-au prins pe Monroe.

— Aşa-i, confirmă David.

— E de-a dreptul criminal modul în care a profitat de voi şi de ceilalţi. Nu i-aş fi îngăduit niciodată să vă ducă în timpul Revoltei Înrolărilor. Sunt unele evenimente pe care n-ar trebui să le trăiţi niciodată, nici măcar într-o simulare. Le-am spus-o foarte clar directorului şi doctorului Bibeau.

— Suntem foarte bine aici, tată, interveni Grace.

David păstră tăcerea.

— Sunteţi fericiţi? întrebă tata. Grace, îi porţi de grijă fratelui tău mai mic?

— Mă străduiesc, răspunse ea, cu o tentă tăioasă a glasului sesizată numai de David.

— Ştiam că pot conta pe tine. Pe chipul bărbatului reapăru zâmbetul. De aceea am fost de acord cu asta şi sunt mulţumit de aranjament.

David avu senzaţia că era momentul ideal să întrebe dacă n-ar putea să plece. De fapt, tata deschisese vorba şi părea să accepte şi ideea că, poate, locul acela nu era potrivit pentru ei. Dar Grace s-ar fi înfuriat şi probabil că ar fi refuzat să plece. Iar el trebuia totuşi să găsească un motiv credibil pentru tatăl lui, altceva decât povestea despre îndemnul lui Isaiah la crimă, despre care ştia că era atât de greu de crezut pe cât susţinea Grace.

— Să mergem undeva pentru masa de prânz.

— Unde? întrebă Grace.

Momentul favorabil trecu şi fereastra se închise. David ştiu că era blocat în Cuibul Vulturului. Deocamdată.

★

Cei trei îşi petrecură următoarele câteva ore împreună. Norii grei îşi ţinură promisiunea de ploaie, care se cernu printre copaci mai degrabă ca o ceaţă, umplând aerul cu mi-

ros de frunze ude şi de ace de pin. Coborâră cu maşina până la poalele muntelui, la un restaurant chinezesc, apoi se întoarseră şi tata îşi luă la revedere.

Pe urmă avură restul zilei la dispoziţie doar pentru ei. În weekenduri, când părinţii veneau de obicei în vizită, copiii nu se conectau la Animus. Ideea îi aparţinuse în totalitate Victoriei. De curând David ajunsese să aibă impresia că, dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat numai după bunul-plac al lui Isaiah, ar fi stat în simulări douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi şapte zile din şapte.

David şi Grace se uitară la un film în camera de zi. La scurt timp după aceea, se întoarse Sean, apoi apăru şi Natalya şi cinară împreună. Nimeni nu mai deschise discuţia despre Părţile din Eden. În seara aceea, bucătarii din Cuibul Vulturului pregătiseră o supă perfectă pentru o zi ploioasă, cu cartofi şi cârnaţi. David golise două farfurii şi se gândea la a treia când Isaiah intră, urmat de Victoria.

Imediat, ceva păru nelalocul său. După cum arăta, Isaiah era furios la culme şi, simţindu-se neliniştit, David îşi dori să nu fi mâncat nimic.

— Sper că aţi petrecut o după-amiază plăcută împreună cu părinţii voştri, începu Isaiah, fără nicio urmă de grijă autentică; nici măcar nu aşteptă vreun răspuns. Acum trebuie să ne concentrăm atenţia asupra unei probleme mult mai serioase.

— Ce problemă? întrebă Sean.

Isaiah se uită la David.

— O curiozitate copilărească.

Grace, Sean şi Natalya îşi întoarseră privirile spre David.

— Cred că David ştie despre ce vorbesc, spuse Isaiah. Poate că v-a şi povestit totul.

N-avea sens să ascundă ceva sau să nege. Era evident că văzuseră înregistrările videocamerelor de supraveghere. Aşa că David se aplecă în faţă, puse coatele pe masă şi-şi încleştă mâinile.

— Da, le-am povestit.

— Ce anume? întrebă Victoria.

— N-are importanţă, zise Isaiah. Esenţial este, David, că ţi-ai părăsit camera în toiul nopţii şi ai intrat pe furiş în zone unde accesul este restricţionat. A fost extrem de periculos, în

garaj este adesea întuneric şi vehiculele vin şi pleacă tot timpul. Dacă te-ar fi lovit? Dacă ai fi rămas blocat undeva? Regulile nu sunt făcute ca să vi se ascundă ceva, ci ca să fiţi în siguranţă. Asta este principala noastră grijă.

David nu ştia ce să creadă. Până în acel punct, totul părea o simplă dojană pentru încălcarea regulilor, nu un ordin de lichidare. Se relaxă, deşi foarte puţin, şi se întrebă dacă nu cumva interpretase greşit cele auzite.

— Prin urmare, ce-i de făcut? continuă Isaiah. Stiti cât de importanţi sunteţi pentru scopul nostru. Încă n-am aflat unde au ajuns ultimele două Părţi din Eden, nici ce a mai descoperit Monroe în ADN-ul vostru. Dar, în acelaşi timp, nu vreau să încălcaţi regulile impuse de securitatea acestui complex. În mod normal, astfel de acţiuni ar fi un motiv de concediere. Pentru fiecare dintre voi.

— Poftim? Sean îl săgetă pe David cu o privire mai furioasă decât a lui Grace. Dar noi n-am avut nimic de-a face cu plimbarea lui.

— Ştiu, spuse Isaiah. Şi cred că, de fapt, nici David n-a vrut să facă vreun rău. Cum spuneam, curiozitate copilărească.

— Deci n-o să ne trimiţi acasă? întrebă Grace.

— Nu vreau să recurg la asta dacă o pot evita. De aceea, haideţi să facem o încercare.

— Ce fel de încercare? întrebă Natalya.

— De-acum înainte, camerele voastre vor fi încuiate noaptea. În improbabila eventualitate a unei urgenţe, se vor descuia automat. Dar altminteri veţi fi închişi în timpul orelor de odihnă.

— Vasăzică, arest la domiciliu, zise David.

Isaiah înălţă din sprâncene şi dădu din cap.

— Cred că i se poate spune şi aşa. E o consecinţă firească.

— Adică suntem prizonieri, spuse Natalya.

— Nicidecum, o contrazise Isaiah. Dacă preferaţi, vă puteţi suna părinţii să vină să vă ia acasă. Dar dacă vreţi să rămâneţi aici şi să luaţi parte la această acţiune de mare importanţă, astea sunt condiţiile mele.

Isaiah se uită, pe rând, în ochii fiecăruia. Victoria stătea în spatele lui, însă David nu putea citi nimic pe figura ei. Asprimea cu care îl fixa Sean se mai îmblânzi, dar nu mult. Natalya nu părea să-l privească furioasă, spre deosebire de

Grace. David ştia ce gândea sora lui. În gând, ţipa la el fiindcă îi făcuse din nou necazuri. Ei bine, nu era vina lui că tatăl lor o făcea mereu să se simtă responsabilă pentru faptele fratelui mai mic. El nu pretinsese niciodată aşa ceva.

— Ce spuneţi? întrebă Isaiah. Să-i sun pe părinţii voştri? S-ar putea întoarce să vă ia în seara asta.

— Eu rămân, hotărî Sean. Oricum n-aveam de gând să ies din cameră noaptea.

— Si eu rămân, zise Grace. Si-mi cer scuze în numele fratelui meu.

David dădu ochii peste cap.

Victoria se uită la Natalya.

— Tu ce vei face?

— O să rămân, răspunse ea. Deşi mă simt ca şi cum aş fi prizonieră.

— Sper că asta se va schimba, spuse Isaiah, apoi se întoarse spre David. Cum rămâne cu pasionatul nostru de vehicule motorizate?

Asta confirmă bănuiala lui David că-l văzuseră suind în maşina cu motor cu reacţie. Dar poate Isaiah credea că nu le auzise conversaţia, astfel încât încuierea camerelor în timpul nopţii nu părea să fie o măsură atât de drastică. Dacă voia să-i confirme părerea, David trebuia să pretindă că nu era speriat şi că nu dorea să plece.

— E foarte bine aşa, spuse el.

— Gata cu excursiile nocturne? întrebă Isaiah.

— Firește, atât timp cât uşa mea va fi încuiată.

Directorul părea mulţumit.

— Mă bucur că am reuşit să ajungem la o înţelegere. Acum vă las să vă terminaţi cina.

Le întoarse spatele şi ieşi din încăpere cu paşi mari.

Victoria zâmbi.

— Ne vedem mâine-dimineaţă.

Pe urmă plecă şi ea, iar Grace sări în picioare imediat ce se închise uşa.

— Când ai de gând să te maturizezi?

— Când ai de gând să termini cu dădăceala? ripostă David.

— Când n-o să te mai porţi ca un copil!

— Hei, ascultă, se amestecă Sean. David, mie puțin îmi pasă dacă te maturizezi sau nu, dar nu vreau să strici totul pentru noi, ceilalți, care ne luăm în serios activitatea.

— De acord, i se alătură Grace.

David clătină din cap. Își simțea urechile arzându-i și gura uscându-i-se.

— Totuna, spuse.

— Totuna? se răsti Grace. Nu mă lua pe mine cu de-astea.

— De fapt, continuă David, cred...

— M-am săturat de rivalitatea voastră frățească, îl întrerupse Sean. Vreau doar să mă asigur că n-o să-mi mai faci necazuri. Nici mie, nici celorlalți. Ne-am înțeles?

David își împinse ochelarii pe nas și fixă încruntat masa.

— Ne-am înțeles? repetă Grace.

— Mda.

— Bun, zise Sean. Mă duc în camera mea. Ne vedem dimineață.

— Și eu plec la culcare, spuse Grace. Nu mai suport povestea asta.

David și Natalya rămaseră singuri. El păstră tăcerea câteva minute și, după ce se liniști, se întoarse spre fată.

— De ce-ai tăcut?

— Mă gândeam.

— La ce?

— La simularea mea.

— Ce-i cu ea?

Natalya ezită.

— Cred că am luat o hotărâre: nu vreau ca Isaiah să găsească Partea din Eden.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Lui Javier îi plăcea ideea unei misiuni de salvare, dar nu şi ideea că putea fi dat deoparte, iar Griffin nu părea să aibă de gând să-i ia cu el.

— Ai nevoie de noi, îi spuse.

— Serios? întrebă Griffin. De ce-aş avea?

— Prietenii noştri nu te cunosc, răspunse Javier. Ce te face să crezi că vor veni cu tine? Dacă Templierii i-au convins că Asasinii sunt băieţii răi?

Griffin zâmbi cu o oarecare superioritate.

— Crede-mă, îi pot face pe oameni să vină cu mine împotriva voinţei lor.

— Patru adolescenţi? întrebă Owen. Cât de uşor poate să fie?

— Nu-mi este greu deloc.

— Dar îţi va fi mai uşor cu ajutorul nostru, insistă Javier. Vor avea încredere în noi.

— Aşa crezi?

— Da, răspunseră Javier şi Owen, într-un glas.

Asasinul clătină din cap.

— Nu-i ca şi cum ai da buzna în depozitul Poliţiei. Este sediul Corporaţiei Abstergo care are în dotare sisteme de pază mai bune decât unii şefi de stat.

— Un motiv în plus să venim cu tine, spuse Javier. Cum o să scoţi de-acolo patru persoane dacă n-au încredere în tine?

— Nu v-aţi încheiat instruirea. Griffin le întoarse spatele şi se îndreptă spre un banc de lucru de lângă perete, plin cu tot felul de arme. Mi-aţi fi o povară.

— Ne-ai luat cu tine pe muntele McGregor, încercă Owen să-l convingă.

— Fiindcă aveam nevoie de voi să identificaţi Partea din Eden.

— Iar acum ai nevoie de noi ca să ne recunoască prietenii noştri, zise Javier.

Griffin scoase din mănuşa lui un soi de cartuş şi-l înlocui cu altul. Javier presupuse că era bateria lamei electrice. Pe urmă Asasinul începu să-i monteze mănuşii alte ataşamente, un soi de pistol cu săgeţi, plus componente electronice cu antene şi ecrane tactile.

— Când m-ai însoţit ultima oară, ai încălcat un ordin direct.

— N-o să se repete, promise Owen.

— În plus, nu se lăsă bătut Javier, cred că într-adevăr ai nevoie de noi. Te-ai înfuriat când a plecat Rebecca şi cred că a fost de îngrijorare. E puţin probabil să te încânte ideea să faci asta de unul singur.

— Aici s-ar putea să ai dreptate.

— Atunci lasă-ne să te ajutăm, spuse Javier. Ne-ai antrenat. Să folosim ce ne-ai învăţat.

Griffin îşi mai îndesă în buzunarele hainei de piele câteva arme şi gadgeturi, apoi se sprijini de bancul de lucru.

— OK.

— OK? întrebă Owen.

— Da, răspunse Griffin. Echipaţi-vă.

Javier şi Owen schimbară priviri, apoi se apropiară de banc. Javier îşi înşfăcă echipamentul şi armele favorite. Căpătase cu adevărat o slăbiciune pentru pistolul-arbaletă, însă, de data asta, luă şi Owen unul.

— Zhi folosea ceva asemănător, spuse el. Într-un fel, m-am obişnuit cu arma asta. Fetei i-a salvat viaţa.

— Atunci ai face bine să-l iei, zise Javier şi puse în rucsac câteva dintre grenadele pe care le folosea de obicei.

Pe bancul de lucru şi pe perete se aflau însă arme pe care Javier nu le văzuse în depozitul lui Griffin. Alese o cutie de tablă de mărimea unei doze de suc.

— Ce-i asta?

— O grenadă care provoacă dureri mentale sau fizice, răspunse Griffin. Emite un val de energie oarecum asemănător cu microundele. Arde stratul superior al epidermei.

Cauzează dureri ca un pat de cuie, însă nu e letală, deşi te face să-ţi doreşti moartea.

Javier îşi puse una în buzunar.

— Dar asta? întrebă Owen, luând ceva care semăna a pistol.

— Matrice de lasere, spuse Griffin. O îndrepţi spre faţa cuiva şi orbeşte temporar.

— Aproape toate armele astea par menite să producă disfuncţionalităţi şi confuzie, remarcă Javier.

— Pentru că adevărata armă este Asasinul, răspunse Griffin. Guvernele ucid la întâmplare cu dronele şi cu bombele lor. Templierii îşi urmăresc scopurile, acceptând victime colaterale anonime. Dar noi suntem altfel. Asasinii omoară numai pe cine vor să omoare şi conform Crezului lor. Ne înfruntăm ţintele fără să negăm, cu laşitate, actul. Odată ce lăsăm ceva sau pe altcineva să ucidă în locul nostru, nu suntem cu nimic mai buni decât alţii.

Javier găsi în asta un soi de onoare.

— Luaţi tot ce vreţi şi să mergem, mai zise Griffin.

Tânărul înşfăcă nişte grenade şi nişte săgeţi pentru arbaletă, apoi îl văzu pe Owen stând lângă masa cu dovezi şi cuprinzându-le pe toate cu privirea.

— Hei! strigă Javier. Le studiem când ne întoarcem. OK?

— Ai dreptate. Să mergem.

Îl urmară pe Griffin şi ieşiră din casă, apoi traversară pajiştea năpădită de buruieni din faţa verandei, către hambarul în care Javier lăsase maşina.

— Probabil că n-ai făcut plinul, nu-i aşa? îl întrebă Asasinul.

Javier nu răspunse, iar Owen îi dădu un ghiont.

— Suiţi, spuse Griffin.

Owen se instală în faţă, lângă şofer, iar Javier, pe banceta din spate. Aşteptară până ce bărbatul aduse o canistră cu benzină şi umplu rezervorul. Pe urmă, Asasinul urcă la volan, porni motorul şi plecară.

Trecuse de amiază şi Griffin aprecie că vor avea nevoie de câteva ore ca să ajungă la sediul Corporaţiei Abstergo.

— Se numeşte Cuibul Vulturului, le spuse.

— Al vulturului? se miră Javier. Vulturul nu-i un soi de simbol al vostru? Mă gândesc la Vederea de Vultur...

— Te asigur că Templierii ştiau asta foarte bine când au ales numele, răspunse Griffin.

Intrară pe şosea şi se îndreptară spre nord, apoi ocoliră dealurile subalpine înainte de a vira către est. Pe măsură ce urcau, copacii erau tot mai înalţi şi mai deşi, iar norii întunecau cerul. Nu peste mult timp, stropii de ploaie începură să lovească parbrizul şi se lăsă seara.

Când ajunseră la o altitudine la care lui Javier îi pocneau urechile, Griffin opri maşina pe marginea drumului.

— De-aici încolo mergem pe jos şi încercăm să ne ferim de sistemele de pază folosite de Abstergo.

Javier se uită pe geam. Ploaia se scurgea de-a lungul marginilor drumului asfaltat.

— Sper că glugile noastre sunt impermeabile.

— Da, răspunse Griffin. Ploaia nu trece prin ele, dar se-aude când te plângi.

— Bună asta, comentă Owen.

— Ascultaţi-mă. Griffin îşi drese glasul. De aici înainte, urmăriţi-mă cu atenţie şi faceţi exact ce vă spun. Suntem la câţiva kilometri distanţă, dar curând vom pătrunde în zona cu videocamere de supraveghere şi pază electronică. Nu ne permitem să fim reperaţi.

— Şi cum ne ferim? întrebă Owen.

— Cu Vederea de Vultur. Se pare că o aveţi amândoi, încercaţi s-o folosiţi astfel încât să descoperiţi sistemele de pază şi să le ocoliţi.

— Am înţeles, spuse Javier, deşi asta îl neliniştea.

Nu-şi putea folosi Vederea de Vultur la fel de firesc şi la un nivel atât de avansat ca Owen.

— Complexul e alcătuit din cinci clădiri. Prietenii voştri se află în una dintre ele. Să-i scoatem de-acolo.

Deschiseră portierele maşinii şi ieşiră în ploaie. Griffin avusese dreptate: haina şi gluga îl ajutau pe Javier să rămână aproape uscat; nu simţea decât picăturile ce-i cădeau pe obraji şi pe nas.

— Trebuie să ne mişcăm repede, îi zori Griffin. Aţi văzut deja ce tehnologie de vânare a Asasinilor foloseşte Abstergo, urmărindu-ne „semnătura-fantomă”. Trebuie să fim mai iuţi decât tehnologia asta.

Aerul era mai rece şi mai curat, necontaminat de gazele de eşapament şi de noxele din oraş. Javier respiră adânc şi se simţi curat pe dinăuntru.

— Sunteţi amândoi gata? întrebă Griffin.

— Da, spuse Owen.

— Da, răspunse şi Javier.

Griffin alergă spre pădure, iar Owen şi Javier îl urmară. Terenul era destul de plat, vegetaţia rară fiind acoperită de cetină şi de frunze căzute ce alcătuiau un giulgiu permanent. Copacii erau înalţi, cu coroane largi, şi ramurile îi apărau oarecum de ploaie. Din când în când, se căţărară pe stânci şi traversară câteva pâraie umflate de scurgerea apei.

În timp ce înaintau, Javier îşi invocă Vederea de Vultur. Nu era vorba de o abilitate pe care să-şi impună pur şi simplu s-o folosească, de parcă ar fi fost ceva învăţat recent. Tot ce putea face era să se relaxeze, ca atunci când juca fotbal. În cazul unui penalty, trebuia să ignore situaţia presantă şi să-şi lase trupul să execute exact ceea ce ştia. Tot aşa şi cu Vederea de Vultur. Mintea lui asimila toate imaginile, mirosurile şi sunetele, colectând informaţii de care habar nu avea la nivel conştient.

Când ajunseră la prima videocameră cu infraroşii, Javier o sesiză. Se gândi că ar fi fost posibil să-i simtă raza de acţiune şi unghiul de înclinare şi estimă pe unde trebuia să meargă ca s-o evite. Toţi trei reuşiră.

Continuară să se strecoare printre copaci, mai silenţioşi decât ploaia. Când Griffin le arătă câteva fire de declanşare a alarmei întinse pe pământ, Javier se căţără pe trunchiul unui copac până la coroană, ceea ce i se păru mult mai uşor decât urcuşul pe zidul unei clădiri. De acolo săriră din cracă în cracă şi coborâră pe sol abia când o altă videocameră de supraveghere intră în raza lor vizuală.

Parcurseră în scurt timp vreo trei kilometri şi, din cauza furtunii, întunericul se lăsă mai devreme. Griffin îi opri la baza unei pante abrupte.

— Vă descurcaţi bine amândoi, spuse. Cuibul Vulturului e pe culmea acestui munte.

Javier se uită în sus, dar nu văzu vârful.

— De aici încolo, aparatura de supraveghere este instalată la distanţe mai scurte şi n-o să mai fie la fel de uşor s-o

ocolim. Înaintăm încetul cu încetul. Fiţi atenţi! Pe lângă sistemele de pază automate, s-ar putea să dăm şi peste oameni înarmaţi.

Owen şi Javier făcură semn că înţeleseseră, apoi Griffin începu să urce panta. La un moment dat, pământul deveni alunecos şi lui Javier îi veni greu să-şi ţină echilibrul, ceea ce-l forţă să-şi folosească şi mâinile, urcând în patru labe. Nu foarte departe în susul povârnişului, întâlniră primul obstacol: un şir de videocamere supraveghea toată pădurea.

Se adăpostiră în spatele unor copaci şi Griffin armă ceva pe mănuşa lui, lovind un ecran tactil.

— Fiţi gata să treceţi, le şopti.

Îşi îndreptă mănuşa spre una dintre videocamere, apoi ţâşni scurt o rază luminoasă extrem de subţire.

— Acum! şuieră el.

O rupseră toţi trei la fugă şi Javier văzu breşa. O videocameră se blocase, dându-i posibilitatea să se strecoare prin golul îngust. Owen îl urmă, iar imediat după el trecu Griffin. Odată ce ajunseră cu bine dincolo de zona supravegheată, Javier observă că videocamera reîncepuse să funcţioneze.

— Ce-a fost asta? întrebă Owen.

— Interferenţă laser, răspunse Griffin. Videocamerele astea sunt inteligente, programate să urmărească mişcarea. Pur şi simplu i-am trimis un semnal care a făcut-o să se orienteze aiurea, perturbându-i programul pentru câteva secunde.

Griffin se puse din nou în mişcare, iar Javier îi şopti lui Owen:

— Trebuie să-mi fac rost de o mănuşă din astea.

Urcară vreo zece metri, ocolind alte videocamere şi alţi senzori. Javier observă câteva arme cu declanşare automată montate pe copaci, gata oricând să prindă viaţă. Ploaia continua să cadă, neîntrerupt, mărunt, uniform, şi, pe măsură ce se apropia miezul nopţii, Javier începea să-şi vadă tot mai des răsuflarea ca pe o şuviţă de abur.

— Temperatura noastră poate fi o problemă, spuse Griffin. Jachetele ne ascund o mare parte a semnăturii, dar dacă aici se face prea frig, o să ieşim în evidenţă, cu o temperatură diferită de cea ambiantă.

— Şi ce-i de făcut? întrebă Javier.

— Încercaţi să rămâneţi cât mai calmi, ca să nu vă crească nici presiunea sângelui, nici temperatura corpului. Până acum am reuşit să păcălim sistemele de pază, dar va fi tot mai greu s-ajungem până la prietenii voştri.

În curând panta îşi reduse înclinarea cu câteva grade, uşurându-le ascensiunea, totuşi se rărire şi copacii, oferindu-le mai puţine ascunzişuri unde să nu-i poată detecta videocamerele de supraveghere tot mai numeroase. Înaintarea deveni mai lentă şi bine calculată, cu scurte deplasări bruşte, sărituri şi rostogoliri din loc în loc.

În cele din urmă, ajunseră în faţa unui gard înalt de şase metri. Nu era de sârmă, ca al depozitului Poliţiei. De ambele sale părţi, terenul fusese defrişat pe o bandă lată de zece metri, iar gardul părea construit din stâlpi groşi, ce alcătuiau o reţea compactă. Nu puteai nici să te strecori printre ei, nici să creezi o breşă aruncând o grenadă. În plus, probabil că era electrificat şi cu senzori tactili.

Muşcându-şi buzele, Griffin îl fixă îndelung cu privirea, apoi ridică mănuşa.

— Să văd dacă pot afla ceva despre el.

Javier şi Owen rămaseră în aşteptare.

Printre copacii de dincolo de gard, Javier întrezări o clădire ce părea de sticlă. Strălucea, luminată în interior, cu coridoare şi birouri clar vizibile. Dacă ar fi reuşit să se apropie destul de mult, asta i-ar fi ajutat să-şi găsească prietenii cu mai multă uşurinţă.

— Nu pot obţine prea multe informaţii, spuse Griffin. Însă presupun că dacă încercăm să suim pe gard, cineva va afla că suntem aici. Dacă încercăm să-l tăiem, se va întâmpla acelaşi lucru. Dacă încercăm să-l dezactivăm, la fel. Iar dacă nu vrem să ne facem cunoscută prezenţa, va trebui să trecem peste el fără să-l atingem.

— Clădirea aia nu-i prea departe, zise Javier.

— Aşa-i, admise Griffin, dar complexul este mare. E una dintre cele cinci clădiri.

— Poţi sări peste gard? întrebă Owen.

Griffin miji ochii.

— Nu, însă tiroliana ne va fi de ajutor, deşi sunt aproape sigur că ne vor detecta şi aşa.

— Nu s-ar zice că avem de ales, spuse Javier.

Bărbatul se uită prin gard către pădurea din partea opusă şi, în final, păru să ia o hotărâre.

Se căţără între ramurile unui copac din apropiere, până la o înălţime mai mare decât a gardului, şi de acolo lansă coarda, pe care Javier abia o desluşi în întuneric.

Asasinul fluieră, iar Owen şi Javier i se alăturară. Javier se uită în jos, spre gard, apoi urmări cu privirea cablul care dispărea între crengi, la vreo cincisprezece metri distanţă de ei. Vederea de Vultur îi dezvălui mai multe videocamere de supraveghere şi se gândi că, odată suspendat de cablu, n-avea cum să se mişte fără să nu fie reperat.

— Trebuie să traversaţi repede. Griffin fixă de cablu un scripete. Vă prindeţi cu o mână de ăsta şi înaintaţi trăgându-vă cu cealaltă mână. Dacă se declanşează vreun sistem de alarmă, vă continuaţi pur şi simplu drumul. Tu treci primul, îi făcu semn lui Owen.

Acesta respiră adânc şi se prinse de scripete.

— Ne vedem dincolo de gard, spuse Javier.

— Exact, încuviinţă Owen.

— Împinge-te în copac, îl sfătui Griffin.

Băiatul se întoarse cu faţa către gard şi se propti de trunchi, trecându-şi un picior în jurul cablului.

— OK, spuse, Îi dau dru...

O sirenă urlă, destul de tare pentru ca Javier să tresară violent, gata să alunece de pe cracă. Lumini strălucitoare se aprinseră de o parte şi de alta a gardului şi în depărtare se auziră strigăte.

— Noi am făcut asta? întrebă Javier.

— Nu cred, răspunse Griffin. Videocamerele nu pot detecta cablul, iar Owen încă nu s-a mişcat. Altceva le-a pus în funcţiune sistemul de pază. În Cuibul Vulturului se va restricţiona accesul şi asta ne va îngreuna situaţia.

— Ce facem? întrebă Owen.

— Traversăm. Repede!

Owen dădu din cap, îşi reluă poziţia şi se avântă în spaţiul deschis. Scripetele zumzăia pe cablu, iar el se trăgea cu cealaltă mână. Acoperi repede distanţa şi dispăru între copaci, iar Griffin ataşă un alt scripete.

— Acum tu.

Javier se prinse de scripete şi-l urmă pe Owen. Era mai greu decât părea şi se simţi tot timpul expus şi vulnerabil. Oricine l-ar fi observat ar fi putut să-l împuşte cu uşurinţă. Traversă, trăgându-se şi alunecând, până se văzu în adăpostul oferit de copacii din partea opusă.

— În alte împrejurări, traversarea asta ar fi fost amuzantă, spuse Owen.

Pe urmă sirena amuţi, dar luminile rămaseră aprinse.

— Mă întreb ce-o fi însemnând asta, zise Javier.

Dintre copaci se auziră strigăte, apoi o unitate de agenţi Abstergo ieşi în pădure în spaţiul deschis din faţa gardului, foarte aproape de Owen şi de Javier. Purtau aceleaşi uniforme paramilitare negre şi aveau căşti pentru detectarea Asasinilor şi arme. Erau opt şi unul dintre ei arătă destul de repede către coardă, apoi se uită în direcţia lui Griffin.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Javier.

Owen scosese deja o grenadă EMP, pe care o aruncă înspre agenţi. Numai că grenada atinse pământul fără să aibă vreun efect.

— Griffin va trebui să găsească alt mod de traversare, zise Javier. Iar noi o să fim prinşi dacă rămânem aici.

Owen aprobă din cap. Rapid şi fără zgomot, îşi schimbară poziţia, se repeziră către următorul copac şi-şi continuară alergarea liberă până când considerară că se îndepărtaseră destul de mult ca să fie în siguranţă, apoi se lăsară să cadă la pământ.

Clădirea de sticlă era acum mult mai aproape şi Javier zări, la o oarecare distanţă, alte două clădiri, unite între ele prin pasarele acoperite.

Reuşiseră să pătrundă în Cuibul Vulturului, dar rămăseseră pe cont propriu.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Grace stătea întinsă pe patul ei, clocotind. Nu era obosită, cel puţin nu simţea oboseala aceea care te ajută să dormi. O obosise David, o adusese la limită. Nu cu mult timp în urmă, se considerase răspunzătoare pentru el, fără s-o deranjeze câtuşi de puţin. David era fratele ei mai mic şi ea îi purta de grijă cu încântare.

După ce Monroe îi atrăsese în războiul acesta secret, singurul ei scop fusese siguranţa lor. Când începuseră simularea din New York, îşi făcuse griji mai ales pentru David, aşa cum se întâmpla şi acasă. Însă dinamica simulării încurcase totul.

David trăise amintirile lui Abraham, iar Grace, pe ale fiicei acestuia, Eliza. Inversarea rolurilor tulburase ordinea firească din mintea lui Grace, fiindcă David devenise, brusc, cel care avea grija ei. Experienţa îl influenţase şi pe el, deoarece începând de atunci, nu-i mai dăduse aceeaşi ascultare. Făcea ce-i trecea lui prin cap.

De exemplu, să se plimbe în zone restricţionate, aducându-le astfel necazuri tuturor.

Grace nu ştia ce concluzii să tragă din povestea lui. Era totuşi înclinată să presupună că se lăsase stăpânit de propria sa imaginaţie. De asemenea, aborda Animusul într-un mod destul de imatur. Din perspectiva lui David, totul continua să fie un joc, iar Grace nu mai voia să fie responsabilă pentru el. Asta o secătuia de puteri. Experienţele din amintirile lui Masireh o făcuseră să-şi dorească un frate pe al cărui ajutor să poată conta.

Ploaia continua să cadă. Grace rămase întinsă, ascultând răpăitul picăturilor şi întrebându-se în amintirile cărui stră-

moș va intra în continuare. Poate că acum ea va găsi Partea din Eden, nu Sean și vikingul lui.

Gândurile îi hoinăreau și, în scurt timp, se lăsă pradă somnului, cu furtuna drept cântec de leagăn. Pe urmă ușa se încuie automat, cu un pocnet, trezind-o.

Se uită în direcția zgomotului și oftă. Nu-i plăcea că i se impusese încuierea camerei. Presupunea că nici celorlalți, însă asta era situația de față, din cauza lui David.

Se dădu jos din pat ca să se spele pe dinți, în lumina aspră și rece a băii. Pe urmă vru să-și pună pijamaua, dar, înainte de a începe să se dezbrace, se declanșă o alarmă.

Ecoul sirenei se auzea dintr-un capăt în celălalt al complexului.

Era o situație de urgență?

Se uită la ușă, așteptându-se să se deschidă, așa cum le promisese Isaiah, totuși nu se întâmplă nimic. Mai trecu o secundă, apoi încă una, dar ușa rămase încuiată. Șuierul ascuțit al sirenei nu se opri. Grace se simți cuprinsă de panică. Se duse la fereastră și se uită afară, însă nu văzu decât niște lumini îndepărtate, aprinzându-se și stingându-se printre copaci.

Era un incendiu? Un accident? Sau poate doar un exercițiu?

Ca să nu aibă dubii în privința ușii, o încercă, dar nu se deschise.

Fata se plimbă agitată prin cameră și, peste câteva minute, alarma încetă pur și simplu.

Grace se opri și ascultă, însă nu mai auzi nimic, iar luminile din exterior rămaseră aprinse.

Orice ar fi fost, părea să se fi încheiat. Se gândi că poate fusese într-adevăr doar un exercițiu. Data viitoare putea fi de folos o avertizare din partea lui Isaiah sau a Victoriei.

Lăsă lumina din baie aprinsă și se întoarse în pat, dar nu-și puse pijamaua, cu gândul că altă alarmă ar fi putut s-o trezească iarăși în timpul nopții. Trecu ceva vreme până când reuși din nou să adoarmă.

★

O trezi un alt pocnet al ușii și Grace se săltă în capul oaselor.

Ceva nu era în regulă. Se uită în jur, ascultând și încercând să-și dea seama ce se întâmpla, apoi înțelese că problema era baia. Lumina lăsată aprinsă acolo se stinsese. De

fapt, toate luminile din acea parte a Cuibului Vulturului erau stinse, chiar şi cele exterioare.

Uşa camerei scârţâi uşor şi fata sări din pat.

— Grace?

— David?

Uşa se deschise şi fratele ei intră.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Grace.

— Habar n-am. Uşa mea tocmai s-a descuiat şi s-a deschis.

— Şi a mea la fel. S-a întrerupt curentul.

— Ar trebui să vedem ce-i cu Sean şi cu Natalya.

Grace se declară de acord, aşa că ieşiră din cameră şi se furişară pe coridorul tăcut şi întunecat, cu lumina lunii strecurându-se prin sticla încă udă de ploaie. Părea că furtuna încetase.

La primul colţ al coridorului, se ciocniră cu Natalya, care ţipă scurt şi sări înapoi, nedându-şi seama cine era acolo.

— Eşti OK? o întrebă David.

— Da, cât se poate de bine, răspunse ea atingându-şi pieptul. Voi?

— Şi noi, răspunse Grace. Ai auzit sirena?

— Da.

— L-ai văzut pe Sean? întrebă David.

— Cred că-i tot în camera lui.

Mai merseră puţin împreună şi găsiră uşa lui Sean descuiată şi întredeschisă.

— Sean? murmură Natalya, dar nu primi niciun răspuns.

— Sean, spuse David mai tare.

Grace auzi din interior foşnetul aşternutului, apoi o voce nesigură:

— Ăăă... Cine-i?

— Noi suntem. S-a întrerupt curentul electric, zise David.

— O clipă.

Se auzi zgomotul familiar al scaunului cu rotile şi, după câteva momente, Sean deschise larg uşa.

— Ce faceţi aici? N-ar trebui să ieşim din camere.

— S-a oprit curentul electric, repetă David.

— Şi ce dacă?

— N-ai auzit sirena? întrebă Grace.

Sean se frecă la ochi şi căscă.

— N-am idee despre ce vorbeşti, crede-mă.

Grace ştia că se petrecea ceva, chiar dacă Sean părea să ignore asta cu desăvârşire şi chiar dacă nu pricepea cum putea dormi cineva cu tot zgomotul acela. Se uită spre capetele coridorului, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă.

— Ar trebui să rămânem aici? întrebă Natalya.

— Ce vrei să spui? se miră Sean. Bineînţeles că trebuie să rămânem aici.

— Nu ştiu, zise David. Ceva nu-i în regulă.

Sean desfăcu braţele.

— Ce anume? E doar o pană de curent.

— Dar sirena... spuse David.

— Despre ce sirenă tot vorbiţi? îl întrerupse Sean.

— Mă duc s-arunc o privire, zise Natalya întorcându-le spatele.

— Vin şi eu, spuse David.

Sean se uită la Grace, cu gura pe jumătate deschisă şi cu fruntea încruntată, şi fata ştiu la ce se gândeşte. Făceau exact ceea ce le mai adusese necazuri, iar el nu voia să fie dat afară din Cuibul Vulturului. Nici Grace nu-şi dorea asta.

— Pe mine să nu contaţi, spuse Sean îndreptându-şi scaunul înapoi în cameră. Nu merg cu voi, încheie el discuţia şi trânti uşa.

Natalya şi David se opriseră câţiva paşi mai încolo şi se întorseseră spre Grace.

— Vii? întrebă David.

Ea n-ar fi vrut, dar, spre deosebire de Sean, auzise alarma. Curentul electric fusese întrerupt şi cu siguranţă se întâmpla ceva. O clipă mai târziu, ajunse la concluzia că, orice ar fi fost, nu voia să-i facă faţă de una singură.

— Unde vă duceţi? întrebă când li se alătură celorlalţi.

— Nu prea departe, răspunse Natalya. Vreau doar să văd ce se-ntâmplă în celelalte clădiri. Dacă s-a întrerupt curentul şi acolo.

Asta avea sens. Aşa că, mergând pe vârfuri şi vorbind în şoaptă, ajunseră la prima pasarelă, care era cufundată în întuneric, cum părea să fie şi clădirea principală.

— Să verificăm şi-n partea cealaltă, propuse David.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră şi se îndreptară spre coridorul aflat în capătul opus. Grace avea văzul şi auzul atât de încordate, încât începură să-i provoace halucinaţii,

dându-i impresia că în pădure se aud strigăte. Sau poate că nu avea halucinaţii, ceea ce părea cu atât mai îngrijorător. De văzut, nu putea să vadă până acolo.

Când ajunseră la a doua pasarelă, găsiră uşa încuiată. Dar Grace observă, prin geam, că nici în clădirea următoare nu era lumină.

— Ce se-ntâmplă? întrebă David. Unde-i toată lumea?

— Poate c-a fost un incendiu, spuse Natalya. De-asta s-a declanşat alarma şi s-a produs pana de curent.

— Poate, spuse Grace. Dar...

Uşa pasarelei pocni surd, apoi se deschise brusc şi lumina unei lanterne se îndreptă spre ei. Toţi trei înlemniră.

— Iată-vă, spuse o voce.

Grace recunoscu glasul, care rezonă adânc în mintea ei.

— Monroe? întrebă David.

Lumina coborî spre podea, luminând indirect holul, şi-l recunoscură. Purta aceeaşi uniformă paramilitară ca agenţii Abstergo, avea părul lung strâns în coadă de cal şi barbişonul îi mai crescuse, iar faţa îi era ceva mai suptă decât la ultima lor întâlnire.

— Sunteţi OK, copii? întrebă el.

— Suntem bine, răspunse Grace. Ce...

— Tu ai făcut asta? interveni David, arătând în jur cu un gest larg.

— Te referi la curentul electric? Da, eu l-am întrerupt. Iar acum o să vă scot de-aici. Unde-s ceilalţi?

— Sean e în camera lui, spuse David.

— Pe Owen şi pe Javier i-aţi văzut? întrebă Monroe.

— Nu, zise Natalya. Au fugit odată cu tine, cu săptămâni în urmă.

Monroe îşi înclină capul spre umăr şi se încruntă.

— OK. Atunci, dacă sunteţi doar voi, după ce-l luăm pe Sean...

— N-o să vină, îl întrerupse Grace.

— Cum adică? se miră Monroe.

— Vrea să rămână aici.

— Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură.

Monroe ezită, apoi dădu din cap şi spuse:

— Trebuie să hotărască singur.

Grace nu ştia ce să mai creadă despre Monroe, mai ales după cele aflate de la Isaiah. Monroe era labil şi se răzvrătise. Nu se putea decide dacă să aibă încredere în el sau să-l trădeze şi nu-i plăcea să se afle în situaţia asta.

— N-ar fi trebuit să vii aici, îi spuse.

David se întoarse spre ea.

— De ce?

— E OK, încercă Monroe să fie conciliant. Mi-am închipuit că s-ar putea ajunge aici. Isaiah poate fi extrem de convingător. Ştie exact ce vreţi să auziţi şi nu ezită să v-o spună tocmai când aveţi cea mai mare nevoie de explicaţii.

— Ne-a povestit despre tine, zise Grace.

— N-am nicio îndoială că v-a povestit câte ceva despre mine, ripostă Monroe furios. Însă povestea e mult mai lungă şi avem timp s-o descâlcim. S-ar părea că fiecare dintre voi trebuie să ia o hotărâre. Veniţi cu mine sau rămâneţi aici.

— Eu vin cu tine, hotărî Natalya.

Asta o surprinse pe Grace. Crezuse că Natalya colabora de bunăvoie cu Templierii, urmărind acelaşi ţel ca toţi ceilalţi. Doar ajunsese mai aproape decât oricine de atingerea scopului.

— Şi eu, spuse David.

— Poftim? Grace se răsuci spre el. Nu pleci nicăieri!

— Ba da, plec, o înfruntă băiatul. Ştiu că nu mă crezi, dar Isaiah se va întoarce împotriva voastră. E numai o chestiune de timp. Deja vă ţine încuiaţi noaptea. Trebuie să vii cu noi.

— Hotărârea îi aparţine, spuse Monroe. Şi trebuie s-o acceptăm. Nu oblig pe nimeni să facă nimic. Dar, dacă veniţi cu mine, trebuie să plecăm acum.

— Unde? întrebă Natalya.

— Am un vehicul care ne aşteaptă, răspunse el. Pe aici.

Le întoarse spatele şi se îndreptă spre pasarela pe care venise. Natalya îl urmă, iar David făcu câţiva paşi dincolo de uşa tunelului de sticlă înainte de a se întoarce spre Grace.

— Vii? o întrebă.

Grace nu ştia ce să facă. Îşi simţea picioarele înfipte în podea. Nu ştia dacă se putea încrede în Monroe. Totuşi, David avea dreptate. Şi ea începuse să se îndoiască de Isaiah. Dar cum ar fi putut să lase în urmă tot ce-i ofereau Abstergo şi Templierii? Cum rămânea cu fratele ei?

— Grace? insistă David.

— Eu nu...

Luminile se reaprinseră brusc. Grace şi David se uitară în sus, apoi unul la altul, iar în clipa următoare uşa pasarelei zumzăi şi începu să se închidă.

— Nu! strigă David, repezindu-se spre ea.

Şi Grace făcu acelaşi lucru, dar uşa se închise înainte ca vreunul dintre copii să ajungă lângă ea. Cei doi fraţi erau acum separaţi de un perete de sticlă. Grace încercă mânerul, însă uşa nu se deschise, iar ecranul tactil al încuietorii redevenise funcţional.

— David, n-o poţi deschide din partea cealaltă?

— Nu! Nu se deschide!

Grace îl auzi pe Monroe înjurând.

— Fir-ar să fie! îmi pare rău! Trebuie să plecăm imediat.

— Grace! strigă David. Sparge sticla!

— Nu poate, spuse Monroe. E antiglonţ. Aproape incasabilă.

Uşa nu putea fi ocolită şi, dacă nu plecau imediat, cei din partea cealaltă, printre care şi fratele ei, ar fi fost prinşi. Iar Grace se temea de ceea ce li s-ar fi putut întâmpla lui David şi Natalyei dacă erau prinşi cu Monroe. Refuza să creadă că Isaiah ar fi fost în stare să le facă vreun rău, însă din moment ce fratele ei se afla de cealaltă parte a uşii, nu putea să rişte gândindu-se că el se înşela.

— Plecaţi, spuse ea.

— Poftim? întrebă David.

— Plecaţi! Ieşiţi de-aici cât se mai poate.

— Nu plec fără tine.

— Ba da, pleci, stărui ea. Te-am ferit întotdeauna de necazuri şi n-o să mă opresc acum. Pleacă imediat!

— Dar...

— David, îl auzi Grace pe Monroe spunând. Acum sau niciodată.

O nesfârşită secundă de tăcere.

— Pleacă! repetă Grace.

— O să ne-ntoarcem să te luăm, spuse David. Promit!

Grace nici măcar nu ştia dacă îşi dorea asta. Nu putea spune ce s-ar fi întâmplat dacă uşa ar fi rămas deschisă, dacă ar fi trecut sau nu dincolo de ea. Poate sosise timpul ca drumurile celor doi fraţi să se despartă. Abstergo şi Animusul

schimbaseră totul. Știa doar că trebuia să-l scoată pe David în afara pericolului și că după aceea putea să aibă grijă de ea însăși.

— La revedere, îi spuse. Pleacă.

O altă pauză.

— Pa, Grace.

Auzi pași îndepărtându-se în fugă de ușă. Apoi se lăsă tăcerea.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Owen şi Javier studiară exteriorul clădirii din Cuibul Vulturului, ferindu-se de videocamerele de supraveghere şi de santinele, cu speranţa că Griffin îi va ajunge curând din urmă. Owen încă nu înţelegea de ce se declanşase alarma, dar Templierii erau acum în alertă. Agenţii Abstergo patrulau peste tot, însă din fericire, niciunul nu purta echipamentul de detectare a Asasinilor.

— De ce n-a avut niciun efect grenada cu impulsuri electromagnetice? întrebă Owen.

— Din cauza protecţiei componentelor electronice, răspunse Javier. Probabil şi-au perfecţionat aparatura.

— Asta nu-mi place.

— Ce plan avem acum? întrebă Javier. Eu zic să intrăm.

Owen se declară de acord. Probabil că Griffin avea să se înfurie, dar el nu era acolo şi misiunea trebuia dusă la bun sfârşit.

— Uite o uşă, arătă Javier cu degetul.

Se îndreptară spre clădire, evitând din nou videocamerele de supraveghere şi paznicii, apoi, odată ajunşi în faţa intrării, Owen observă încuietoarea electronică. Părea să fie nevoie de o amprentă sau de o altă caracteristică biometrică, dar şi de un cifru. Scoase altă grenadă EMP.

— Iar? spuse Javier. E singurul cântec pe care-l ştii?

— Merită o încercare.

Owen armă grenada şi o izbi de consola încuietorii, însă, la fel ca mai devreme, nu se întâmplă nimic.

— Este ecranată, zise Javier.

— Trebuie să găsesc alt cântec, spuse Owen.

— Trebuie să intrăm cumva.

— Ce-ar fi să spargem sticla?

— Facem prea mult zgomot.

— Să urcăm pe acoperiș?

— Merită să-ncercăm.

Era însă greu de găsit un loc unde să te cațeri pe o clădire în întregime din sticlă și Owen se întrebă dacă nu cumva tocmai de asta preferaseră Templierii s-o construiască așa. Tot Cuibul Vulturului părea proiectat împotriva Asasinilor.

În cele din urmă, găsiră un copac aflat destul de aproape de un colț al clădirii și urcară până la nivelul unui balcon la etajul al doilea, numai că distanța era prea mare.

— Ai la tine o coardă?

— Cred că pot sări până acolo.

— Ești sigur?

Owen spera că da. În simulările Animusului, fiind atât Varius, cât și Zhi, sărise la asemenea distanțe, dar se aflase în amintirile unor Asasini pe deplin instruiți și încă nu testase Efectul acela de Sângerare. Însă intraseră în criză de timp și de alte opțiuni. Se încordă, pregătindu-se să facă saltul.

— Owen, spuse Javier, dacă nu-ți reușește, o să cazi de la o înălțime foarte mare.

— Ai altă...

— Sst, îl întrerupse Javier ducând la buze degetul arătător, apoi îndreptându-l în jos.

Owen se uită și văzu o agentă Abstergo care se apropia de copacul în care se urcaseră. Un zâmbet acoperi fața lui Javier și Owen înțelese că prietenul său avea alt plan, apoi îl ghici. Javier îi ceru printr-un semn să coboare, ceea ce și făcură amândoi, fără zgomot, apoi, odată ce se văzu pe poziția dorită, scoase pistolul-arbaletă. Owen îi urmă exemplul și, când agenta trecu prin dreptul lor, se lăsară amândoi să cadă peste ea.

Femeia se prăbuși cu un geamăt și, înainte de a apuca să se ridice, cei doi îșI îndreptară pistoalele spre ea.

— Mâinile sus, ordonă Owen.

Agenta se supuse și Javier îi scoase casca. Femeia era foarte tânără, cu păr blond lins, buze pline și bărbie ascuțită. Pe ecusonul din piept scria COLE.

— Pe voi doi vă căutam, spuse ea.

Javier scoase grenada provocatoare de dureri.

— Ştii ce-i asta, Cole?

Agenta suspină adânc şi încuviinţă din cap. Owen zâmbi.

— Fă ce-ţi spunem şi poate scapi de microunde.

— Ce plan aveţi?

Owen o împunse în spate cu pistolul-arbaletă.

— Mişcă!

Femeia consimţi din cap, cu mâinile încă ridicate, şi Owen o făcu să înainteze. Mergea încet şi în silă, dar, în cele din urmă, ajunseră la uşă.

— Deschide-o! zise Javier.

Cole nu se supuse şi Owen îi apăsă pistolul între omoplaţi.

— Deschide!

Agenta clătină din cap, cu muşchii maxilarelor zvâcnindu-i, pe urmă puse degetul mare pe scaner şi tastă un cifru. Încuietoarea ţăcăni şi uşa se deschise.

— Ce credeţi c-o să puteţi face înăuntru? întrebă ea.

— O să afli după ce te trezeşti, spuse Javier, apoi trase în ea o săgeată soporifică.

Cole se strâmbă de durere şi, două secunde mai târziu, se prăbuşi dând ochii peste cap. Owen atinse de câteva ori cu vârful bocancului trupul moale. Femeia îşi pierduse cunoştinţa.

Deschise uşa şi Javier îl urmă. Clădirea, strălucitor luminată, era din sticlă şi la interior. Intrară într-un coridor cu birouri pe ambele părţi. Aveau armele pregătite, iar Owen îşi păstră Vederea de Vultur în alertă. Panourile de sticlă le reflectau siluetele, dându-le impresia că nu sunt singuri.

Odată ajunşi la capătul coridorului, pătrunseră într-un hol imens. Owen se uită la plafonul aflat la câteva niveluri deasupra lor, la ascensoarele şi la scările ce făceau legătura între etaje. În timp ce Asasinii se ascundeau în case dărăpănate şi în magazii, Templierii îşi urmăreau scopurile în astfel de clădiri. Diferenţele de putere şi de bogăţie făceau ca misiunea Asasinilor să pară aproape inutilă.

— Încotro? întrebă Javier.

— Nu ştiu, spuse Owen. Să ne uităm puţin pe-aici.

După primii trei-patru paşi făcuţi pe podeaua lucioasă a holului, luminile se stinseră brusc, toate în acelaşi timp, şi clădirea se scufundă în beznă.

— Cineva a întrerupt curentul, zise Javier.

Ochii lui Owen încă nu se obişnuiseră cu întunericul, dar Vederea lui de Vultur îi dezvălui că prietenul său se afla la câţiva paşi distanţă.

— Poate c-a fost Griffin.

— Să sperăm, spuse Javier.

Hotărâră să meargă mai departe. Owen chiar se simţea mai bine aşa şi în cele din urmă nu-l mai deranjă lipsa luminii. La parter nu găsiră decât săli de şedinţe şi un bar imens. Urcară la primul etaj, dar, înainte de a ajunge prea departe, traseră concluzia că acolo nu erau decât birouri.

— Nu pare genul de loc în care să-i ţină pe Grace şi pe ceilalţi, zise Owen.

— Poate că sunt în una dintre celelalte clădiri? sugeră Javier. Parcă am văzut că o pasarelă duce acolo.

— Să verificăm.

Se întoarseră la parter şi traversară holul către pasarelă, a cărei uşă nu era încuiată şi se deschise. Intrară în tunelul în întregime de sticlă şi se grăbiră să ajungă în capătul opus, unde pătrunseră în altă clădire, mai mică.

Pereţii exteriori erau tot din sticlă, nu însă şi cei din interior. Trecură prin mai multe coridoare şi Owen încercă o uşă. Dădea într-un alt bar, mai mic. Iar pe coridorul următor găsiră ceva ce părea a fi un Animus, dar un model mult mai apropiat de forma corpului uman. Avea un harnaşament suspendat de un inel plasat la înălţimea brâului, cu un soi de exoschelet metalic şi tot felul de conexiuni, plus o cască.

— Cred că suntem pe pista corectă, spuse Owen.

Dincolo de următoarele câteva uşi se aflau aparate Animus similare, dacă într-adevăr asta erau, fiecare în propria sa încăpere. Locul părea un soi de simulator la scară industrială.

— Sunt şase, remarcă Javier.

— Am fi fost toţi şase aici, dacă Templierii ne-ar fi prins şi pe noi.

Continuară să înainteze şi, în cele din urmă, ajunseră într-un fel de dormitor, numai că era pustiu, cu aşternutul răvăşit, ca şi cum cineva ar fi plecat în grabă; de o tăblie a patului atârnau pantalonii de pijama ai unei fete.

— E una dintre camerele lor, zise Owen.

— Atunci ei unde sunt?

Înainte ca Owen să găsească vreun răspuns, luminile se reaprinseră. Asta însemna că puteau fi văzuţi cu uşurinţă din afara clădirii... iar pădurea mişuna de agenţi.

— Să-ncercăm în clădirea următoare, propuse Owen.

Javier încuviinţă şi, mergând numai pe coridoarele lăturalnice, plecară în căutarea altei pasarele. În scurt timp, găsiră una, dar uşa ei avea încuietoare electronică, asemănătoare celei pe care o deblocase Cole. Însă agenta rămăsese afară, fără cunoştinţă, iar ei nu puteau deschide uşa.

— Aud pe cineva apropiindu-se, spuse Javier.

Owen desluşi tropăit de bocanci de cealaltă parte a uşii. Se ascunseră iute după un colţ, apoi un bărbat înalt, în costum de culoarea cărbunelui, intră însoţit de mai mulţi agenţi în uniforme.

— Asiguraţi-vă că sunt în continuare închişi în camerele lor, ordonă el.

— Da, domnule.

— Şi găsiţi-o pe Cole! strigă el în urma lor.

Owen n-avea idee cine era bărbatul în costum, dar părea evident că era un şef şi că nici el nu ştia unde se aflau Grace şi ceilalţi. Peste câteva clipe, avea să descopere că lipsesc din camerele lor.

Javier îl bătu pe Owen pe braţ şi arătă către uşă. Rămăsese deschisă, dar se închidea şi nu părea că vor ajunge la timp lângă ea.

Owen îşi scoase pistolul-arbaletă şi trase. Săgeata se înfipse în garnitura de cauciuc a uşii, împiedicând-o să se închidă complet.

— A mers, şopti el cu sinceră surprindere.

Se repeziră spre deschizătură, apoi Owen smulse din mers săgeata, iar uşa se închise în urma lor. Alergară pe pasarelă, care era mai lungă decât prima şi pătrundea în munte nu departe de colţ. Coborâră o scară, apoi podeaua redeveni plată şi ajunseră în faţa unei uşi montate în versant.

— Intrăm? întrebă Javier.

— Îi căutăm până dăm de ei, spuse Owen.

— Mă întreb dacă Griffin n-a ajuns înaintea noastră.

Owen n-avea de unde să ştie. Deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Văzu un coridor care părea pustiu, aşa că intrară. În celălalt capăt, o uşă dublă permitea trecerea în-

tr-un garaj plin cu autoturisme şi furgonete. Băieţii se îndreptară într-acolo, scrutând toate coridoarele laterale pe lângă care treceau. Owen asculta şi simţea, lăsându-şi Vederea de Vultur să-l avertizeze de orice pericol. În dreptul uşilor duble se opriră şi Owen scană încăperea.

Înăuntru, mai bine de doisprezece agenţi stăteau în grupuri de câte trei sau patru. Dar nu erau numai ei. Owen simţea şi alţi oameni în garaj şi-i căută până îi descoperi după sunetele pe care le scoteau şi după mişcările aproape imperceptibile ale furgonetei în care se ascundeau.

— Ei sunt, îi şopti lui Javier, arătându-i vehiculul. Ei trebuie să fie.

— Sunt blocaţi.

Situaţia nu putea decât să se înrăutăţească odată ce toţi ceilalţi agenţi ar fi aflat că le fugiseră prizonierii.

— Trebuie să le distragem atenţia, zise Owen.

— Nu putem scăpa de toţi.

— Trebuie să-ncercăm. Foloseşte împotriva grupului de acolo grenada provocatoare de dureri. Eu îi orbesc pe ceilalţi cu pistolul cu laser, iar tu îi dobori cu arbaleta.

— Sper să meargă, spuse Javier, destul de nesigur.

— Eşti gata?

Javier încuviinţă şi scoase grenada. Owen îşi armă pistolul.

— Încearcă s-o arunci cât mai departe de noi şi de furgoneta în care s-au ascuns prietenii noştri, îl atenţionă Owen. Tu dai semnalul.

Javier se pregăti să arunce, apoi spuse:

— Acum.

Owen ridică pistolul şi ţinti, în timp ce grenada zbură prin aer şi se izbi de ciment în partea opusă a garajului. Se auzi un scurt zumzet puternic, apoi cei patru agenţi din apropiere se prăbuşiră urlând pe podea.

Cu atenţia distrasă de zgomotul produs de grenadă, ceilalţi agenţi deveniră ţinte uşoare pentru Owen, al cărui pistol cu laser le ardea ochii. Javier alerga pe urmele lui, slobozind din arbaletă săgeţi soporifice.

Primul atac reuşi. Nouă-zece agenţi căzură în câteva clipe, însă ceilalţi începuseră deja să se regrupeze, adăpostindu-se.

— Ascunde-te! strigă Owen, apoi şi el şi Javier se ghemuiră printre maşini.

Căştile le permiteau agenţilor să comunice între ei, ceea ce însemna că Owen nu avea cum să-i audă şi să le anticipeze mişcările şi, din cauza ecranării, nici nu le putea scoate din funcţiune aparatura electronică. Dar Vederea de Vultur îl avertiză că şase inamici se apropie din direcţii diferite, cu armele pregătite, care, spre deosebire de ale sale şi ale lui Javier, erau letale.

Owen îşi făcu curaj, apoi ieşi dintr-un salt şi aruncă o grenadă soporifică, urmată de una fumigenă, ca să-şi acopere retragerea. Alţi doi-trei agenţi căzură la podea, fără cunoştinţă, apoi răsună un foc de armă. Glonţul nu-l lovi pe Owen, dar, şocat, scăpă pistolul-arbaletă. Se aplecă şi fugi, aruncând altă grenadă ca să câştige timp, şi ajunse la vehiculele din partea opusă a garajului.

Javier rămăsese pe loc şi, când se risipi fumul, Owen văzu că patru agenţi se apropiau de prietenul lui, încolţindu-l. Owen se aştepta să le sosească întăriri din clipă în clipă.

Nu ştia dacă pistolul cu laser avea raza de acţiune destul de lungă încât să tragă din locul unde se afla, iar Templierii se îndepărtau de el. Nu mai avea grenade fumigene şi, fără pistolul-arbaletă, nu-l putea ajuta pe Javier decât trădându-şi prezenţa, oferindu-se el ţintă agenţilor.

Se pregătea să strige, când auzi alt foc de armă. Un agent căzu, iar ceilalţi se împrăştiară, trăgându-l pe rănit după ei.

Focul de armă părea să fi fost tras dintr-un punct mai îndepărtat al şirului de maşini, poate chiar din furgoneta în care se ascundeau ceilalţi.

Profitând de distragerea atenţiei agenţilor, Javier se puse în mişcare. Aruncă şi el o grenadă fumigenă şi, prin norul creat, traversă spaţiul deschis al garajului, către locul de unde se trăsese.

— Owen! strigă o voce groasă, cunoscută, făcându-l să încremenească.

— Monroe?

— Poţi ajunge până la noi? întrebă Javier.

Owen se furişă afară din ascunzătoare ca să vadă mai bine, dar, imediat ce ieşi în câmp deschis, răsună altă împuş-

cătură. Glonţul lovi o maşină din apropierea capului său şi ricoşă, iar băiatul se trase înapoi.

— Sunt blocat aici!

În garaj rămăseseră trei agenţi şi oricare dintre ei ar fi putut să tragă. Ghidată de bătăile puternice ale inimilor şi de respiraţiile agitate, Vederea de Vultur îi spuse băiatului unde se aflau, însă tot nu avea cu ce trage în ei, iar Javier şi Monroe nu aveau o poziţie bună. Agenţii se adăpostiseră.

— Monroe? strigă Owen.

— Da.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să-i ajut pe copii să fugă. Tu şi Javier ce faceţi în locul ăsta?

— Suntem aici din acelaşi motiv.

— De ce este Javier înarmat ca un Asasin?

— Pentru că ne antrenează un Asasin.

O clipă de tăcere.

— Înţeleg.

— Ai un plan? întrebă Owen.

— Poate că...

De pe coridor se auzi zgomot de paşi, tot mai aproape; soseau întăririle.

— Trebuie să plecaţi imediat! strigă Owen. Era destul de aproape de uşă ca să-şi folosească pistolul cu laser. Vă acopăr eu. Plecaţi!

— Nici gând! strigă Javier.

— Plecaţi! insistă Owen. Scoateţi-i pe ceilalţi de aici!

Primii agenţi apărură şi le pârli ochii cu pistolul. Atacatorii se retraseră, dar sosi alt val şi Owen îi orbi şi pe aceia.

— Grăbiţi-vă! strigă.

Şi continuă să tragă, respingându-i pe agenţi.

Dintr-odată, cineva tură puternic un motor, dar nu părea sunetul unui vehicul obişnuit. Apoi o maşină neagră demară şi acceleră către uşile garajului.

Owen nu încetă să tragă decât în momentul în care pistolul epuiză sursa de alimentare. Imediat ce se opri, în garaj dădu buzna un grup de agenţi. Dar uşile se deschiseseră deja şi maşina neagră ieşi înainte să fi apucat cineva să tragă în ea sau s-o oprească. Pe urmă, un bărbat în costum intră trufaş, uitându-se în toate părţile.

— Raportaţi!

Un agent din apropierea lui îşi duse mâna la ureche.

— Ar trebui să vă adăpostiţi, domnule. Mai există o ţintă, poate chiar două.

Bărbatul îşi netezi părul blond, dându-l peste cap, şi ridică glasul.

— Oricine aţi fi, ieşiţi acum. Ne-am dat seama că Asasinul celălalt nu face altceva decât să ne distragă atenţia şi mi-am chemat toţi oamenii aici. Încă o sută de agenţi se îndreaptă spre noi. Predaţi-vă şi n-o să vă facă nimeni niciun rău.

Alt Asasin? Trebuia să fie Griffin, dându-le Templierilor de lucru astfel încât Owen şi Javier să-i poată găsi pe ceilalţi. Owen oftă prelung. Măcar fugiseră.

— Isaiah! strigă Monroe.

Owen întoarse brusc capul în direcţia vocii. Ce căuta Monroe acolo? De ce nu fugise cu ceilalţi?

— Monroe? întrebă bărbatul. E cu putinţă să fii tu?

— Ies, spuse Monroe. Neînarmat.

Din locul în care se afla, Owen îl văzu apărând dintre vehicule, cu braţele ridicate. Câţiva agenţi se grăbiră să alerge spre el şi să-i lege mâinile la spate.

Isaiah se apropie de Monroe zâmbind uşor.

— Nu mă aşteptam la asta.

— Spune-le oamenilor tăi să lase armele.

— De ce?

— Fiindcă el este un copil.

Isaiah se uită în jur.

— Lăsaţi armele jos.

Agenţii îi ascultară ordinul, îndreptându-şi puştile şi pistoalele spre podea.

— Acum poţi să ieşi, Owen! strigă Monroe, fără să-şi ia ochii de la Isaiah. Nu-ţi vor face niciun rău.

Owen nu vedea alternativă, aşa că-l ascultă pe Monroe şi ieşi din ascunzătoare.

Când apăru, Isaiah se întoarse spre el şi-l privi insistent cu ochii săi verzi pătrunzători.

— Tu eşti Owen?

Băiatul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Atunci pot presupune că Javier e cel care tocmai mi-a furat maşina?

Tânărul strânse din umeri.

— Duceţi-l pe Owen în biroul meu, spuse Isaiah. Închideţi-l pe Monroe într-o celulă. Trebuie să văd ce fac Grace şi Sean.

Asta însemna că Grace şi Sean se aflau încă acolo. Owen crezuse că erau în maşina neagră.

— Unde i-ai închis? întrebă.

Isaiah ridică din sprâncene.

— Să-i închid? Nu, Owen. Grace şi Sean au preferat să rămână.

Owen nu ştia dacă era o minciună. Neavând de ales, nu se opuse când un agent îi legă încheieturile mâinilor.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

David stătea pe bancheta din spate a maşinii cu reacţie, iar Natalya în faţă, lângă Javier aflat la volan. În momentul accelerării, David se lipi înspăimântat de spătarul banchetei.

— Scuze, spuse Javier. Maşina asta-i o bestie.

Intră pe un drum care cobora şerpuind prin complexul Cuibul Vulturului şi David văzu toate cele cinci clădiri Agenţii templieri erau peste tot, dar niciunul nu îndrăzni să stea în calea maşinii. Câţiva traseră în ea, însă fiind blindată, cei mai mulţi nici măcar nu se obosiră să-şi ridice armele.

Într-o curbă, Javier frână brusc, aruncându-l pe David în scaunul din faţă şi izbindu-i ochelarii de nas. Natalya fu azvârlită în bord.

— Scuze, zise el iarăşi.

— De ce ne-am oprit? întrebă Natalya.

— Pentru el.

Javier le arătă un bărbat care alerga spre maşină, purtând o jachetă de piele şi o glugă ca ale lui. Un soi de cuţit electric îi pârâia la încheietura mâinii, însă dispăru.

Javier deschise portiera şi sări afară din maşină.

— Tu conduci.

Străinul se urcă la volan, iar Javier în spate, lângă David. O clipă mai târziu, motorul hurui şi automobilul ţâşni înainte.

— Aşa-i mult mai bine.

Străinul îşi împinse gluga spre spate, dezvelindu-şi ţeasta rasă, şi studie bordul maşinii.

— Unde-i Owen?

— L-au prins Templierii.

Străinul înjură.

— Ei cine sunt?

— Natalya, se prezentă fata.

— Eu sunt David.

Străinul dădu din cap.

— Numele meu este Griffin.

Natalya se uită peste umăr la Javier, apoi la Griffin.

— Eşti...

— Da, spuse Javier. E Asasin.

— Chestia asta deranjează pe cineva atât de mult încât să vrea să coboare?

David nu zise nimic, iar Natalya îşi îndreptă privirea înainte. Dacă Javier n-ar fi fost acolo, David cu siguranţă n-ar fi rămas cu Griffin. Dar se părea că atât Javier, cât şi Owen îl cunoşteau pe Asasin şi că stătuseră cu el, poate în tot timpul scurs de când se despărţiseră de ceilalţi.

Griffin apăsă de câteva ori pe ecranele tactile. Unul semăna destul de bine cu un radar, iar pe celălalt se vedea o hartă GPS, dar cu mai multe detalii topografice. Mai erau şi alte afişaje, care păreau să ofere informaţii despre sistemele maşinii. Asasinul îşi trecu degetul peste câteva ecrane, apoi puse în funcţiune ceva care creă un fel de zumzet ambiental, acoperind zgomotul motorului.

— Ce-a fost asta? întrebă Javier.

— Modul stealth, cred, răspunse Griffin. Pentru elicoptere.

— Elicoptere?

David îşi împinse ochelarii pe nas şi se uită pe geam.

— Sunt trei şi se îndreaptă spre noi, continuă Griffin. Dar nu vor reuşi să ne detecteze. Aţi ales o maşină excelentă.

— A fost ideea lui David, spuse Javier.

— David are ochiul format, aprecie Griffin. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

Javier începu să explice cum se despărţiseră el şi Owen de Asasin, şi cum hotărâseră să-i caute singuri pe David şi pe ceilalţi. Cum intraseră ameninţând-o pe Cole şi cum umblaseră prin complex până-i găsiseră pe toţi cei din garaj.

— Dar tu? întrebă el după aceea.

— Aţi făcut exact ce-am sperat c-o să faceţi, zise Griffin. Şi am ştiut că trebuie să vă eliberez drumul. Mi-am făcut cunoscută prezenţa şi am petrecut următorul scurt interval de timp ţinându-i pe Templieri ocupaţi.

Javier se întoarse spre David.

— Unde-i sora ta?

— Am fost despărţiţi.

— Cred că oricum n-ar fi venit, interveni Natalya. Nici Sean n-a vrut să vină.

— Au rămas de bunăvoie? întrebă Javier.

Natalya încuviinţă.

— Aş vrea să mă surprindă asta, spuse Griffin.

— De ce-ar fi rămas? se miră Javier.

— Nu ştii cum e acolo, răspunse Natalya. Sunt experţi când e nevoie să-i convingă pe alţii să facă exact ce vor ei. Să-i controleze.

Avea dreptate. Isaiah reuşise, într-o oarecare măsură, să-i întoarcă unul împotriva altuia. Dar în ultimul moment, David n-ar fi plecat nici în ruptul capului dacă sora lui nu i-ar fi spus să plece. Îşi făcea griji pentru ea. Ce intenţiona să facă Isaiah acum, după ce o parte din ei fugiseră? Ce explicaţii urma să-i dea tatălui lor? Avea în continuare destul de multă nevoie de Partea din Eden ca să-i ţină pe cei rămaşi în siguranţă?

— Monroe era acolo, spuse Javier.

Griffin dădu din cap.

— Chiar mă-ntrebam. Probabil că el a declanşat incendiul, ca să facă exact ce am încercat eu să fac: să distragă atenţia Templierilor. Presupun că Isaiah n-a avut idee ce se petrecea de fapt.

— Ce facem acum? întrebă Javier.

Maşina cobora în viteză muntele în timp ce David privea cerul. Elicopterele descriau ocoluri pe cer, dar la mare distanţă. În cele din urmă, maşina părăsi pădurea şi ajunse la nivelul solului, iar Griffin ieşi pe autostradă, înspre sud.

— Ne ascundem şi stăm liniştiţi. Nu există posibilitatea unei a doua incursiuni.

— Adică îl abandonăm pe Owen acolo? zise Javier.

— Şi pe Grace? adăugă David.

— Deocamdată, răspunse Griffin. Aşteptăm să vedem ce face Isaiah, apoi va fi rândul nostru la mutare. Poate că Rothenberg o să ia legătura cu noi.

— Rothenberg? întrebă Natalya.

— Un informator al Asasinilor din Ordinul Templierilor, o lămuri Javier.

— Până una-alta, continuă Griffin, e-n joc Partea din Eden. Cât de mult s-a apropiat Isaiah de găsirea următoarei Părţi?

— Întreab-o pe Natalya, spuse David. Ea a văzut-o.

Natalya se crispă, însă David nu-şi dădu seama dacă era furioasă sau speriată.

Griffin se uită la ea.

— E adevărat?

— Da. Totuşi, încă nu ştiu unde este.

— Putem rezolva asta, zise Griffin. Dar al treilea vârf al Tridentului?

— Isaiah n-are idee unde se află. Ne trimite înapoi, la diverşi strămoşi, în căutarea lui.

— Asta s-ar putea schimba, spuse Griffin.

— De ce? întrebă Natalya.

— Isaiah îl are acum pe Monroe. Şi pe Owen.

— Owen n-o să vorbească, zise Javier.

— Isaiah poate fi foarte convingător, sublinie Natalya.

Javier chicoti.

— Nu-l cunoşti pe Owen.

— Niciunul dintre voi nu-i cunoaşte pe Templieri, accentuă Griffin.

Atmosfera deveni sumbră şi o vreme nimeni nu mai scoase niciun cuvânt. Îşi continuară drumul pe autostradă, mergând spre sud, apoi virară spre est, intrând într-o zonă deluroasă. În cele din urmă, Griffin pătrunse pe un drum de ţară şi, după vreo doi kilometri, ajunseră la o casă pe care scria NU INTRAŢI. Părea că se va prăbuşi, dacă se sprijinea cineva de ea. Tatăl lui David ar fi spus că doar vopseaua o mai ţinea în picioare, numai că pe dărăpănătura aceea nu se vedea nicio urmă de vopsea.

Griffin parcă maşina într-un hambar, apoi îi conduse către intrarea principală. Iarba şi buruienile îi ajungeau lui David până la genunchi şi le simţea vârfurile zgâriindu-i gambele prin pantaloni.

Ajuns în faţa uşii, Asasinul tastă un cifru pe o încuietoare electronică, ce contrasta flagrant cu construcţia părăginită.

— Să ne mişcăm repede. Luăm numai ce ne e necesar şi plecăm.

— Ţi-am spus, zise Javier, Owen n-o să...

— Owen s-ar putea să nu aibă de ales, îl întrerupse Griffin. Templierii se pot folosi de droguri ca să-l interogheze sau chiar de Helix ca să-i scotocească prin ADN. Trebuie să acceptăm că locul ăsta e compromis.

Javier amuţi şi Griffin le făcu tuturor semn să intre. David găsi că interiorul se potrivea cu exteriorul. Într-un moment îndepărtat din istoria sa, casa fusese probabil foarte frumoasă şi David îşi imagină că auzea ecourile trecutului, în vreme ce Griffin şi Javier înaintau prin beznă către o uşă de sub scară.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi, spuse Griffin.

Javier deschise drumul către un subsol care se potrivea mai bine cu Cuibul Vulturului. Asasinul avea un Animus, cu computere şi monitoare, o masă mare de şedinţe, plină de dosare şi de hârtii, şi, firește, un arsenal.

— Aşteptaţi un minut, le ceru Griffin. Trebuie să sun pe cineva.

— Pe aici, zise Javier, făcându-le lui David şi Natalyei semn să-l urmeze.

Îi conduse într-un colţ unde erau mai multe lăzi şi un mini-frigider. Scoase câteva sticle cu apă, apoi se aşezară.

— Aici aţi stat în ultimele săptămâni? întrebă Natalya.

Javier clătină din cap.

— Aici am ajuns acum două zile. Anterior ne-am ascuns într-o magazie.

— Nu glumeşti? întrebă David.

— Nu, din nefericire, răspunse Javier. S-ar părea că vouă v-a fost mult mai bine.

David nu putea să nu fie de acord cu asta.

— Cu ce v-aţi ocupat timpul? întrebă Natalya.

— Ne-am antrenat, răspunse Javier. Şi Owen a intrat în Animus.

— V-aţi antrenat? repetă Natalya.

Se încruntă, părând îngrijorată.

— Acum eşti Asasin? întrebă David.

— Dacă îl întrebi pe el, nu, spuse Javier, arătând cu sticla către Griffin, care vorbea prin videochat cu un tip bărbos.

— Ăla cine e? vru David să știe.

— Gavin, zise Javier. Cred că-i un șef al Frăției sau cam așa ceva.

— Așa își spun ei? întrebă Natalya. Frăție?

Javier încuviință din cap.

— Deci ați intrat în Animus? Unde ați mers?

— Eu am fost pilot în al Doilea Război Mondial, în cea mai mare parte a timpului, răspunse David. Natalya a fost războinic mongol.

— Owen s-a luptat cu mongolii, spuse Javier. A fost o Asasină chineză.

— El a fost? Natalya își lăsă sticla cu apă pe podea. Ea... ea a fost el?

Ceva tocmai o întorsese pe dos, dar nu-i dezvăluise niciodată lui David multe amănunte din simularea ei.

— Ce anume? întrebă Javier.

Natalya clătină din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

— M-am.... luptat cu o Asasină chineză. Cu o femeie tânără. Am rănit-o. Grav.

— Da, el a fost, zise Javier. Dar nu cu adevărat el și, în plus, n-aveai de unde să știi. N-ați intrat într-o simulare comună. Nu ca data trecută.

Odată ce auzi asta, Natalya păru să se mai liniștească puțin.

— E adevărat, șopti ea.

— Dar care-i treaba cu Sean și cu sora ta? îl întrebă Javier pe David. Sunt Templieri?

— Poate că Sean este, răspunse David. Însă nu și Grace.

— Atunci de ce-a rămas?

Natalya luă sticla cu apă.

— Ți-am spus – nu știi cum e acolo. Te simți ca într-o închisoare, deși nu există gratii.

— În ultima noapte au fost și gratii, sublinie David. Ne-au încuiat în camere.

— Pentru mine, asta a fost picătura care a umplut paharul, spuse Natalya.

David își dăduse deja seama. Fata se hotărâse să nu mai colaboreze cu Isaiah după ce îi anunțase noile măsuri de siguranță.

— Dar îmi pare rău pentru Sean, adăugă Natalya. Isaiah îl manipulează mai mult decât pe oricare dintre noi.

Ecranul lui Griffin se stinse şi Asasinul se ridică de pe scaun.

— Rothenberg a intrat deja în legătură cu noi, spuse. N-a fost încântat de incursiunea noastră. Absolut deloc. A fost cât pe ce să renunţe la relaţia cu noi, totuşi Gavin l-a convins să se răzgândească.

— Ce-a spus? întrebă Javier.

— Isaiah îşi mobilizează forţele. Acum, după ce Natalya este cu noi, e foarte speriat şi pregăteşte o expediţie în Mongolia. Ştie unde e?

— Nu cu exactitate, răspunse Natalya. Însă ştie în ce zonă să caute.

— Şi care-i zona? întrebă Griffin.

— Burhan Haldun. Un munte în care sunt îngropaţi o parte dintre marii hani.

— E o zonă întinsă, zise Griffin. Dar se pare că Isaiah e disperat.

— A aflat de ascunzătoarea noastră? întrebă Javier.

— E concentrat asupra Părţii din Eden. Deocamdată, aici suntem în siguranţă. Rothenberg ne va anunţa dacă se schimbă ceva. Griffin scoase din frigider o sticlă cu apă. Forţele lui Isaiah vor fi gata de zbor către Mongolia abia peste câteva zile. Ştiu că-ţi cer foarte mult, Natalya. Ştiu că Templierii s-au folosit de tine, dar vrei să te gândeşti la o revenire în Animus? Trebuie să îngustăm zona căutărilor şi s-ajungem acolo înaintea lui Isaiah.

Natalya nu răspunse. Se ridică şi se îndreptă spre masa cu dosare, părând să chibzuiască. Toată lumea aşteptă.

David înţelese că nu era vorba numai despre controlul Templierilor asupra ei. Fata nu voia să se lase controlată nici de Asasini. Poate că, la fel ca Monroe, ea nu dorea ca vârful Tridentului să fie găsit de niciuna dintre cele două societăţi secrete. Ce-avea să facă Griffin, dacă ea refuza să-l ajute?

O clipă mai târziu, se întoarse spre ceilalţi şi ridică energic bărbia.

— Vă ajut, dar cu o condiţie.

— Ce condiţie? întrebă Griffin.

— Ne iei cu tine în Mongolia.

Griffin mormăi ceva, trecându-şi o mână peste faţă.

— Nu-i o hotărâre pe care s-o pot lua eu. Poate nici nu voi fi eu cel care va merge în Mongolia. Gavin va decide.

— Ne iei cu tine, altfel nu vă ajut. Natalya încrucişă braţele şi vocea îi deveni dură şi rece ca oţelul. Şi Isaiah va găsi vârful. Garantez asta.

Pe măsură ce crescuse, David înţelesese tot mai bine că nu trebuia să se pună de-a curmezişul dorinţelor surorii sale mai mari. Ea era enorm de încăpăţânată şi avea o voinţă foarte puternică, aidoma tatălui lor. Dar acum vedea o nouă faţă a Natalyei şi-şi dădu seama că, în privinţa asta, putea rivaliza cu Grace, având mari şanse s-o întreacă. Era impresionat.

— OK, spuse Griffin.

— Adică?

— Mă ajuţi, pe urmă mergeţi cu mine în Mongolia.

Natalya se întoarse spre Javier.

— Pot avea încredere în el?

— Da. O să se ţină de cuvânt.

— Atunci ne-am înţeles, spuse Natalya.

Griffin oftă.

— Habar n-am cum o să-i explic asta lui Gavin.

— Lasă-l să stea de vorbă cu Natalya, propuse David. O să-nţeleagă.

Asasinul zâmbi, apoi se îndreptă spre un dulap, din care scoase saci de dormit, saltele pneumatice, perne şi pături.

— Înainte de a începe orice simulare, trebuie să vă odihniţi. Mai ales tu, Natalya. Oboseala şi Animusul nu se potrivesc. În seara asta l-am pierdut pe Owen, luat de Templieri. N-o să-ţi risc sănătatea neuronală. Ne putem permite câteva ore de odihnă. Continuăm mâine dimineaţă.

David avea impresia că, în ultima oră, Griffin dăduse dovadă de mai multă preocupare faţă de ei decât Isaiah în câteva săptămâni. Nu acelaşi lucru ar fi putut spune totuşi şi despre Victoria. David o crezuse întotdeauna sinceră şi se întreba unde fusese în cursul acţiunii din Cuibul Vulturului.

Se ridică, se îndreptă spre mormanul de aşternuturi, înşfăcă un sac de dormit şi o pernă, apoi se folosi de o pompă de mână ca să umfle o saltea. Ceilalţi făceau la fel şi el se gândi din nou la diferenţele dintre ascunzătoarea aceea şi complexul din care tocmai scăpaseră. Putea să înţeleagă de ce era

atât de îmbietor să li te alături Templierilor, dacă nu aveai o slăbiciune pentru postura de victimă. Promiteau mult mai mult decât Asasinii: prosperitate, siguranţă şi stabilitate.

Griffin se uita acum pe hârtiile împrăştiate pe masa de şedinţe.

— Ce sunt acelea? întrebă Natalya, pregătindu-şi patul. Am văzut numele lui Owen.

Şi Javier îşi pregăti culcuşul şi se întinse.

— Sunt dovezile care au dus la condamnarea tatălui lui Owen.

— Pentru ce? întrebă David.

— Pentru crimă. Javier îşi puse o pernă sub cap. În timpul jafului unei bănci.

Natalya se întinse lângă el.

— De ce sunt în posesia lui Griffin?

— Pentru că eu le-am furat dintr-un depozit al poliţiei, răspunse Javier. Owen spune că tatăl lui e nevinovat, iar eu îl cred. Numai că trebuie s-o dovedim.

— Tatăl lui e încă la închisoare? întrebă David.

— Nu. A murit acolo.

David înghiţi un nod şi amuţi, nemaiştiind ce să spună. Tatăl lui îi fusese întotdeauna alături, puternic şi iubitor, iar el considera asta ceva de la sine înţeles.

— N-am ştiut, şopti Natalya.

— Nu-i ceva despre care el să vorbească cu oricine. Dar voi nu mai sunteţi oricine. Javier oftă. Aşa ne-a atras Monroe. Owen a vrut să intre în amintirile tatălui său, dar Monroe nu l-a putut ajuta s-o facă.

David îşi aminti ce-i spusese Grace despre Animus: că nu era un joc. La un anumit nivel, el ştiuse că avea dreptate, dar abia acum înţelegea cu adevărat cât de personale şi de importante puteau fi amintirile genetice. Să mergi în Africa de Vest, la New York sau chiar să pilotezi un avion era grozav, dar interesul lui Owen era cu totul altul. Amintirile tatălui său contau în momentul acela altfel decât Părţile din Eden.

Poate că asta încercaseră să-i spună Grace şi tatăl lui. Probabil că simulările lui Grace însemnaseră ceva pentru ea, însă el n-o ascultase cu atenţie. Poate că şi simulările lui Sean însemnau ceva pentru el.

Toate astea reprezentau motive suficiente pentru a nu părăsi Cuibul Vulturului.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nu trecuse mult timp de la plecarea celorlalţi când Isaiah sosi, cu agenţii săi, în faţa camerei lui Sean. Băiatul se dăduse deja jos din scaunul cu rotile şi se întinsese pe pat, cu mâinile sub ceafă şi cu privirea în tavan.

— E totul în ordine, Sean? întrebă Isaiah, fără să aprindă lumina.

— Ce se-ntâmplă afară? întrebă băiatul.

Isaiah intră în cameră.

— Totul e sub control. I-ai văzut pe ceilalţi?

Sean nu voia să-i trădeze, dar nici ca directorul să creadă că era de partea lor.

— N-am grija lor şi nici ei n-o au pe-a mea.

Isaiah ezită.

— Corect. Se întoarse către agentul cel mai apropiat. Verifică celelalte camere.

— Da, domnule.

Agentul plecă şi Isaiah se apropie de patul lui Sean.

— Cred că noaptea asta va fi decisivă în multe privinţe.

Sean rămase în aşteptare.

— Au fost trasate şi traversate graniţe, continuă Isaiah. Ai ales bine, Sean.

— Simt că am ales cu mult timp în urmă. Băiatul se uită la picioarele sale. Dar pur şi simplu n-am ştiut.

— Poate că aşa este.

— Nu-i vorba de bine şi de rău, spuse Sean. Ei rămân prietenii mei. Sunt oameni buni. Dar asta nu-nseamnă că nu se pot înşela.

— E adevărat.

Agentul reapăru.

— Domnule, Grace e în camera ei. David şi Natalya au dispărut.

Trecu un moment de tăcere, apoi Isaiah trase aer în piept.

— Am probleme de rezolvat, Sean. Rămâi aici şi încearcă să nu-ţi faci griji. Totul se va termina cu bine.

Băiatul consimţi din cap şi Isaiah şi agenţii plecară, iar în cameră şi în întreaga clădire se reinstală tăcerea. Ploaia se oprise, însă de afară se auzeau împuşcături. Sean le ignoră, dar nu încercă să adoarmă.

Deşi ceilalţi îl părăsiseră, nu-i putea condamna. Nu era vorba nici de însemnătatea lui pentru ei, nici de însemnătatea lor pentru el, ci doar despre el însuşi, de punctul în care-l adusese viaţa lui. Era vorba despre cel mai potrivit mod de a face lumea mai bună pentru el şi pentru alţii ca el. Asasinii îşi aveau propria cale, dar Sean considera că metodele lor nu puteau conduce decât la haos. Justiţiarii, rebelii şi teroriştii încercau să întoarcă lumea pe dos. Abstergo şi Templierii promiteau ceva mai bun.

Cineva bătu la uşă.

— Da?

— Sean?

Era Grace.

— Intră, spuse el.

Uşa se deschise şi fata făcu un pas în cameră.

— Pot să stau cu tine?

Sean se săltă în capul oaselor.

— Sigur.

Pe urmă îşi trecu picioarele peste marginea patului, pentru ca Grace să se poată aşeza lângă el.

— David a plecat, zise ea aşezându-se pe aceeaşi adâncitură a saltelei, ceea ce-i înclina uşor unul către altul.

— Am auzit. Sean îşi puse mâinile pe genunchi. Îmi pare rău.

Grace începu să plângă.

Sean nu ştia exact ce să facă, dar îi părea rău pentru ea şi simţea că o cunoştea destul de bine ca s-o cuprindă cu braţul. Când o făcu, Grace se întoarse spre băiat şi-şi acoperi faţa cu palmele, cu obrazul lipit de umărul lui. Sean observă că mirosea a migdale dulci.

— Poate că Isaiah îi va opri, spuse el.

— Nu vreau asta. Grace se îndepărtă şi-şi şterse lacrimile cu vârfurile degetelor. David a vrut să plece, iar o parte din mine nu mai vrea să fie responsabilă pentru el.

— Cred că-nţeleg asta.

— Nu crezi că sunt o soră rea?

— Nu, cred că toţi trebuie să fim responsabili pentru noi înşine. Inclusiv David. El a ales, aşa cum ai ales şi tu. E OK dacă fiecare a ales altceva.

— Nu ştiu ce-o să-i spun tatei.

— Lasă asta în seama lui Isaiah, o sfătui Sean. Pe urmă îşi coborî privirea spre podea. Pot să te-ntreb de ce-ai rămas?

Grace păstră tăcerea câteva clipe. Sean aşteptă.

— Cred..., spuse ea în cele din urmă. Cred că încă încerc să-mi explic de ce.

— OK, zise Sean. Sunt aici dacă vrei să vorbeşti despre asta.

Rămaseră o vreme unul lângă altul, fără să mai vorbească, până când un agent Abstergo bătu la uşă.

— Da? spuse Sean.

— Isaiah vrea să veniţi în cabinetul lui.

Grace se ridică şi se trase deoparte, iar Sean se săltă în scaunul cu rotile. Pe urmă ieşiră toţi trei pe coridor, dar nu merseră către cabinetul în care îi primea de obicei Isaiah. Agentul îi conduse în clădirea principală, unde traversară holul spre un lift. Bărbatul îşi scană amprenta şi tastă un cifru pentru a chema ascensorul, repetă mişcările după ce se urcară şi selectă ca destinaţie etajul al patrulea.

Sean nici măcar nu ştiuse că există al patrulea etaj. Se uită la Grace, care înălţă din sprâncene şi clătină din cap.

După oprirea liftului, agentul ieşi şi arătă spre dreapta.

— Isaiah v-aşteaptă.

Sean îşi conduse scaunul pe un coridor inelar care înconjura marginea holului cu plafon de sticlă. O luară spre dreapta şi înaintară până ajunseră la o uşă deschisă. Auziră vocea lui Isaiah şi intrară.

Încăperea lungă semăna foarte bine cu o biserică modernă. Într-un capăt, biroul lui Isaiah era altarul, cu un vitraliu în formă de cruce în spatele său, iar podeaua era din marmură roz, bine lustruită. Numeroase scaune erau plasate

pe rânduri, aproape ca nişte strane, iar pe unul dintre ele, în faţa biroului, stătea cineva.

— Owen? spuse Grace.

Era Owen, într-adevăr, îmbrăcat în jachetă de piele neagră şi pantaloni în stilul uniformelor paramilitare, dar cu mâinile legate în faţă.

Isaiah stătea în faţa prietenului lor, privindu-i dispreţuitor.

— Sean, Grace, vă mulţumesc că aţi venit. Vă rog, apropiaţi-vă.

Sean înaintă cu scaunul pe intervalul dintre rânduri, cu Grace alături de el, până ajunse pe rândul lui Owen, care îşi ridică privirea spre ei şi zâmbi.

— Ce-i cu voi aici? îi întrebă.

— Tocmai voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare, zise Sean.

— Owen a atacat Cuibul Vulturului, îi informă Isaiah. Împreună cu Javier şi cu un Asasin pe nume Griffin.

— Poftim? exclamă Sean.

Owen devenise Asasin?

— I-adevărat? întrebă Grace.

— Bineînţeles, încuviinţă Owen.

— De ce? întrebă Sean, cu mai multă furie în glas decât ar fi vrut.

— Am încercat să vă salvăm. Este evident că n-ar fi trebuit să ne irosim timpul.

— Ce vrea să-nsemne asta? zise Sean.

— Domnilor, interveni Isaiah, nu v-am adus aici ca să declanşăm un conflict. Dimpotrivă. Speram că voi, Sean şi Grace, l-aţi putea ajuta pe Owen să-nţeleagă că nu suntem duşmani.

— Spune-le asta celor care au tras în noi.

— Ce altceva ar fi putut face? ripostă Isaiah. Nu ştiau cine sunteţi. Era logic să presupună că aveţi intenţii ostile şi arme letale. Nu-i pot învinui pentru reacţia lor.

— Nici eu, spuse Sean, deşi el nu fusese de faţă.

Dar Owen îl înfuriase destul de tare ca să nu-i pese. Cine se credea el ca să-şi permită să creadă că avea nevoie să fie salvat? Cine se credea ca să ia asta asupra lui, de parcă ar fi fost neajutorat?

Isaiah îşi ocoli biroul, deschise un sertar şi scoase un dosar.

— Poate că-i momentul potrivit să-i oferim lui Owen un strop de adevăr.

Owen râse.

— Adevăr? Din partea ta? Ăsta nu-i un aşa-zis oximoron?

Bărbatul îl ignoră şi reveni în faţa biroului, cu dosarul deschis.

— Tatăl tău, spuse el. Cumplită treabă.

Asta schimbă radical atitudinea lui Owen. Zâmbetul şi râsul dispărură, înlocuite de o privire în care se citea furia.

— Chiar atât de departe vrei s-ajungi?

— Oh, da. Isaiah flutură dosarul. Exact asta intenţionez să fac.

— Ce anume? întrebă Grace.

— Să-i prezint dovezi, răspunse Isaiah. Sistemul judiciar l-a găsit pe tatăl lui Owen vinovat de crimă şi l-a trimis la închisoare, unde mai târziu a murit. Iar Owen crede că tatăl lui a fost pedepsit pe nedrept.

— N-a avut, într-adevăr, nicio vină! strigă Owen.

O parte din furia lui Sean se risipi când se gândi prin ce trecuse Owen.

— Da, zise Isaiah. A fost nevinovat. I s-a înscenat o crimă.

Cuvintele lui părură să oprească timpul preţ de câteva clipe. Până şi Sean o simţi. Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă, cu ochii la Owen, în vreme ce lumea acestuia părea să se fi întors pe dos.

— Ce-ai spus? murmură băiatul.

— Am dovezile aici, răspunse Isaiah. Nu-i ceva care să fi fost util la tribunal, dar poate îţi va aduce, cât de cât, linişte sufletească.

— Arată-mi.

Isaiah închise dosarul.

— Dacă am încredere în tine şi te dezleg, o să ai, în schimb, încredere în mine?

— Arată-mi dovezile, insistă Owen. Pe urmă stăm de vorbă.

— Se pare că trebuie să fac eu primul pas, spuse Isaiah după o scurtă ezitare.

Scoase din buzunar un cuţit şi tăie cu îndemânare, într-o singură lovitură, legăturile ce strângeau încheieturile mâinilor lui Owen. Pe urmă îi puse dosarul în poală.

— Ce-i în dosar? întrebă Sean.

Owen studie cu frenezie documentele, fără să scoată o vorbă.

— Ce-i în dosar? repetă Sean, întorcându-se spre Isaiah.

— Tatăl lui Owen a fost o marionetă a Asasinilor. I s-a înscenat jaful asupra unei sucursale a Malta Banking Corporation, divizia de investiţii financiare a Companiei Abstergo.

— De ce? întrebă Grace.

— Din interes, îi explică Isaiah. Ca să evite atragerea atenţiei către propriile lor acţiuni. Asasinii atacă periodic orice ţine de capitalul nostru, ca să şubrezească Ordinul. În cazul acela, tatăl lui Owen trebuia să ne distragă atenţia de la o incursiune mai importantă. Similar cu tactica lor din noaptea asta.

— Dar cum au reuşit să-l manipuleze? vru Sean să ştie.

— Se pare că tatăl lui Owen era un împătimit al jocurilor de noroc. Asasinii au profitat de asta şi, imediat ce datoria lui a devenit enormă, i-au cerut să plătească urgent, ameninţându-i soţia şi copilul. Bineînţeles că el n-avea banii, aşa că i-au sugerat să jefuiască banca în schimbul ştergerii datoriei.

Owen închise dosarul şi clătină din cap.

— Nu te cred.

— De ce nu? întrebă Isaiah.

— Pentru că minţi. Asta faci de obicei.

— Întreabă-i pe ei, propuse Isaiah. Sean, Grace, pe voi v-am minţit?

— Nu, răspunse Sean.

Grace ezită, dar în final spuse:

— Cred că nu.

— Ce dovedesc răspunsurile lor? Owen ridică dosarul. Ce dovedeşte asta?

— Ce fel de dovadă accepţi? întrebă Isaiah.

Owen îşi duse mâna la jachetă, ca şi cum ar fi vrut să scoată o armă, şi Isaiah înaintă cu cuţitul, brusc şi amenințător, oprindu-se la un pas de el.

— Am încredere în tine, fiule. Nu mă dezamăgi.

— Nu sunt fiul tău.

Owen scoase din buzunar o punguliţă cu fermoar.

— Ce-i asta? întrebă Grace.

— ADN-ul tatălui meu. O mostră recoltată după arestare.

Isaiah se trase înapoi.

— Înţeleg. Vrei ceva ce nici Monroe, nici Griffin nu-ţi pot da. Vrei să foloseşti Helixul.

— Vreau să intru în amintirile lui. N-am încredere în nimic altceva.

Directorul întinse mâna.

— Îţi pot oferi asta. Dar este un aparat diferit de Animus.

Owen îl fixă câteva clipe cu privirea, apoi îi întinse punguliţa.

— Când?

— Mâine. Isaiah puse mostra în buzunarul hainei. Extragerea amintirilor genetice necesită un timp.

Owen îngustă ochii, dar încuviinţă din cap. Isaiah se întoarse dincolo de birou.

— Poate că după aceea vei avea încredere în mine.

— Puţin probabil.

— Sean şi Grace, spuse Isaiah, vreţi să-l luaţi pe Owen cu voi? Aveţi grijă să primească o cameră lângă voi.

— Sigur, răspunse Sean, iar Grace consimţi cu o uşoară înclinare a capului.

— Mulţumesc. Acum odihniţi-vă. Ne vedem mâine dimineaţă, în camera voastră de zi, după micul dejun.

Sean era oarecum nedumerit de brusca relaxare a lui Isaiah şi de modul în care îl lăsa pe Owen să plece liber. Însă apoi se gândi că, la urma urmelor, Owen nu era cu adevărat liber. Directorul avea exact ceea ce dorea, iar Owen n-ar fi riscat pentru nimic în lume să piardă asta.

În dimineaţa următoare, Sean se trezi surprins că reuşise să adoarmă. În noaptea aceea se reîntorseseră în camerele lor încordaţi şi tăcuţi, iar el rămăsese o vreme treaz, tulburat de întâmplări. Se ridică în scaunul cu rotile, se duse la baie să facă duş, apoi se îmbrăcă.

Grace şi Owen ajunseseră deja în camera de zi; fata mânca un corn şi bea cafea, iar el stătea alături fără să mănânce nimic.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Sean. Ţi-e frică să nu fii otrăvit?

— Care-i problema ta? ripostă Owen. Pur şi simplu nu mi-e foame.

Sean clătină din cap.

— Treaba ta.

— Uită-te în jur, spuse Owen. David şi Natalya au plecat. Asta nu-ţi spune nimic?

— Îmi spune că David şi Natalya au făcut o greşeală, răspunse Sean, apoi se uită la Grace întrebându-se, îngrijorat, ce simţea fata.

Văzu că se oprise din mâncat, dar chipul îi rămăsese impasibil. Sean se întoarse din nou spre Owen.

— Crezi că ai înţeles situaţia, dar n-ai înţeles-o nici pe departe. Templierii nu sunt aşa cum îi crezi. Tot ce ştii despre ei e din simularea de la New York. Te gândeşti la „Boss" Tweed şi la Retevei Cormac. Însă noi, aici, am avut o experienţă total diferită.

— E adevărat? întrebă Owen.

— Da, răspunse Grace.

În acel moment, intră Isaiah, însoţit de Victoria. Vizibil obosită, doctoriţa avea ochii roşii şi părea să facă eforturi ca să zâmbească.

— Bună dimineaţa, spuse Isaiah. După noaptea trecută, sper că aţi reuşit să vă odihniţi puţin.

— E gata? întrebă Owen.

— Bineînţeles, răspunse Isaiah. Am spus c-o să fie. Te duc imediat la simularea ta.

— Noi ce facem? întrebă Sean.

— Date fiind cele întâmplate, eu şi doctorul Bibeau credem că menţinerea rutinei v-ar prinde bine. Aşa că, dacă vreţi, puteţi reveni la simulările voastre. Evident, nu ne aşteptăm s-o faceţi.

— Mie mi-ar plăcea, spuse Sean.

— Perfect. Victoria se întoarse spre Grace. Cum te simţi?

— Nu sunt sigură. Mă mai gândesc.

— E-n ordine, nu te grăbi. Victoria îi făcu semn lui Sean. Vrei să vii cu mine?

Băiatul îşi îndreptă scaunul spre ea, dar, când ajunse lângă Owen, se opri şi i se adresă:

— Eu nu sunt tipul cel rău şi cred că nici tu nu eşti acela. Sper că simularea o să-ţi ofere răspunsuri.

Owen păru uşor surprins. Sean nu aşteptă vreo replică, ci se îndepărtă. În scurt timp, era din nou în Animus, în amintirile lui Styrbjörn, iar evenimentele petrecute noaptea trecută în Cuibul Vulturului se aflau la secole distanţă de mintea lui.

Se apropia de locul duelului, după ce-l provocase pe Palnatoke, căpetenia jomsvikingilor, la o luptă unul contra unul. O astfel de provocare nu putea fi refuzată şi nu se făcea fără chibzuinţă. Însă Styrbjörn ştia că va învinge, cu toate că sora lui se temea că va pierde.

Gyrid mergea alături de el, destul de îngrijorată ca să-şi ţină capul plecat.

— Şi dacă vei fi ucis? îl întrebă.

— Palnatoke respectă tradiţia. N-o să mă ucidă, iar dacă mă înfrânge o să plătesc răscumpărarea şi o să plecăm. Dar n-o să fiu înfrânt.

Cuvintele lui nu părură să liniştească temerile tinerei.

Când ajunseră la răscruce, locul în care aveau loc duelurile, Styrbjörn găsi o mulţime de oameni dornici să asiste la înfruntare. Spaţiul pentru luptă fusese deja trasat şi patru stâlpi din lemn de alun fuseseră înfipţi în pământ. Vikingul îşi scoase blana şi, după ce i-o dădu surorii sale, întinse braţele şi-şi arcui spinarea, pregătindu-se.

Curând apăru şi mantia de duel, pătrată cu latura de trei metri, iar cei care o aduseseră o fixară cu ţăruşi în ringul delimitat de stâlpi. Pe urmă sosi şi Palnatoke, însoţit de doisprezece jomsvikingi, toţi privindu-l cu ură pe Styrbjörn. Era de aşteptat. Le studie şi el chipurile, ca să şi le poată aminti mai târziu.

Sosi momentul începerii duelului. Styrbjörn, cu trei scuturi pregătite şi un secondant, intră în ring. Palnatoke îl imită şi lupta începu.

Palnatoke lovi primul, iar sabia căzu cu iuţeală şi forţă pe scutul de lemn al lui Styrbjörn, rupându-l în două. Vikingul se clătină şi oasele braţului îi vibrară ca un clopot. Azvârli resturile de lemn şi primi alt scut din afara ringului, apoi continuă lupta, mai bine pregătit să-i facă faţă.

Palnatoke îl atacă din nou, dar el pară şi contraatacă. Cel dintâi se feri aruncându-se într-o parte şi se lăsă în jos, vrând să lovească în gamba lui Styrbjörn, însă ratã lovitura şi, o clipă mai târziu, erau amândoi în picioare.

Styrbjörn nu deprinsese acest gen de duel ceremonial, lent, metodic, desfăşurat într-un spaţiu prea restrâns. Prefera câmpul de luptă nemărginit, acoperit de noroi, sânge şi haos, dar acceptase ritualul străvechi fiindcă nu avusese încotro. Dacă l-ar fi ucis pur şi simplu pe Palnatoke, jomsvikingii nu l-ar mai fi urmat niciodată pe el.

Fandă cu un urlet şi, de data asta, se sparse scutul lui Palnatoke, care rămase cu bucăţile atârnate de braţ. Sean simţi năvala adrenalinei şi furia care-i îmboldeau strămoşul

când duelul se întrerupse pentru înlocuirea scutului. Pe urmă lupta reîncepu.

Loveşte, parează, fereşte-te.

Loveşte, opreşte lovitura cu scutul, parează.

Lupta continuă şi lui Styrbjörn i se sfărâmă destul de curând şi al doilea scut, apoi şi al treilea, lăsându-i pentru apărare doar sabia. În mod normal, asta ar fi dus la un sfârşit rapid al duelului, însă el fusese întotdeauna un spadasin abil.

Când Palnatoke îl atacă, acum cu prea multă încredere în sine, Styrbjörn se avântă cu toată forţa în aer, ajungând cu tălpile la înălţimea umerilor lui Palnatoke, iar când reveni pe pământ, reteză urechea căpeteniei.

Sângele scurs din rană căzu pe mantia de sub tălpile lor şi pecetea roşie vesti încheierea duelului.

Nici măcar un singur om din mulţime nu ovaţionă când cei doi bărbaţi părăsiră ringul, Palnatoke apăsându-şi o cârpă însângerată pe cap, iar Styrbjörn ţinându-se de braţul lovit.

— Jomsvikingii se află acum sub comanda ta, spuse căpetenia, suflând greoi. Unde ne ordoni să mergem? În Suedia? Să luptăm cu unchiul tău?

— Nu, răspunse Styrbjörn când Gyrid ajunse lângă el.

— Nu?

Vikingul îşi puse pe umeri mantia îmblănită. Sean savura victoria.

— Mergem mai întâi să luptăm cu danezii, spuse Styrbjörn, pentru că vreau să aduc sub comanda mea flota creştinului Harald Dinte-vânăt.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Natalya mâncă la micul dejun un baton cu cereale, fructe uscate şi nuci, apoi se aşeză în fotoliul rabatabil al Animusului. Era aproape identic cu cel din Cuibul Vulturului, deşi nu la fel de confortabil. Griffin o conectă şi ea închise ochii.

— Detest partea asta.

— Care parte? întrebă el.

— Intrarea în simulare.

— De ce?

— Din cauza inhibitorului parietal.

— Oh. Griffin se îndreptă spre consola computerului. Noi nu-l folosim.

— Nu?

— Nu. Dar o să stai în fotoliul rabatabil, aşa că simularea s-ar putea să ţi se pară ceva mai puţin dură. Dacă nu eşti atentă, va fi mai uşor să te desincronizezi.

— Am înţeles.

Natalya oftă, mulţumită că măcar scăpase de o neplăcere.

— Aşadar, spuse Griffin, ocupându-se de reglaje, ştim data morţii lui Möngke-Han. Cam după cât timp ar trebui să-ţi încep simularea?

— Au o distanţă mare de acoperit, răspunse Natalya. Asutai îi obligă să parcurgă câte cincizeci sau chiar şaizeci de kilometri pe zi, aşa că... o lună? Cinci săptămâni?

— Începem la patru săptămâni. Dacă va fi nevoie să facem un salt înainte, se poate. Eşti gata?

— Da.

— Să-ncepem.

Câteva clipe mai târziu, Natalya se afla în învelişul unei tăceri negre, apoi auzi în ureche vocea lui Griffin.

Dacă eşti pregătită, încarc Coridorul Amintirilor.

— Sunt gata, spuse fata.

OK. Începem peste trei secunde, două, una...

O lumină puternică sparse întunericul, însă de data asta, Natalya nu mai avu senzaţia că i se crapă ţeasta şi, o clipă mai târziu, stătea în vid. Griffin avusese dreptate. Nu părea la fel de real ca în cazul simulării cu inhibitorul parietal. O parte a minţii Natalyei ştia, fără dubiu, că era întinsă pe fotoliul rabatabil al Animusului, în subsolul unei case care-ţi trezea fiori, şi partea aceea o împiedica să accepte prompt simularea.

Am încărcat totul. Suntem la o lună după moartea Hanului.

— OK.

Coridorul Amintirilor se spulberă, din nou fără să-i tulbure mintea, şi Natalya se trezi alături de luptători Kheshig, călare; căruţa care transporta trupul Marelui Han se afla în mijlocul coloanei. Aproape că-şi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să cadă din şa, iar simularea se înceţoşă.

Te simţi bine?

— Da, doar că..., Natalya îşi linişti gândurile. Trebuie să mă orientez.

O să semene mult mai mult cu simularea din Animusul lui Monroe.

Natalya tocmai îşi dădea seama de asta. Nu era uşor, dar se strădui să-şi abandoneze scena minţii, cedându-i-o lui Bayan, aşa cum făcuse cu Adelina, îngăduindu-i lui să-şi corecteze poziţia pe cal şi primindu-i gândurile şi amintirile.

Mica oaste înainta spre nord prin valea Fluviului Negru şi aerul era, din fericire, răcoros şi uscat, cu cerul strălucitor deschizându-se larg deasupra. Lanurile de orez creşteau din nou în locurile pe unde cursul apei fusese deviat pentru a inunda câmpia. Ţăranii murdari de mâl până la genunchi priveau în tăcere cortegiul mongolilor. Chen Lun, recrutul tangut, venise din ţinutul acela şi, cu toate că nu semăna cu stepele lui Bayan, locul aducea totuşi mai mult cu meleagurile lui de baştină decât văile blestemate locuite de supuşii dinastiei Song.

Umărul şi coastele i se vindecaseră treptat, deşi îi mai cauzau dureri. Se gândea uneori la luptătoarea *song* care-l

înfrânsese. Nu era atât de orbit de ură, încât să nu-i admire forţa şi îndemânarea. Conştientiza nemulţumirea Cerului-Tată, iar o parte din el începuse să spere că războinica supravieţuise şi regreta că o rănise.

— Bayan!

Asutai îi făcu semn să i se alăture în fruntea coloanei.

Dădu pinteni calului ca s-o ajungă din urmă pe tânăra căpetenie şi plecă fruntea în timp ce se apropia.

— Stăpâne?

— Suntem aproape de cetatea Iryai. (Armura aurită, cu ornamente bogate, şi coiful îi străluceau în soare.) Vreau să fii lângă mine.

— Cum doreşti, stăpâne.

Bayan încă nu înţelegea de ce fiul Hanului îi acorda atâtea favoruri şi atâta atenţie, însă le accepta cu umilinţa cuvenită.

— Călăreşte alături de mine.

Asutai îşi îmboldi calul şi se îndepărtă la trap, iar Bayan îl urmă, până se îndepărtară de grosul coloanei, dar cu arcaşii şi restul războinicilor din avangardă încă la mai bine de zece metri în faţa lor.

— Acum optsprezece ani, marele general Subutai al lui Gingis-Han a câştigat o bătălie împotriva regatului Poloniei. Printre prizonierii de la Legnica se număra un oştean tânăr, care făcea parte dintr-un Ordin numit Templierii.

— Un ordin al războinicilor? întrebă Bayan.

— Nu numai atât. Ţelul şi ambiţiile noastre trec dincolo de victoriile obţinute pe câmpul de luptă. Războiul nu e nimic mai mult decât o unealtă foarte eficientă.

Prinţul tocmai îi dezvăluise că era membru al acelui Ordin al Templierilor, dar Bayan se abţinu de la comentarii şi-l lăsă să continue.

— Tatăl meu a intrat în Ordin înaintea mea. Aşa şi-a dobândit puterea, înfrângându-i şi omorându-i pe moştenitorii trădători al lui Ogodai, fratele bunicului meu. Acum voi lua locul tatălui meu ca Templier, deşi nu voi urca pe tron.

— Care e ţelul acestui Ordin?

Asutai arătă din bărbie către valea din faţa lor, unde se zărea o cetate.

— Iryai. Fosta capitală a Imperiului Xi Xia.

În vreme ce se apropia coloana luptătorilor Kheshig, Bayan privi semnele vizibile ale distrugerii cetăţii. Chiar şi după treizeci de ani, o mare parte a zidurilor încă nu fusese reconstruită, iar ruinele arse ale pagodelor erau mărturii înnegrite ale urmărilor trădării.

Pe vremea aceea, Bayan nu era decât un copil, dar auzise poveştile. Hoarda năruise cetatea şi-i măcelărise locuitorii, aproape nimicind poporul *tangut.* Însă oraşul în ruină nu mai era pustiu. Pe câmpiile din jur creştea iarăşi orez. Fortăreaţa îşi regăsise liniştea.

— Noi aducem pacea, continuă Asutai. Punem ordine în locul haosului mulţumită cârmuirii noastre, monedelor pe care le batem, drumurilor pe care le construim. Garantăm toleranţa faţă de adoratorii oricăror zei şi curţile noastre de judecată împart o dreptate de nezdruncinat.

Bayan aprobă din cap, totuşi, în spatele minţii lui, Natalya era din nou îngrozită. Căpetenia mongolă vorbea despre uciderea a milioane de oameni de parcă ar fi fost necesară şi justificată. Asta era lumea Ordinului Templierilor, cetatea năruită pentru a reveni la viaţă abia peste decenii.

— De ce îmi spui mie toate astea? întrebă Bayan

— Mi-ar plăcea să ni te alături, răspunse Asutai. Nu toţi, dar cea mai mare parte a războinicilor Kheshig sunt Templieri. Aşa cum am spus mai înainte, avem nevoie de oameni ca tine.

Bayan şovăi şi, în clipa aceea, Natalya îi descoperi principiile morale. Câtă vreme mongolul crezuse că toate cuceririle Hoardei sunt rodul voinţei divine, i se păruseră îndreptăţite omorurile, moartea şi renaşterea. Dar acum, când aflase că un Ordin alcătuit din oameni controla războaiele, avea senzaţia că tocmai fusese aruncat din şa.

— Îmi faci o mare cinste, spuse Bayan. Îmi îngădui să mă gândesc o vreme la propunerea aceasta?

— Firește, răspunse Asutai. O să te-ntreb din nou când ajungem la Burhan Haldun.

— Îţi mulţumesc, stăpâne.

Bayan rămase în urmă, cu capul plecat, şi se realătură grosului oştirii. Coloana trecu pe lângă Iryai, acum mai degrabă un oraş-fantomă decât unul real. Gândindu-se mai bine, Bayan nu mai vedea pedeapsa Cerului-Tată.

Ci numai moarte.

Cred că putem face un salt înainte, spuse Griffin.

Natalya se declară de acord.

Te aduc mai întâi în Coridorul Amintirilor, pentru ca tranziţia să fie mai uşor de suportat.

— Mulţumesc.

Drumul, căruţa cu trupul Hanului şi coloana de războinici se spulberară de parcă peste toate s-ar fi rostogolit o ceaţă impenetrabilă, luând şi calul ei, iar Natalya se trezi din nou stând în vid.

Să încercăm cinci săptămâni mai târziu. Mongolii sunt la mai bine de o mie o sută douăzeci de kilometri distanţă de Burhan Haldun.

— Mai bine şase săptămâni, spuse Natalya.

Tu eşti şefa. Acordă-mi o secundă pentru recalibrare.

Natalya aşteptă, din ce în ce mai neliniştită. Era foarte posibil ca în următoarea simulare să afle cu exactitate locul unde se afla Partea din Eden. Acesta era scopul simulărilor, dar, mai întâi cu Isaiah şi acum cu Griffin, misiunea devenise pentru ea un soi de Ceas al Judecăţii de Apoi, o numărătoare inversă până la sfârşitul lumii. Nici Natalya, nici Monroe nu voiau să găsească vârful Tridentului. Ambele grupări nu făceau altceva decât să lase în urmă moarte şi distrugere. Însă ea nu ştia cum să împiedice găsirea lui de către o facţiune sau alta.

Suntem gata.

Natalya oftă.

— OK.

Coridorul Amintirilor se spulberă şi lumea se reîntrupă pe un alt drum. De data asta, Natalyei îi veni mai uşor să se retragă în culise, lăsându-i controlul lui Bayan. Prin ochii lui, recunoscu munţii sacri care îl adăpostiseră pe Gingis-Han când încă se numea Temugin şi vârful Burhan Haldun, care se înălţa în depărtare, acoperit de zăpadă.

Funeraliile lui Möngke-Han începuseră cu o zi înainte, iar acum, mica procesiune formată din rudele lui cele mai apropiate şi câţiva Kheshig aleşi cu grijă îi conducea trupul către mormântul din munte, ducând cantităţi uriaşe de aur, mătăsuri şi pietre preţioase. În faţa lor, drumurile erau pustii, fiindcă oamenii se temeau că, dacă se întâmpla să vadă înmormântarea, vor fi condamnaţi la moarte, aşa cum păţiseră toţi martorii funeraliilor lui Gingis-Han.

Bayan călărea alături de Asutai, care îi conducea pe luptătorii Kheshig în susul dealurilor, mergând în spatele unchilor săi, şi, în cele din urmă, părăsiră drumul şi se îndreptară spre nord, mergând prin valea râului. În aer pluteau arome de mirodenii şi de portocale, iar păşunile verzi şi câmpurile îi îndemnau să pătrundă în inima acelui ţinut sacru. Burhan Haldun se profila la orizont.

Pe măsură ce copitele calului lui Bayan străbăteau kilometru după kilometru, Natalya simţea apropierea inevitabilului. Pumnalul era aşezat alături de trupul Hanului, printre armuri, săbii şi arcuri. Cortegiul urma să ajungă în curând la mormânt şi ea avea ocazia să vadă locul de odihnă al Părţii din Eden.

Cred că ne apropiem de momentul adevărului, spuse Griffin.

Aşadar, şi el simţea asta. Natalya nu răspunse.

Te simţi pregătită?

— Are vreo importanţă?

Asta sună ca un nu.

— N-am spus nu.

N-ai spus nici da.

— Încerc pur şi simplu să trec prin asta şi să termin odată.

OK. Te las să continui.

Războinicii Kheshig ajunseră la poalele muntelui, în valea îngustă prin care curgea fluviul. Dealurile line din jur conferiseră locului forma unui adăpost apropiat de zei. Coloana traversă apa printr-un vad puţin adânc, apoi începu să urce panta în tăcere plină de veneraţie. Bayan se uită în sus, către locul spre care mergeau, şi văzu o formaţiune stâncoasă naturală, de forma unui corn de bivol. Ştiu fără dubiu că acela avea să fie mormântului Hanului.

— Bayan, spuse Asutai, aducându-şi calul lângă al lui. Vom ajunge curând. Mă bucur că eşti aici.

— Mulţumesc, stăpâne.

— Dacă te-aş fi numit Kheshig mai devreme, poate că tatăl meu ar fi încă în viaţă.

Bayan nu ştiu ce să răspundă.

— Te-ai gândit la propunerea mea?

— Da.

— Şi care îţi e răspunsul?

Natalya ştia că Bayan va accepta. Pentru el, era singurul răspuns onorabil. Fie că făceau cuceriri pentru Cerul-Tată sau pentru Ordinul Templierilor, fie pur şi simplu pentru a-şi domoli setea de bogăţie şi pe cea de sânge, mongolii reprezentau poporul lui. El era un om al stepelor, un războinic, un călăreţ, un arcaş şi avea să trăiască şi să moară aşa, în mijlocul Hoardei.

— Stăpâne, eu...

Natalya se luptă cu mintea lui Bayan ca să-l împiedice să răspundă şi simularea se distorsionă.

Stăpâneşte-te! spuse Griffin.

Ea nu voia să se stăpânească. Nu voia ca Bayan să devină Templier.

Natalya! Nu poţi schimba nimic.

Ştia asta. Dar mai presus, ştia unde urma să fie îngropat Hanul, iar Griffin habar n-avea. Dacă se desincroniza chiar atunci, el n-avea s-o afle vreodată.

— Am înţeles, răspunse ea şi se întoarse în Asutai, care, de pe calul lui, nu-l scăpa din ochi pe Bayan, încruntându-se în simularea deformată. Nu, spuse fata cu hotărâre şi lumea i se nărui în jur.

Mongolii se risipiră ca frunzele-n vânt, iar Burhan Haldun se prăbuşi, luând cu el formaţiunea ca un corn, şi o furtună având forţa dezlănţuită a inhibitorului parietal sfâşie mintea Natalyei.

Când se linişti, stătea în Coridorul Amintirilor, gâfâind.

Ce-ai făcut? strigă Griffin.

— Mi-am pierdut controlul.

Nu, nu l-ai pierdut! A fost sabotaj!

Natalya închise ochii, simţindu-şi stomacul în gât ca urmare a desincronizării.

Te trimit înapoi.

— Nu, murmură ea.

Ba da!

— Nu! repetă fata. Dacă mă trimiţi înapoi, o fac din nou.

De ce? Eram atât de aproape!

— Fiindcă nu vreau să ştii unde e. Nu vreau să ştie nimeni unde e.

Griffin tăcu vreme îndelungată şi Natalya simţi un fior rece târându-se prin ea, ca şi cum Coridorul Amintirilor ar fi fost încălzit şi cineva ar fi oprit căldura.

— Lasă-mă să ies, zise ea.

OK. Pregătește-te.

O clipă mai târziu, fără nicio avertizare, mintea i se zdruncină iarăşi. Simularea o expulză în fotoliul rabatabil al Animusului. Îşi scoase casca şi tuşi, forţa şocului izbind-o în moalele capului ca un baston de baseball înfăşurat în sârmă ghimpată.

— Îmi datorezi o explicaţie, spuse Griffin.

Natalya era prea ameţită ca să răspundă.

— Nu-ţi datorează nimic, îl auzi pe David spunând.

— Nu te amesteca, puştiule!

— Ba da, zise David. Tocmai am fugit de la Templieri fiindcă încercau să ne controleze. Acum vrei să faci la fel?

— Motivul este cu totul altul, spuse Griffin.

David pufni.

— Crezi că asta te face mai bun decât ei?

— Da! strigă Griffin. Noi nu...

— Ajunge. Natalya aprecia că David vorbise în numele ei, dar era în stare să lupte singură. Încetaţi, adăugă ea.

— Asta a fost planul tău de la bun început? întrebă Griffin.

Natalya clătină din cap.

— Nu. N-am avut niciun plan. Doar...

— Doar ce?

— Las-o în pace, interveni Javier.

Natalya dădu ochii peste cap. Aşa cum nu avusese nevoie de ajutorul lui David, n-avea nevoie nici de al lui.

— De ce s-o las în pace? întrebă Griffin. Din câte ştiu, încă lucrează pentru Isaiah şi toată chestia asta a fost plănuită. Din câte ştiu eu...

— Nu lucrez pentru Isaiah! strigă Natalya şi valul de durere din cap o făcu să-şi regrete ieşirea. Dar îşi ignoră suferinţa, refuzând să dea înapoi, şi se săltă în capul oaselor. Nu lucrez nici pentru tine. Nu sunt nici Asasină, nici Templieră!

Griffin nu mai spuse nimic şi se îndepărtă, frecându-şi încheieturile de la degetele unei mâini cu palma celeilalte.

— Vorbeşti ca Monroe.

— Poate că dreptatea e de partea lui, zise Natalya.

— Suntem în război!

— Nu e războiul *meu.*

— Nu contează! Vrei sau nu, ai fost târâtă pe câmpul de luptă şi acum te afli în mijlocul bătăliei. Ştii ce se-ntâmplă cu cei care încremenesc pe câmpul de bătălie şi nu fac nimic?

Natalya riscă să se ridice în picioare, dar izbuti să rămână verticală.

— Ei mor, continuă Griffin. Dacă vrei să scapi cu bine, trebuie să hotărăşti de partea cui lupţi. Nu poţi rămâne neutră. Monroe nu este neutru, indiferent ce şi-ar spune el.

— Ce vrei să zici? întrebă Javier.

— A lucrat pentru Abstergo, răspunse Griffin. A fost Templier. Crezi că de aşa ceva te speli pur şi simplu?

Natalya nu se gândise cu adevărat la asta. Revelaţia nu-i schimbă hotărârea, dar o îngrijoră.

— Întrebaţi-vă de ce nu-i Monroe aici, continuă Griffin. De ce nu s-a urcat în maşină cu voi?

Javier se uită la David şi la Natalya.

— A spus că rămâne pentru Owen.

Griffin încuviinţă din cap.

— Poate că-i adevărat. Sau poate că a avut propriul său motiv.

În subsol se lăsă tăcerea, întreruptă numai de zumzetul ventilatoarelor computerului.

Însă Natalya nu era dispusă să se lase manipulată. Nu conta ce făcea Monroe sau de ce o făcea. Nu se desincronizase nici pentru el, nici pentru altcineva. Griffin n-o putea convinge cu atâta uşurinţă.

— Şi ce dacă? spuse ea.

— Şi ce dacă? repetă Griffin uimit.

— Da. Ce dacă a avut propriul lui motiv? Ce legătură are asta cu mine?

— Bine. Cât rezolvi tu cazul ăsta de rebeliune adolescentină, eu plec în Mongolia.

Asasinul se îndreptă cu paşi apăsaţi spre arsenalul de pe perete şi începu să dea jos arme.

— Mergem şi noi, nu? întrebă David.

— Da, răspunse Natalya. Ne-a promis.

— O hotărâre pe care acum o regret, zise Griffin, apoi bombăni: Ca să nu mai spun că nu ţi-ai respectat cuvântul.

— O să găsesc mormântul când ajungem în Mongolia, spuse Natalya, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Griffin se mulţumi să mormăie, însă fata ştiu că-i va lua cu el. De fapt, ea nu voia să meargă în Mongolia. Dar trebuia să-i împiedice cumva pe Griffin, pe Isaiah şi pe oricine altcineva să găsească Partea din Eden şi-şi dădea seama că nu putea face asta din subsolul unei case părăsite, în mijlocul pustietăţii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Owen stătea în faţa băncii, uitându-se la ceas. Primise instrucţiuni şi, dacă o scotea cu bine la capăt, ar fi reuşit să iasă din situaţia dificilă în care se afla şi să-şi privească din nou în faţă soţia şi fiul. Dacă dădea greş, urma să-şi piardă şi casa, şi stilul de viaţă obţinute cu trudă. Dar, indiferent de rezultat, ei aveau să fie în siguranţă. Măcar atât i se garantase.

Secundele se scurgeau una câte una, apoi văzu că era ora 16.23 şi intră în bancă. Stătu câteva minute în faţa unei mese înalte, ca şi cum ar fi completat un formular, împotrivindu-se spaimei care îl scăldase deja în sudoare şi-i uscase gura, dându-i senzaţia că era plină cu rumeguş. Pe urmă intră în toaletă, alese cabina din mijloc, împinse uşa atât cât să rămână un spaţiu de vreo cinci centimetri şi se cocoţă pe marginea vasului de porţelan.

Nu mai trebuia decât să aştepte.

Şi aşteptă.

Îl ardeau coapsele şi-l dureau gambele, dar nu se clinti. Mirosul puternic de detergent industrial şi cel de cireşe al odorizantului îi pătrunsese în nări şi în gât.

La ora 17.03, auzi uşa toaletei deschizându-se şi, după zăngănitul cheilor, îşi dădu seama că intrase paznicul. Dacă respecta protocolul, urma să se uite în fiecare cabină, dar toate uşile fiind deschise, sări peste pasul acela, exact aşa cum se rugase Owen să facă.

Paznicul stinse luminile şi închise uşa toaletei.

Owen coborî de pe vasul WC-ului şi rămase pe întuneric, fiindcă singura lumină venea dinspre semnul roşu al ieşirii de urgenţă de deasupra uşii.

Pe urmă aşteptă.

La 17.17, ieşi din toaletă şi o luă la dreapta, către birourile din partea din spate a băncii, unde deschise ieşirea de urgenţă, permiţându-i complicelui să intre. Acesta deja dezactivase alarma. Era un bărbat îmbrăcat în jachetă de blugi neagră peste un hanorac, cu faţa parţial ascunsă de glugă.

Se îndreptară împreună spre partea din faţă a băncii, unde casierii încă numărau banii înainte de a închide seiful pentru noapte.

Acolo, în hol, complicele lui Owen îşi ridică vocea şi arătă un pistol.

Cuvintele lui nu contau. Owen nu le asculta cu adevărat. Se uita în schimb la casieri şi la funcţionari, cu ochii în patru ca să nu-i scape niciun semn prevestitor de necaz, însă nu remarca pe feţele lor decât surprindere şi groază. Crezuse că, lucrând la o bancă, ar fi fost mai bine pregătiţi pentru aşa ceva. Cumva mai duri. Dar se mulţumiră să ridice mâinile şi să tremure, cu excepţia celor care puneau banii în saci. Owen se rugă din nou, de data asta ca niciunul să nu facă vreo prostie.

Însă atunci apăru paznicul.

— Nu mişcaţi! strigă el.

Cele două cuvinte îi spuseră lui Owen tot ce trebuia să ştie despre urmări. Se simţi neputincios, fără posibilitatea de a opri desfăşurarea evenimentelor.

Complicele îl împuşcă pe paznic în piept şi toată lumea începu să ţipe. Unul dintre cei care puneau banii în saci înlemni şi alt angajat al băncii îl înjură, îi smulse sacul din mână şi făcu treaba în locul lui.

Paznicul căzut la podea se mai mişcă un minut, cu sângele băltind sub el, apoi rămase nemişcat. Owen îl privi stupefiat. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Cei doi acoliţi înşfăcară totuşi câţi saci puteau să care şi fugiră către ieşirea din spate, unde îi aştepta o maşină.

Ai văzut destul? întrebă Isaiah.

— Da, răspunse Owen.

Simularea se fragmentă, ca un pergament vechi care se sfărâmă imediat după expunerea la aer şi la lumina solară, şi el se trezi în Coridorul Amintirilor.

— N-a făcut-o el, spuse Owen.

A jefuit totuşi o bancă, îi atrase Isaiah atenţia.

— Da, dar l-au silit s-o facă. N-a avut de ales. Şi n-a tras el în paznic. N-a omorât pe nimeni.

Ar fi ajuns oricum la închisoare.

— Poate, admise Owen.

Totuşi, asta nu era la fel de important ca amănuntele pe care le aflase despre ziua aceea, fiindcă acum totul căpăta sens. Tatăl lui fusese o victimă, în aceeaşi măsură ca paznicul. Nimeni n-avea să creadă, cu atât mai puţin bunicii lui Owen, însă nu conta. Ştia adevărul şi-şi dădu seama că asta îşi dorise tot timpul.

— Complicele a fost un Asasin?

Poate.

— Sunt gata să ies.

Bine. Peste trei secunde, două, una...

Coridorul Amintirilor dispăru într-o lumină arzătoare şi Owen deschise ochii în Cuibul Vulturului. Isaiah îl deconecta de la aparat. Simţea că s-ar fi cuvenit să-i mulţumească Templierului, dar nu era atât de convins. Nu încă.

— Vreau să-l văd pe Monroe, spuse el în schimb.

Isaiah aprobă din cap.

— Asta pot aranja, cu siguranţă.

— Ce-ai făcut cu el?

— Ce vrei să spui?

— Unde e?

— Intr-o celulă de detenţie.

— Nu l-ai... nu i-ai făcut nimic?

— Ce anume?

Owen ştia că Monroe deţinea informaţii dorite de Templieri şi de Asasini. Ştia că Monroe decodificase ceva din ADN-ul lui, dar şi din al celorlalţi, ceva care-i lega atât unii de alţii, cât şi de Tridentul din Eden. Totuşi nu ştia cât de departe ar fi mers Isaiah ca să obţină informaţiile respective de la Monroe.

— I-ai făcut vreun rău? întrebă băiatul.

Isaiah îl privi dezgustat.

— Te rog! Monroe m-a înfuriat, dar tortura e întotdeauna contraproductivă. Afectează inevitabil mintea şi, în munca mea, merită întotdeauna să păstrezi mintea intactă. În curând vei vedea cu ochii tăi că e teafăr. Vino, te-nsoţesc în camera de zi.

Îl conduse pe Owen până în camera unde luase micul dejun, împreună cu Grace şi Sean. Fata era tot acolo şi vorbea încet cu Victoria, femeia care apăruse dimineaţă. Isaiah plecă, iar Owen se aşeză cu faţa spre ferestrele largi şi la o oarecare distanţă de Grace, ca să-i ofere intimitate.

Furtuna din timpul nopţii adăugase verdelui o strălucire aparte. Copacii, tufele delicate şi iarba sclipeau în bătaia soarelui. I se părea foarte straniu că, în urmă cu numai câteva ore, străbătuse pădurea în alergare liberă, cu gândul să se infiltreze în complex, iar acum privea în afară din interior.

— Owen! îl strigă Grace.

Şi ea, şi Victoria se uitau la el.

— A mers? întrebă fata.

— Da. A mers.

— Cum te simţi? întrebă şi Victoria, iar Owen se gândi că era probabil psihiatră.

— Bine, răspunse. Azi ai intrat în simulare, Grace?

Tânăra clătină din cap.

— Noaptea trecută a fost grea pentru toată lumea, zise Victoria. Şi fiecare trece peste asta în felul lui.

Era cu siguranţă psihiatră. După moartea tatei, Owen fusese pacientul câtorva confraţi de-ai ei.

— Te descurci dacă mă duc să văd ce face Sean? întrebă Victoria.

Grace dădu afirmativ din cap, aşa că femeia îi lăsă singuri. Owen se ridică şi veni lângă masa fetei.

— Te deranjez? întrebă el.

— Nu.

Băiatul îşi trase un scaun şi îl roti, ca să se aşeze cu faţa spre spătarul pe care-l cuprinse cu braţele.

— Asasinii i-au pus la cale tatălui tău o înscenare? întrebă Grace.

Umerii lui se încordară.

— Aşa s-ar părea.

— Îmi pare rău.

Până atunci, Owen n-avusese pe cine să dea vina pentru moartea tatei. Nu ştia dacă Griffin fusese cumva implicat şi în ce mod, iar asta îl deranja mai presus ca orice.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă surprindă, spuse el.

— De ce?

Owen îi povesti despre Zhi şi cum o respinseseră Asasinii după ce fusese rănită, deşi salvase imperiul de una singură.

— S-ar părea că asta fac ei, concluzionă. Se folosesc de oameni.

— Asta nu-i bine, spuse Grace.

— Aici chiar n-a fost.

— Măcar a cinstit memoria tatălui ei, nu? Şi, cumva, la fel faci şi tu.

Era adevărat. Owen simţea că-i era dator lui Zhi. Dar şi lui Javier. Dacă el n-ar fi furat mostra de ADN, Owen s-ar fi aflat tot în situaţia de mai înainte, confuz, singur, fără răspunsuri. Ar fi vrut să-i povestească lui Javier tot ce abia aflase, însă nu ştia când avea să-şi revadă prietenul.

— Deci acum eşti Templier? întrebă Grace cu un surâs dispreţuitor.

Owen pufni.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Isaiah poate fi foarte convingător.

Lui Owen încă îi venea greu să-i acorde încredere şi-i era imposibil să uite prăpădul făcut de Templieri ca „Boss" Tweed în New York, indiferent ce-ar fi spus Sean acum despre Ordinul lor.

— Nu sunt Templier.

— Dar nici Asasin.

— Nu. Totuşi, cred că am păşit deja pe calea lor.

— Şi eu. Dacă mai ţii minte.

El nu uitase. În New York, strămoşul lui o antrenase pe strămoaşa lui Grace, pentru a deveni Asasină. Varius şi Eliza petrecuseră mult timp împreună şi se apropiaseră unul de altul. La o privire mai atentă, apropierea aceea şi încrederea stabilită între el şi Grace nu dispăruse definitiv.

Fata se lăsă pe spătarul scaunului.

— Situaţia în care ne aflăm zăpăceşte minţile.

— Aşa-i, încuviinţă Owen. E ca un soi de labirint al creierului. E greu să ţii la un loc toate amintirile, toate identităţile. E uşor să te pierzi.

— Trebuie să găseşti ceva conectat la realitate. Victoria mi-a spus asta. Trebuie să găseşti ceva cu adevărat real şi să te agăţi de el.

Owen căzu pe gânduri.

— Pentru mine, e tatăl meu. Pentru tine?

— David.

Tânărul îşi coborî privirea spre masă. Încă nu înţelegea ce se întâmplase între Grace şi fratele ei, cum ajunseseră în tabere opuse, dar ştia că nu era bine s-o preseze cu întrebări. Era ceva pe care avea să i-l dezvăluie dacă voia.

Câţiva membri ai personalul Cuibului Vulturului intrară în cameră aducând sandviciuri, chipsuri şi fructe.

— Prânzul, spuse Grace. Nu-i la fel de bun ca de obicei.

— E OK, zise Owen. Ţi-am spus că am stat ascuns într-o magazie?

— Pe bune?

— Da. Se ridică şi înşfăcă un sandvici cu friptură de vită. Crede-mă, prânzul ăsta e excelent.

În timp ce mâncau, Sean reveni în camera de zi. Îi salută şi li se alătură la masă, dar părea distant şi distrat. Un tip cu totul diferit de cel pe care-l cunoscuse Owen cu câteva săptămâni în urmă, în depozitul lui Monroe.

— Cum îţi merge? întrebă Owen.

— Poftim?

— Cum îţi merge?

— Ah, foarte bine. Tocmai am câştigat un duel în stilul vikingilor.

Owen înălţă din sprâncene.

— Serios?

— Am preluat conducerea jomsvikingilor, iar acum facem o incursiune pe coasta daneză.

— Asta-i mişto. Owen îşi lăsă sandviciul jos. Dar cum îţi merge *ţie?*

Sean se opri din mestecat şi păru nedumerit, ca de parcă n-ar fi înţeles întrebarea.

— Mie?

— Da, ţie.

— Mie... bine. Mai mult decât bine.

Owen se uită la Grace, care îi răspunse cu o ridicare din umeri. Sean părea de-a dreptul pierdut în labirintul creierului, iar Owen avea impresia că nu vrea să se regăsească.

★

În dimineaţa următoare, Victoria apăru singură în camera de zi. Îşi verifică tableta şi-i sugeră lui Sean să continue simularea cu strămoşul său viking, care, după toate aparenţele, se numea Styrbjörn. Grace încă nu era sigură că dorea să se întoarcă în Animus, iar lui Owen, doctoriţa îi spuse că putea participa şi el la o simulare. Tânărul avu senzaţia că era o încercare de a i se abate atenţia.

— Nu v-ajut cu nimic până nu-l văd pe Monroe, spuse el.

— Nu sunt sigură că-i posibil.

— De ce nu? Isaiah mi-a promis că pot vorbi cu Monroe.

Victoria îşi coborî privirea spre tabletă.

— Nu ştiu nimic despre asta.

Şeful Templierilor îl minţise.

— Atunci cheamă-l pe Isaiah.

— Mă tem că-i ocupat.

— Ocupat? Owen ridică uşor glasul. Cu ce?

— Nu-i treaba ta, răspunse femeia, evident deranjată de turnura pe care o luase discuţia.

— Pleacă, nu-i aşa? spuse Grace. După cele întâmplate noaptea trecută, pleacă după vârful Tridentului.

Victoria clătină din cap.

— N-am spus că...

— Atunci se duce în China, o întrerupse Owen. Sau în Mongolia.

— De unde ştii aşa ceva? întrebă Sean. N-ai vorbit cu Natalya.

Owen se uită la Victoria.

— Pentru că am fost acolo.

Doctoriţa renunţă la amabilitatea ei prefăcută.

— Ştii unde se află vârful?

— Nu, răspunse Owen. ADN-ul meu a condus într-o fundătură, altminteri Asasinii l-ar avea deja.

Victoria îl privi încruntată.

— Revederea ta cu Monroe trebuie să aştepte întoarcerea lui Isaiah. Între timp, eu voi fi aici, ca să vă asist în alte simulări cu Animusul. Isaiah mi-a cerut să-ţi spun că are mari speranţe în privinţa strămoşului pe care îl urmăreşti acum, Sean.

Băiatul ridică privirea.

— Da?

Victoria bătu din nou cu degetul în tabletă.

— Da. Credem că vârful lui Ptolemeu este cel pe care l-aţi descoperit la New York. Vârful lui Seleucus este cel pe care sperăm să-l găsim în Mongolia. Mai rămâne cel macedonean. Cercetătorii noştri au creat câteva trasee ipotetice pe care le-ar fi putut urma de-a lungul istoriei, iar unul dintre cele mai plauzibile plasează ultimul vârf al Tridentului undeva în Scandinavia.

Sean zâmbi cu gura până la urechi. Ca un nebun. Avea privirea unui narcoman.

— Când pleacă Isaiah? întrebă Grace.

Victoria se îndreptă spre uşă.

— S-ar putea să fi plecat deja, răspunse ea din prag. Acum Cole e şefa.

Şi îi lăsă singuri. Imediat ce se închise uşa, Owen se îndreptă spre ceilalţi.

— Monroe e undeva în Cuibul Vulturului. Aveţi idee unde anume?

— De ce? întrebă Sean, dar Owen îl ignoră.

— Sunt cinci clădiri, zise Grace. Nu le-am văzut pe toate.

— Cred că eu am văzut trei noaptea trecută, spuse Owen. Presupun că-l ţin pe Monroe în una din celelalte două.

— O clipă! Sean se aplecă în faţă, cu vocea înălţându-i-se, alarmată. Ce-ai de gând să faci?

— Calmează-te! îl sfătui Owen. Tu ai grijă doar să nu calci greşit.

— Poftim?

— Nimic. Owen se întoarse spre Grace. Tu ce zici?

Fata îi aruncă o privire aspră şi răspunse abia după ce îşi oferi un timp de gândire.

— De ce? Intenţionezi să-l scoţi de-acolo?

— Exact, încuviinţă Owen. Dacă Isaiah pleacă în Mongolia, eu nu am de gând să rămân aici.

Grace îşi morfoli cu dinţii buza de jos şi Owen zâmbi.

— Noi doi ştim deja că facem o echipă bună, spuse el.

— Eliza şi Varius erau o echipă bună, îl corectă Grace. Tu şi cu mine? Problema asta nu-i lămurită.

Owen îi simţea frustrarea. I-o citise pe faţă când Victoria îi anunţase că Isaiah se putea să fi plecat deja.

— Știu că nu-ți place să fii lăsată deoparte. În plus, sunt șanse mari să fi plecat și Griffin într-acolo, iar David să-l însoțească. Mai știu și că-ți faci griji în continuare pentru fratele tău.

— Asta-i lovitură sub centură.

Owen ridică mâinile.

— E adevărul.

Grace îl fixă cu privirea un minut, timp în care el aștepta răbdător.

— OK, acceptă fata în cele din urmă. Merg cu tine.

— Bun. Dar tu? întrebă Owen întorcându-se spre Sean, care păstra de ceva vreme tăcerea.

— Eu rămân aici.

— Bineînțeles că rămâi. De fapt, Owen nici nu se așteptase să audă altceva. Măcar putem fi siguri că n-o să ne dai de gol?

Sean ridică din umeri.

— N-am grija voastră. Voi n-aveți grija mea.

Owen se gândi că atât era de ajuns.

— În regulă.

Grace se sprijini într-un cot.

— Ai făcut un plan?

— Eu așa zic.

— Și ce părere ar trebui să am despre el?

Owen zâmbi din nou.

— Probabil n-o să-ți placă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Javier îşi dădea seama că Griffin fierbea de ciudă pentru cea ce făcuse Natalya în simulare, dar părea să fi acceptat că n-avea de ales şi începuse pregătirile pentru călătoria în Mongolia. Îşi petrecuse ceva timp pe videochat cu Gavin şi cu alţi membri ai Frăţiei, iar acum Javier îl ajuta să împacheteze arme şi echipament, de care, în cea mai mare parte, Natalya refuza să se atingă, pe când lui David era nevoie să i se reamintească întruna că nu trebuia să se atingă de nimic.

— Şi cum ajungem acolo? întrebă Javier. Maşina Templierilor zboară?

Griffin preferă să nu bage în seamă ironia.

— Am făcut rost de un avion.

— Adică un avion cu reacţie privat?

Asasinul se opri din împachetat.

— Da. Exact.

Javier încuviinţă din cap şi-şi continuă munca, ticsind o ladă cu tot ce putea să îndese în ea. Aveau şi câte un rucsac burduşit. Luară mâncare, saci de dormit şi haine călduroase, deşi îmbrăcămintea disponibilă era cam mare pentru Natalya şi pentru David. Când terminară, Griffin le ceru să aducă totul afară, în hambar, apoi deconectă toate aparatele şi încuie bârlogul din subsol.

Maşina avea ceva spaţiu pentru depozitare, în două compartimente din spate, plasate de o parte şi de alta a turbinei.

Ce nu încăpu acolo puseră pe bancheta din spate şi pe genunchii fiecăruia dintre ei. Javier se aşeză în faţă, cu Griffin, iar Natalya şi David, în spatele lor.

Era aproape seară când ieşiră pe şosea şi, înainte de prima curbă, Javier aruncă o ultimă privire către casa părăsită, care dispăru apoi printre copaci. Griffin îi scoase pe autostradă şi se îndreptă spre sud, către aeroportul aflat la o oră distanţă. Pasagerii automobilelor pe care le depăşeau se holbau la maşina lor. Pentru scurtă vreme, Javier zâmbi urmărindu-i, apoi privi coborârea lentă a soarelui către orizont şi aproape că adormise când Griffin ieşi de pe autostradă, făcându-l să tresară.

— Asta nu-i aeroportul, spuse David.

— Ba da, cu siguranţă, răspunse Griffin.

David arătă pe fereastră.

— Terminalul văd că-i dincolo.

— N-o să luăm un avion obişnuit.

Javier se încruntă, dar hotărî să tacă, să aştepte şi să vadă.

Griffin conduse printre depozite şi clădiri industriale, şi intră în cele din urmă într-un hangar mic şi gol. Înăuntru aşteptau doi bărbaţi cu o camionetă pentru transportul bagajelor prin aeroport. Asasinul opri automobilul, dar nu şi motorul.

— Ţineţi-l undeva, în siguranţă, îi spuse unuia dintre bărbaţi. O să mă-ntorc să-l iau.

— Se rezolvă.

Celălalt îi ajută să-şi încarce bagajele în camionetă şi, după ce terminară, Javier îl urmări cu privirea pe primul bărbat, care scoase automobilul din hangar şi se îndepărtă.

Griffin le făcu semn tuturor să se urce în camionetă şi al doilea bărbat îi scoase pe pistă. Pe toată durata drumului, Javier simţi în nări gazele de eşapament, iar faţă de torsul maşinii Templierilor, motorul i se păru zgomotos şi enervant. Văzu puţine avioane cu reacţie pregătite de decolare şi încercă să-şi dea seama spre care se îndreptau. Însă în momentul în care camioneta se opri în faţa unui avion pentru mărfuri, înţelese că probabil zborul n-avea să fie ceea ce sperase David.

— Ce-i ăsta? întrebă el, fixându-şi ochelarii pe nas.

— Avionul tău cu reacţie privat.

David clătină din cap.

— Nu-i aşa ceva.

— Te asigur că asta este. Griffin arătă aripile avionului. Alea sunt motoare cu reacţie şi în tot avionul nu vom fi decât noi. Dacă nu punem la socoteală coletele.

— Colete? zise David.

— Da, colete.

— Ne trimiţi în Mongolia prin poştă?

— Via China. Griffin îşi încleştă mâinile de umerii lui Javier. Ascundere în văzul tuturor.

★

Interiorul aeronavei se potrivea cu conceptul de avion privat chiar mai puţin decât exteriorul. Scaunele erau făcute din prelată de cort cusută în jurul unei rame metalice. De fapt, erau şezlonguri fixate de pereţii despărţitori. Însă cala era presurizată şi încălzită, şi exista o toaletă. Din cauza huruitului motoarelor, lui Javier îi venea greu să se facă auzit fără să ridice vocea, dar zgomotul nu era atât de mare încât să-l împiedice să gândească.

După câteva ore de zbor, timp în care Natalya şi David reuşiseră cumva să adoarmă, Javier se aplecă spre Griffin şi-l întrebă cine erau bărbaţii din hangar şi cum aranjase Frăţia zborul acesta.

— Abstergo are mulţi duşmani, răspunse Griffin. Nu toţi sunt Asasini. Uneori colaborăm pentru atingerea unul scop comun.

— Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu?

— Se poate spune şi aşa. Asasinul se uită la Javier câteva clipe. În ciuda nechibzuinţei tale, m-ai impresionat.

— E ceva rar?

— Foarte.

Javier răspunse încuviinţând din cap, deşi niciuna din hotărârile lui nu fusese menită să-l impresioneze pe Griffin.

— Am vorbit cu Gavin despre tine şi e de acord. Dacă îţi cauţi un loc şi un scop, s-ar putea să le fi găsit.

— În Frăţie?

Griffin încuviinţă din cap.

— E o invitaţie oficială?

— Dacă vrei să fie.

Lui Javier ideea i se păru mai atrăgătoare decât ar fi crezut. Asasinii reprezentau posibilitatea de alegere. Drepturi

egale pentru toată lumea şi toată lumea liberă să-şi manifeste voinţa. Părea viziunea unei lumi mai bune decât cea în care trăia şi în care nu se simţea liber să se comporte deschis.

— Se face o iniţiere? întrebă el, pe jumătate în glumă.

— Un instructaj. Pe urmă va începe adevărata instruire.

— O să mă gândesc la asta.

— Fă-o. Griffin închise ochii şi îşi sprijini ceafa de perete. Dar încearcă şi să te odihneşti.

Deşi era obosit, lui Javier îi venea greu să adoarmă. Se întrebă ce-ar fi spus Owen despre propunerea făcută, apoi dacă asta ar fi trebuit să conteze. El, Javier, era cel care trebuia să decidă găsirea unui loc căruia să simtă că-i *aparţine.*

★

Câteva ore mai târziu, avionul ateriză la Beijing. O ceaţă cenuşie, persistentă, acoperea orizontul în toate direcţiile. Puteau să fi fost pe o insulă sau înconjuraţi de munţi şi Javier habar n-ar fi avut.

Abia coborâţi pe pistă, o maşină de teren opri lângă ei şi coborî o femeie. Părea chinezoaică, aproape de vârstă mijlocie, cu păr lung şi negru, şi purta un costum alb, mulat, un soi de hibrid între uniformă militară şi echipament de atlet olimpic. Javier găsi că, spre deosebire de cei doi bărbaţi dinaintea ei, arăta exact cum te aşteptai să arate un Asasin.

— Griffin? întrebă ea.

Bărbatul încuviinţă şi-i strânse mâna.

— E o plăcere să te întâlnesc în sfârşit, Yanmei.

— Vă rog, zise femeia şi arătă către maşină. Veniţi cu mine.

— Să ne luăm echipamentul.

— Firește.

Yanmei îi ajută să-şi încarce rucsacurile şi lăzile în portbagajul maşinii, apoi se înghesuiră toţi înăuntru, cu Griffin în faţă, Javier şi ceilalţi în spate şi Yanmei la volan. Javier o văzu studiindu-i pe toţi în oglinda retrovizoare.

— Gavin nu mi-a explicat despre ce e vorba, spuse ea. De ce aţi venit aici?

— Pentru o Parte din Eden, răspunse Griffin.

Yanmei se uită la el surprinsă, apoi îşi întoarse încet privirea spre drum.

— Ar fi putut să-mi spună. Nu ne-a crezut în stare s-o localizăm singuri?

— E o situaţie unică.

— Cum adică?

Griffin se întoarse către bancheta maşinii.

— Natalya, aici de faţă, a văzut-o.

Yanmei ezită.

— Într-un Animus?

— Shaun a obţinut la Madrid un procesor şi prototipuri, o lămuri Griffin. De fapt, încercăm să găsim trei Părţi diferite. Vârfurile unui Trident. Copiii ăştia, dar şi alţi trei, au legătură cu el. Ai auzit de Isaiah?

— Da.

— Urmăreşte un aşa-zis Eveniment Ascendent, iar cei şase fac parte din asta.

— Înţeleg.

— Isaiah e probabil pe drum încoace. Ai remarcat cumva mai multe mişcări ale Templierilor decât de obicei?

— Nu. E linişte.

— Ciudat. Griffin îşi trecu o mână peste capul ras. Foarte ciudat. Ai fi crezut că vor pune în mişcare o armată...

— Gavin a spus că trebuie să vă duc în Mongolia. Pe Burhan Haldun.

— Exact.

— Am un avion privat care aşteaptă.

— În sfârşit! exclamă David.

Natalya şi Javier pufniră în râs, şi chiar şi Griffin chicoti.

Când ajunseră la marginea aeroportului, Yanmei opri lângă un avion care probabil avea să-l facă pe David foarte fericit. Javier nu ştia multe despre avioanele cu reacţie, dar acesta, cu liniile elegante ale unei săgeţi, părea foarte rapid. Îşi descărcară echipamentul din maşină, apoi se îmbarcară. În cabină, scaunele capitonate, îmbrăcate în piele, plasate pe părţile laterale şi grupate câte două, faţă în faţă, îi întâmpinară cu braţe largi şi spătare rabatabile.

— Unde-i restul celulei tale? întrebă Griffin.

— În Tibet, răspunse Yanmei. N-am avut timp să-i chem înapoi. Gavin nu mi-a dat amănunte.

— Nu ştia nici el prea multe. Totul s-a întâmplat în ultimele treizeci şi şase de ore.

Yanmei se îndreptă spre partea din faţă a avionului.

— Mă asigur că s-au făcut toate verificările necesare înainte de zbor, apoi plecăm.

Javier se aşeză faţă în faţă cu Natalya, iar David îşi alese un scaun de pe acelaşi rând cu ei şi se instală acolo singur, privind pista printr-un hublou. Nu după mult timp, avionul se puse în mişcare şi Yanmei se întoarse în cabină. Se aşeză vizavi de Griffin, de cealaltă parte a avionului faţă de Javier şi de Natalya.

— Facem prezentările? întrebă.

— Bineînţeles.

Griffin arătă pe rând către Javier, Natalya şi David, spunându-le numele.

Asasina le zâmbi tuturor.

— Aşadar, Natalya, ai văzut vârful acela al Tridentului?

— Da.

— Cum arată?

— E un pumnal straniu, răspunse David. Noi l-am văzut la New York pe primul.

— Pe primul? Yanmei se încruntă. Poate că ar trebui să-mi povestiţi totul, de la început.

Toţi trei îi istorisiră, pe rând, Javier vorbind cel mai mult şi David întrerupându-l cel mai des, despre întâlnirea cu Monroe, despre simularea Revoltelor Înrolărilor şi despre evenimentele din ultimele săptămâni. Natalya îi descrise amintirile strămoşului ei mongol, iar Yanmei ascultă cu răbdare până la final, fără să pună nicio întrebare.

Pe urmă ţinu câteva clipe degetul arătător apăsat pe buze.

— Singurul lucru pe care nu l-aţi spus este dacă ştiţi sau nu unde-i îngropat Möngke-Han.

— Nu ştim. Nimeni nu ştie. Natalya a decis să nu afle, interveni Griffin încruntându-se.

— Cum adică?

— S-a desincronizat deliberat.

— De ce?

— Fiindcă e de părere că nimeni n-ar trebui să aibă Partea din Eden, zise David.

Natalya se întoarse spre el.

— Pot spune singură ce am de spus. Cred că ar fi mai bine dacă ar rămâne ascunsă, adăugă uitându-se la Yanmei.

— Nu pot să te contrazic. Însă situaţia cu care ne confruntăm acum e cu totul alta. Nu avem opţiunea asta. Din câte mi-aţi povestit, întrebarea nu e dacă trebuie sau nu găsită, ci de către cine.

Asasina mai vârstnică ştia să pună problema cu mai mult tact decât Griffin. Natalya păru s-o asculte, cântărindu-i spusele în loc s-o contrazică sau s-o respingă.

— Ştii unde e, nu-i aşa, Natalya?

Fata ezită.

— Nu cu exactitate.

— Eu am o oarecare idee, zise Griffin. Am văzut destul înainte ca simularea să fie întreruptă. Cred că pot ajunge destul de aproape.

Yanmei dădu aprobator din cap, dar nu-şi luă ochii de la Natalya, care îşi săltase picioarele pe scaun şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Rămase aşa tot restul zborului, în timp ce survolară partea rurală a Chinei şi trecură peste munţi pentru a ajunge deasupra unui platou întins, plin de denivelări.

— Stepele mongole, spuse Yanmei. Nu ştiu ce are ţinutul ăsta, dar aici se nasc cuceritori. Attila Hunul... Gingis-Han...

— Isaiah, adăugă David şi, din fericire, se opri înainte de a-l adăuga pe Griffin pe listă.

— Ar trebui să aterizăm la Möngönmorit peste vreo oră, spuse Yanmei. Burhan Haldun e la optzeci şi ceva de kilometri distanţă.

— Poate ar trebui să dăm ocol muntelui, propuse Griffin. Să aruncăm o privire.

— Îi pot cere asta pilotului.

Îşi desprinse centura de siguranţă şi se duse spre carlingă. Se întoarse peste câteva minute.

— Am modificat planul de zbor. Vom face un mic ocol pe deasupra ţintei.

La scurtă vreme după aceea, stepele cedară locul dealurilor, iar dealurile deveniră munţi împăduriţi, străbătuţi de ape şerpuitoare şi de văi largi.

— Regiunea asta e sacră pentru poporul mongol, zise Yanmei. E aşa dinainte de Gingis-Han. Străinilor nici măcar nu li se îngăduie să urce pe Burhan Haldun.

— Nu cred că Isaiah o să respecte interdicţia asta, spuse Javier.

— N-o s-o respecte, încuviinţă ea. Iar pentru noi ar fi înţelept s-o încălcăm cu discreţie.

Nu peste mult timp, avionul coborî, apropiindu-se de munţi, şi toată lumea privi prin hublouri. Zburau destul de jos ca să distingă copacii, tuşe de verde pe pânza cenuşie de stâncă. Lanţul muntos se întindea pe mulţi kilometri în toate direcţiile, ca o succesiune aproape nesfârşită de creste, văi şi râuri.

— Acela e Burhan Haldun.

— Care? întrebă David.

Yanmei îi arătă unul dintre cele mai înalte piscuri. Nu se compara cu Everestul ca masivitate sau înălţime, dar îl izbi pe Javier ca având ceva aparte, impozant şi chiar regesc, cu coroana sa de gheaţă albă şi cu tronul de verdeaţă.

— Uitaţi-vă după orice ar putea semnala o tabără a Templierilor.

Javier se concentră, încercând să distingă clar solul, dar copacii creşteau pretutindeni şi numai o tabără foarte mare ar fi fost vizibilă de la înălţimea la care se aflau.

— Pilotul nu ne poate duce mai jos? întrebă David.

— Poate că da, răspunse Yanmei. Pot să...

Ceva explodă în exteriorul avionului şi cabina tresăltă destul de tare ca să-l izbească pe Javier cu nasul de geam. Simţi gust de sânge, iar pământul de dincolo de hublou se apropie cu iuţeală.

— Am fost loviţi! strigă Yanmei.

Javier se uită pe un hublou din partea opusă şi văzu că un motor lăsa în urmă o dâră groasă de fum negru.

Apoi simţi cum pierderea bruscă de altitudine îl apasă în scaun şi trepidaţiile îi zdruncină pieptul. Aveau să se prăbuşească. Învăţase să lupte fiind instruit de un Asasin, intrase prin efracţie într-un depozit al poliţiei şi făcuse o incursiune într-o fortăreaţă a Templierilor, dar urma să moară într-un accident aviatic.

— Mă duc în faţă! strigă Yanmei.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică, apoi înaintă prin cabină cu braţele larg deschise şi dispăru în carlingă.

— Ţineţi-vă bine! strigă Griffin. O s-aterizăm. Mai avem un motor.

— Dacă nu trag iarăşi în noi! spuse David.

Avaria nu părea o defecţiune mecanică, iar Yanmei o numise „lovitură”. Trebuia să fi fost Templierii. Erau acolo, jos, iar survolarea muntelui fusese o greşeală. Chiar dacă supravieţuiau, sosirea lor le era acum cunoscută inamicilor.

Yanmei reapăru pe culoar şi se aruncă pe scaun.

— Vom face o aterizare forţată. Pilotul a văzut un câmp deschis.

— Ţineţi-vă bine! strigă iarăşi Griffin. Capetele jos şi staţi aplecaţi!

Javier se supuse, apoi aşteptă, ascultând şuierul motorului rămas şi zăngănitul asurzitor, la care păreau să contribuie toate componentele avionului. Cu coada ochiului, vedea prin hubloul din dreapta munţii, nu dedesubt, ci lângă ei. Vârfurile pinilor păreau destul de aproape ca să le simtă mirosul.

Erau pe punctul să lovească solul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Lui Grace nu-i plăcea planul lui Owen.

Deocamdată, acesta consta în a face verificări în camera de zi, în dormitoare şi, în final, într-o sală a Animusului, cu speranţa că ar fi putut găsi obiecte din care să confecţioneze ceva asemănător cu o aşa-zisă grenadă ce provoca dureri.

— Dar nu faci o grenadă *adevărată,* spuse Grace.

Se retrăseseră în baia dormitorului ei, sperând că în locurile acelea Abstergo nu avea videocamere de supraveghere.

— Nu, răspunse Owen. Trebuie doar să semene cu una.

Ţinea în mână un obiect asamblat din cutia de aluminiu a unei băuturi energizante, câteva sârme şi învelişul exterior al unei role de bandă izolatoare.

— Chiar crezi c-o să păcălească pe cineva?

— Seamănă destul de bine ca să-şi facă treaba. Haide, să mergem.

Owen îşi îndesă într-un buzunar cutia înfăşurată în bandă şi ieşiră din cameră.

Grace se întrebă dacă undeva, în Cuibului Vulturului, cineva îi privise intrând acolo împreună şi ce-şi imaginase, însă îşi dădu imediat seama că puţin îi păsa.

Era târziu, trecuse de miezul nopţii şi se îndreptară spre clădirea principală pe coridoare pustii. Ştiau deja cât de departe pot ajunge mergând în cealaltă direcţie, dar se întrebau dacă nu cumva exista altă cale de a pătrunde în cele două clădiri pe care încă nu le exploraseră.

Ajunseră la pasarela de sticlă şi se furişară de-a lungul ei până în holul imens, pe care îl traversară către pasarela din

partea opusă. Până acolo, toate uşile fuseseră descuiate şi nu întâlniseră niciun agent de pază.

— Ar fi fost de crezut că, după cele întâmplate, au întărit supravegherea, spuse Grace.

Owen se uită peste umăr, în urma lor.

— Poate-au plecat toţi în Mongolia, cu Isaiah.

— Poate, admise ea. Totuşi, pare straniu.

Când ajunseră la următoarea pasarelă, găsiră uşa deschisă, fără încuietoare cu cititor de amprente sau cifru, şi intrară cu prudenţă, neştiind unde avea să-i conducă. Acolo copacii erau mai apropiaţi de clădire şi pasarela, parcă ghemuită în umbra lor, era un tunel mai întunecat decât restul. Odată ajunşi la capătul ei, intrară într-o clădire diferită de celelalte. Uşile erau mai puţine şi, din loc în loc, câte-o fereastră îţi permitea să vezi interiorul câte unui laborator mare, cu computere şi aparatură robotică.

— Ăsta pare să fie locul unde coace Abstergo totul, spuse Owen.

— I-au promis lui Sean că-i pot construi picioare protetice.

Owen se încruntă.

— Nu-i de mirare că Isaiah l-a atras de partea lui. Dar pentru asta mi-e greu să-i găsesc lui Sean vreo vină.

— De ce?

— În locul lui, tu nu ţi-ai dori să mergi?

— Bineînţeles că da, dar problema nu-i asta.

— Atunci care-i problema?

— Sean trebuie să ştie că-i în regulă oricum. Că nu se defineşte prin picioare sau prin posibilitatea de a merge.

— Aşa ţi-a spus Victoria?

— Nu. E opinia mea.

Îşi continuară drumul în tăcere, pe coridoare cu laboratoare pe ambele părţi, până ajunseră la altă pasarelă înconjurată de sticlă. Probabil că ducea în a cincea clădire, dar uşa avea scaner pentru amprente şi cifru pentru deschidere.

— Grenada aia falsă deschide uşi? întrebă Grace.

— Poate ar trebui să căutăm în laboratoare ceva cu care s-o deschidem.

— N-o să găsiţi nimic, se auzi vocea unei femei în spatele lor.

Grace se răsuci, simţindu-şi ceafa în flăcări. O agentă a Templierilor le tăiase calea, împiedicându-i să fugă pe unde veniseră.

— Cole, spuse Owen.

Femeia îndreptă un pistol către ei şi, privind-o, Grace nu se îndoi că n-ar fi ezitat să-l folosească.

— Vă ţin sub observaţie de când aţi plecat din dormitorul tău, zise Cole uitându-se la Grace. Ce căutaţi aici?

— Am vrut doar s-aruncăm o privire, răspunse fata.

— Mă ţii minte de noaptea trecută? întrebă Owen.

Agenta se încruntă.

— Crezi că-i o dovadă de inteligenţă să-mi aminteşti asta tocmai acum?

Owen scoase grenada falsă, ţinând-o aproape ascunsă în pumn.

— Şi dacă-ţi reamintesc de asta?

Cole fixă grenada cu privirea şi Grace îi aşteptă reacţia.

— Nu mă duce cu gândul la nimic cunoscut, spuse în cele din urmă agenta. Poate fiindcă e făcută de tine.

Grace ar fi vrut să-l înjure pe Owen. Întregul plan i se păruse ridicol de la bun început, dar îl acceptase gândindu-se că un aproape-Asasin învăţase câte ceva în ultimele săptămâni.

Owen se uită la grenada falsă, apoi o aruncă pe podea.

— Şi acum ce se-ntâmplă?

— Mai întâi, ridică gunoiul ăla.

— Vorbeşti serios?

— Ridică-l!

Owen se aplecă şi recuperă grenada.

— Acum treceţi de uşa aia şi vă duc la celulele de detenţie.

Rămase cu pistolul îndreptat spre ei în timp ce se apropie de panoul de comandă al uşii, unde îşi scană amprenta degetului mare şi tastă cifrul. Uşa se deschise.

— Mişcaţi-vă! îi zori femeia.

Owen intră primul, urmat de Grace. Pasarela trecea prin pădure, apoi cobora, urmând panta muntelui, aidoma celei care, în partea opusă a Cuibului Vulturului, ducea către garaj.

— Ai de gând să ne închizi? o întrebă Grace pe Cole.

— Continuă să mergi.

— O să fie greu să-i explicaţi asta tatălui meu, adăugă fata.

— Nu-i problema mea, ripostă Cole. Îl putem face pe tatăl tău să creadă ce vrem noi să creadă. Avem destule înregistrări cu voi furişându-vă ca să vă pot împuşca şi să spun pe urmă că am fost în legitimă apărare.

Grace amuţi. Cuibul Vulturului i se păru dintr-odată izolat, iar noaptea de afară foarte rece.

Alături, Owen mergea cu capul în jos, dar Grace ştia că mintea lui alerga nebuneşte. Ar fi vrut să găsească, la rândul ei, o cale de scăpare, dar încă nu ştia sigur despre ce era vorba. De fapt, ce ar fi putut Templierii să facă? Ştia ce făcuseră în trecut, la New York, totuşi nu credea că, în lumea modernă, ar fi fost posibil să scape cu faţa curată după aşa ceva. Ajunsese şi să aibă încredere în Victoria, despre care voia să creadă că nu i-ar fi făcut niciun rău vreunuia dintre ei. Însă despre Cole nu ştia nimic.

Ajunseră la baza pantei, unde pasarela se termina în faţa unei uşi săpate în munte, tot cu încuietoare electronică. Cole o deschise şi intrară în a cincea clădire. Partea asta din Cuibul Vulturului crea o altfel de impresie. Aerul era mai rece şi lipseau toate acele tuşe care făceau restul complexului îmbietor sau fascinant, dându-i lui Grace impresia că nu era un loc conceput pentru a fi văzut de prea multă lume.

— Intraţi pe coridor, spuse Cole.

Trecură pe lângă mai multe uşi încuiate, până când agenta le ordonă să se oprească. Pe urmă, se folosi de cifru ca să deschidă o uşă fără niciun semn distinctiv şi i se adresă cuiva dinăuntru.

— E timpul.

Monroe ieşi pe coridor.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi.

— Monroe? Owen se apropie de el. Ce...

— Lăsaţi vorba şi mişcaţi-vă, îl întrerupse Cole. Drept înainte.

Bărbatul se uită în ochii lui Grace şi zâmbi. Pe urmă se puseră toţi trei în mişcare, urmând ordinele lui Cole, până ajunseră într-o încăpere boltită, asemănătoare cu un depozit, cu pereţii şi plafonul din stâncă, cu rafturi înalte şi numeroase containere pentru transport de genul celor văzute de Grace pe vapoare. Cole îi conduse către unul dintre ele.

— E totul pregătit? întrebă Monroe.

— Da, răspunse Cole. În unitatea asta sunt transportate echipamente delicate, deci este climatizată şi oxigenată. M-am asigurat că aveţi apă, mâncare şi două lanterne. Dar mă tem că pentru... alte necesităţi nu aveţi decât o găleată.

Grace se uită la Owen. Ce naiba se petrecea?

— Eşti sigură că nu te pui în pericol? întrebă Monroe.

— Da, răspunse femeia. Sistemul de supraveghere e dezactivat, dar am făcut să pară că-i opera cuiva care a intrat clandestin într-o sală a Animusului. Se întoarse spre Owen. Acum o să iau gunoiul ăla al tău.

Băiatul zâmbi şi scoase grenada falsă.

— Eşti Rothenberg.

Agenta luă grenada.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Pentru Grace era acum clar că, de fapt, Cole era un soi de agent dublu, o „cârtiţă", şi că-i ajuta să evadeze. Nu ştia motivul şi nu ştia nici cine era Rothenberg, dar, pe moment, nici nu-i păsa.

— Aţi face bine să intraţi. Sistemul de supraveghere va reintra curând în funcţiune şi trebuie să trec la postul meu. Cea mai grea parte o să fie să-i conving că m-am lăsat înşelată de asta, spuse Cole şi ridică grenada falsă.

— Îţi sunt dator, zise Monroe.

— Consideră că suntem chit. Proviziile sunt în colţul îndepărtat al peretelui din stânga.

Monroe intră în containerul de transport. Owen îl urmă, iar Grace răsuflă adânc şi-l imită, apoi se întoarse în timp ce Cole închidea uşile.

— Instalaţi-vă confortabil, le spuse agenta. Drumul până în Mongolia durează douăzeci şi patru de ore.

După închiderea uşilor, rămaseră în beznă deplină şi Grace sesiză cum se activa dispozitivul de blocare. Pe urmă auzi pe cineva mişcându-se, călcând apăsat şi lovind cu palma obiecte din colţul cel mai îndepărtat al containerului, până când se aprinse brusc o lumină.

— Aici, spuse Monroe, arătându-le cu lanterna o ladă de lângă el.

— Ea e Rothenberg? întrebă Owen.

— Cole e o prietenă veche, răspunse Monroe. Am ajutat-o cândva şi mi-a promis c-o să-mi întoarcă favoarea. Am su-

nat-o acum câteva săptămâni. Dacă ar fi vrut să ştii mai multe despre ea, ţi-ar fi spus. Lasă baltă povestea asta, altminteri o s-o pui în pericol. Şi-a riscat viaţa pentru voi doi.

Asta o făcu pe Grace să-şi pună la îndoială presupunerile despre noii Templieri. Se uită în jur, căutând un loc, şi se aşeză pe o cutie de carton. Pe urmă oftă prelung şi se aplecă în faţă.

— Unde-ai fost? îl întrebă Owen pe Monroe.

— Am stat ascuns. M-am pregătit. Din câte am văzut în garaj, tu şi Javier v-aţi antrenat undeva.

— Am stat cu Griffin. Cu Asasinii.

— Ah. Monroe se uită la Grace. Iar voi, ceilalţi, aţi fost aici, în Cuibul Vulturului.

Tânăra încuviinţă.

— Ce ştie Isaiah? întrebă Monroe.

— Ştie de Partea din Eden din Mongolia, răspunse Grace. Şi, după cum tocmai am aflat, Templierii cred că mai există una în Scandinavia.

Monroe se aşeză pe o ladă, cu jumătate de faţă luminată de lanternă.

— Dar cea de la New York?

— Ce vrei să spui? se miră Owen. Credeam că-i la tine.

Şi Grace crezuse la fel.

— Nu, nu-i la mine. N-aţi găsit-o?

— Am descoperit locul unde a fost ascunsă, zise Owen. Dar cineva a ajuns acolo înaintea noastră.

— Sper că asta nu-nseamnă că există un al treilea jucător. Monroe îşi aranjă coada în care îşi adunase părul încărunţit. Prin urmare, lipsesc două vârfuri, presupunând că-l vor găsi pe cel din Mongolia.

— O să-i oprim, nu-i aşa? întrebă Owen.

— O să-ncercăm, spuse Monroe. Isaiah ştie de Evenimentul Ascendent?

— A amintit de el, zise Grace. Dar nu cred că Templierii îl înţeleg.

— Asta-i bine.

Grace aşteptă o clipă şi, fiindcă Monroe nu continuă, vorbi ea.

— Apropo, nici noi nu-l înţelegem.

Bărbatul îşi întoarse privirea spre lumina lanternei şi aceasta îi scoase în evidenţă trăsăturile feţei. Ridurile din jurul ochilor, al gurii şi de pe frunte erau mai adânci, făcându-l să pară mai bătrân şi mai obosit.

— Nu sunt sigur că-i momentul potrivit.

— O să fim blocaţi aici douăzeci şi patru de ore, îi reaminti Owen. Te poţi gândi la un moment mai potrivit?

Monroe dădu din cap. Şi continuă să o facă, părând să se gândească.

— OK, OK, poate că ai dreptate. Aş vrea să fie şi ceilalţi aici, dar... Ceea ce trebuie să-nţelegeţi este că, deşi eu am descoperit Evenimentul Ascendent, nu-i cunosc exact efectul. Isaiah consideră că va deţine o mare putere. Însă eu nu sunt convins. Cred că-i o sursă de înţelepciune. O iluminare.

— Dar ce este? întrebă Grace.

— Ştiţi deja ce este memoria genetică. La Abstergo mi-am petrecut timpul studiind-o, decodificând-o, descompunând-o, asigurându-mă că înţelegem tot ce trebuie să ştim, ca s-o putem exploata eficient. Dar, într-o zi, am găsit în analizele mele ceva neobişnuit. Un subcod ADN sub cel principal. Ca un semnal de fond îngropat sub transmisia principală.

— Ce era? întrebă din nou Grace.

— La vremea respectivă, n-am ştiut, însă când mi-am dat seama ce să caut, am descoperit tot mai multe. Fragmente. Frânturi, ici şi colo. Nu sunt prezente la toată lumea, deşi presupun că a fost o vreme în care le aveau toţi oamenii.

— Ai descoperit ce este? interveni Owen.

— Cred că da. Am convingerea că este subconştientul colectiv al speciei umane.

— Ca în psihologie? întrebă Grace.

— Da, răspunse Monroe. Carl Jung a inventat termenul. El credea că toată omenirea are în comun aceeaşi colecţie de imagini, simboluri şi arhetipuri fundamentale, transmise urmaşilor încă de la începuturile existenţei speciei Homo sapiens din epoca paleolitică.

— Şi tu crezi asta? zise Owen.

— Mi se pare că s-a exagerat în privinţa interpretărilor teoriei. Unii o consideră mistică şi văd simbolurile drept magice, având o putere ezoterică. Dar eu sunt om de ştiinţă. Nu m-a interesat misticismul, am vrut să înţeleg mecanismul

acestui sub-ADN. Aşa că am săpat mai adânc, am început să rulez protosimulări cu el, să văd ce se-ntâmplă.

— Ce e o protosimulare? se interesă Grace.

— În laborator, rulăm uneori un soi de... simulări simulate, folosind ca subiect o inteligenţă artificială rudimentară, pur şi simplu ca să vedem dacă se menţine şi cum arată. Iar acest nou sub-ADN... Monroe îşi frecă barbişonul. Vreunul dintre voi se teme de păianjeni?

— Nu prea, răspunse Grace.

— Eu da, spuse Owen. De ce?

— Este aşa-numitul subconştient colectiv, le explică Monroe. Unii se nasc cu frica de păianjeni. E o spaimă care provine din subconştient.

— Ca un instinct? întrebă Grace.

— Într-un fel, dar mult mai complex. V-aţi întrebat vreodată de ce au aşa mulţi oameni frica asta? Eu unul cred că, într-un moment al trecutului nostru îndepărtat, am aflat că păianjenii pot fi letali şi amintirea asta le-a fost transmisă urmaşilor. E ca o amintire genetică, dar nu este specifică unei descendenţe sau unui strămoş. Adică îi este, însă vine dintr-un timp atât de îndepărtat, când abia deveniserăm oameni, încât întreaga noţiune îşi pierde înţelesul. Iar acum, peste milenii, unii au această teamă de păianjeni, iar alţii au pierdut-o.

— Şi ce legătură are cu Evenimentul Ascendent? întrebă Owen.

— Ajung şi acolo. Monroe se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi. Am început să analizez fiecare mostră de ADN din posesia Corporaţiei Abstergo, căutând mai multe fragmente. A devenit o obsesie, recunosc. Voiam să recreez întregul sub-ADN subconştient. Ar fi fost ca o întoarcere în timp, în momentul naşterii omenirii. Dar am făcut greşeala să-i spun totul lui Isaiah şi pe urmă a devenit şi obsesia lui. Însă, cum ziceam, el a văzut în asta putere. Ceva ce speră că va putea folosi cumva, nu din care va putea învăţa.

— Iar noi şi ceilalţi avem o parte din acest sub-ADN? întrebă Grace.

Monroe se întoarse spre ea.

— Nu aveţi doar o parte. Voi şase îl aveţi pe tot. Ăsta-i Evenimentul Ascendent. Subconştientul colectiv, ridicându-se la suprafaţă.

Grace se uită la Owen. Părea nedumerit, iar ea era la fel de confuză.

— OK, spuse. Dar ce-nseamnă de fapt pentru noi?

— Aş vrea să vă pot spune, răspunse Monroe, transformând nedumerirea tinerei în frustrare. Cu asta mă ocupam în şcolile voastre. Am plecat de la Abstergo, dar n-am renunţat la cercetările mele. Am încercat să adun mai multe fragmente de sub-ADN. Era ceva pur ştiinţific. Însă după ce v-am găsit pe voi, am descoperit că, în ceea ce vă priveşte, Concordanţa Amintirilor Genetice merge dincolo de asta, la Părţile din Eden. A fost ceva... neaşteptat. Încă încerc să-mi dau seama cum sunt conectate relicvele şi sub-ADN-ul.

— Asta face şi Isaiah, zise Grace.

Se auzi zgomotul unui motor de autovehicul apropiindu-se. Toţi trei amuţiră şi ascultară. Containerul se legănă brusc şi Monroe căzu pe cea mai apropiată ladă, aproape pierzându-şi echilibrul.

— Suntem pe drum.

Owen se prefăcu că se uită la un ceas de la încheietura mâinii.

— O călătorie de douăzeci şi patru de ore.

CAPITOLUL
DOUĂZECI ŞI CINCI

Când avionul izbi solul, impactul îl azvârli pe David în faţă, dar centura de siguranţă îl ţinu pe loc, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Ochelarii îi zburară către capătul cabinei. Aparatul de zbor atinse solul, apoi săltă pentru o clipă în aer înainte de a cădea iarăşi. Următoarele clipe părură nesfârşite şi înfricoşătoare, dar, în cele din urmă, se opriră patinând şi David se uită în jur. Toate contururile line ale cabinei păreau acum frânte sau încovoiate.

— Copii, sunteţi OK? întrebă Griffin. Spuneţi-vă numele şi un da.

Natalya, *da.* David, *da.* Javier, *da.*

— Mă duc să văd dacă pilotul e teafăr, zise Yanmei. Trebuie să ieşim de-aici cât mai repede.

Se îndreptă spre carlingă clătinându-se.

David clipi, frecându-şi capul şi gâtul şi simţindu-se de parcă ar fi fost jucăria de ronţăit a muntelui.

— De ce trebuie să plecăm de-aici atât de repede?

— Pentru că Templierii vor încerca să găsească locul prăbuşirii, răspunse Griffin. Nu trebuie să ne găsească aici.

— S-a zis cu elementul-surpriză, zise Javier.

— Doar dacă nu iei în calcul surpriza lor când vor afla că am supravieţuit, ripostă David.

Yanmei se întoarse din carlingă.

— Pilotul e teafăr. A transmis deja prin radio că ne-am prăbuşit.

Griffin îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică.

— Să plecăm de-aici.

Javier şi Natalya îl urmară imediat în partea din spate a avionului. David făcu acelaşi lucru, dar mai întâi îşi recuperă ochelarii, care erau în bună stare. Se îmbrăcară cu haine groase şi încărcară în rucsaci cât mai multe arme şi echipament, abandonând restul. David nu ştia la ce folosea cea mai mare parte, în afară de lanternă, şi voia să afle din proprie experienţă. Yanmei deblocă trapa ieşirii de urgenţă şi toboganul gonflabil galben ţâşni afară.

Griffin ieşi primul, apoi Natalya şi David, care ţipă în timpul coborârii. Odată ajuns pe pământ, văzu dâra lată săpată de avion în sol şi vegetaţia smulsă şi observă cât de mult alunecaseră. De o parte şi de alta erau dealuri acoperite de pini, iar dincolo de cel din dreapta se înălţa Burhan Haldun, cu vârful îngheţat.

Chiar sub linia zăpezii, abia vizibilă după cea mai apropiată culme, exista o formaţiune stâncoasă cu forma unui corn de bivol. David se întoarse către Natalya, vrând să i-o arate, dar văzu că fata o fixa deja cu privirea. Când observă că David se uită la ea, se grăbi să se răsucească, schimbându-şi direcţia ochilor.

David se uită din nou la corn şi-şi dădu seama că Natalya îl recunoscuse probabil din simularea ei. Poate chiar stătuse în acelaşi loc. Dar nu părea că dorea să-şi dea cineva seama de asta, semn că acel corn ar fi putut avea legătură cu mormântul Hanului.

— Ai văzut de unde a venit lovitura? o întrebă Griffin pe Yanmei.

— Dinspre vest, de lângă munţii ăia, dar nu sunt sigură.

— Ce-ţi spune intuiţia? întrebă Griffin.

Yanmei se răsuci spre Natalya.

— Sunt mult mai interesată de intuiţia ei.

Toată lumea se întoarse spre Natalya şi David se văzu pus în situaţia de a hotărî dacă să spună ce o văzuse făcând chiar atunci ori s-o lase să dezvăluie singură adevărul, la momentul ales de ea. Ştia ce ar fi făcut probabil Grace în locul lui: le-ar fi spus celorlalţi ce bănuieşte, nevrând să-şi iroseasc timpul cu secrete, ci să scoată totul la lumină, pentru ca toţi să caute o rezolvare. Însă David nu era sigur că, în cazul lor, ar fi fost cea mai bună soluţie, fiindcă nu ştia dacă nu cum-

va Natalya avea dreptate. Poate că Asasinii nu erau mai demni de încredere decât Templierii.

David se întrebă în cine putea avea cu adevărat încredere şi, în clipa aceea, răspunsul veni de la sine: Javier, Natalya şi sora lui, oriunde s-ar fi aflat.

Natalya arătă versantul de sud al muntelui.

— Cred că este în partea aia.

— Mie-mi sună bine, zise Yanmei.

— OK, încuviinţă Griffin. Să încercăm să nu facem prea mult zgomot.

— Şi să ne ferim de lupi, adăugă Yanmei.

Femeia deschise drumul, urcând pe panta dinspre vest, şi, nu după mult timp, intrară în pădure. Vântul biciuia fără încetare în aerul rarefiat şi rece. Pinii erau înalţi şi subţiri, de parcă şi-ar fi tras crengile în sus. Iarba aspră şi muşchiul acopereau pământul, iar tufişurile erau puţine. Mergeau în tăcere şi, când ajunseră pe creastă, David observă că până la Burhan Haldun mai aveau de trecut peste câteva culmi. Sub ei, o altă vale mică se deschidea spre o păşune largă.

— N-am auzit elicoptere, spuse Griffin.

Yanmei se uită în sus.

— Ar putea avea drone atât de silenţioase, încât să nu le auzim. Se întoarse spre stânga. Dăm ocol văii şi rămânem la adăpostul copacilor.

— E teritoriul tău.

O urmară pe Yanmei, ocolind căuşul văii şi reuşind să rămână aproape tot timpul sub bolta pădurii. Înaintând în tăcere, lăsară în urmă alt kilometru, apoi altul, cu multe ravene. La un moment dat, David văzu o vulpe îndepărtându-se de ei în goană, iar mai târziu urmări cu privirea un vultur plonjând ca un proiectil într-o pajişte, unde sfâşie şi mâncă un animal pe care îl străpunsese cu ghearele.

Într-un târziu ajunseră pe ceea ce David spera că era ultimul deal dinainte de Burhan Haldun. De pe culmea lui, zăriră cea mai largă vale pe care o întâlniseră până atunci: un şes de aproape un kilometru lăţime, întinzându-se cât vedeau cu ochii către nord şi sud, străbătut de-a lungul de sclipirea undelor unei ape curgătoare.

— De aici izvorăşte fluviul Kerulen, spuse Yanmei. Potrivit legendei, zona asta e unul dintre locurile în care se poate

să fi fost îngropat Gingis-Han. O poveste susţine că apa fluviului a fost deviată astfel încât să curgă peste mormântul lui, pentru a nu fi găsit niciodată.

— Ce-i acolo jos?

Javier arătă către sud, unde valea aproape că-şi dubla lăţimea.

David îşi încordă privirea şi zări scânteind ceva, metal sau sticlă, lângă apă, probabil construcţii sau vehicule.

— Ei sunt! exclamă şi se întrebă dacă şi Grace era acolo.

Griffin scoase un binoclu.

— E o tabără, spuse întinzându-l lui Yanmei. David are dreptate. E Abstergo. Au ajuns aici înaintea noastră.

Yanmei se întoarse spre Natalya.

— Caută în locul potrivit?

Fata nu răspunse.

— Sunt departe, zise Griffin. Am văzut destul din simulare ca să-mi dau seama de atâta lucru. Cred că mormântul e spre vest, dincolo de valea asta, pe pantele muntelui Burhan Haldun.

Însă asta nu-l mai interesa pe David.

— Cum rămâne cu sora mea, cu Owen şi cu Sean? întrebă el. Trebuie să-i salvăm.

— Ar fi prea riscant, răspunse Griffin. În plus, nu cumva sora ta şi Sean au ales să rămână cu Templierii?

— Ea a rămas blocată, spuse David înfuriindu-se. Altfel ar fi venit cu noi.

Observă că, deşi rămăsese tăcută, Natalya se încruntase auzind asta.

— Sunt de acord cu Griffin, zise Yanmei. Misiunea noastră e recuperarea Părţii din Eden. După ce o localizăm, putem discuta despre o salvare din mâinile Templierilor. Se uită spre vest. Va fi dificil să traversăm valea. Nu există nimic care să ne ofere acoperire. Ne-ar putea observa cu uşurinţă.

— Deci aşa? întrebă David. Pur şi simplu ne prefacem că prietenii noştri nu sunt acolo?

— Eu înţeleg, spuse Javier. Owen e prietenul meu cel mai bun. Dar nici măcar nu ştim dacă ei sunt acolo.

— Chiar dacă sunt, interveni Griffin, recuperarea Părţii din Eden este prioritară. Nu credeţi că Owen şi Grace ar vrea să-l oprim pe Isaiah înainte de a-i salva pe ei?

David ştia că probabil Asasinul avea dreptate, aşa că nu se mai simţi în stare să-l contrazică.

Javier se întoarse spre Yanmei.

— Cred că aş putea traversa valea fără să fiu văzut.

— Tu ai fost antrenat, îi aminti Griffin. Ei doi n-au fost.

Lui David nu-i plăcea să fie printre cei care ţineau grupul în loc, dar Efectul de Sângerare nu-i oferise abilităţi ca acelea menţionate de Grace. În simularea din New York, el fusese un bătrân, iar Natalya, o cântăreaţă de operă.

— Dacă am traversa noaptea? propuse Javier.

— E o posibilitate, răspunse Yanmei. Ar trebui să aşteptăm să apună luna şi apoi să luăm o decizie.

— Deocamdată ne odihnim. Griffin se uită în jur. Ne facem tabăra între copaci, stăm liniştiţi şi veghem.

Toată lumea se declară de acord, aşa că despachetară câte ceva de mâncare şi sacii de dormit. Nu aprinseră niciun foc şi se înfofoliră în tot ce se putea. Câteva ore mai târziu, soarele apuse şi pe culme se lăsă frigul. David stătea sprijinit de un copac, cu bărbia în jos, îndesată în haină, şi fiecare răsuflare i se transforma în vălătuci de abur, care-i înceţoşau ochelarii. Asculta vântul care încă nu se domolise şi, peste vuietul lui, auzi trilul unei bufniţe sau al altei păsări de noapte.

Yanmei avusese dreptate să-şi facă griji din pricina lunii. Aceasta lumina solul văii şi poleia apa cu argint. Departe, în sud, luminile taberei Abstergo străluceau încă şi mai puternic. David se gândi la Grace. Se întrebă dacă ea era într-adevăr acolo sau rămăsese în Cuibul Vulturului. Simţea că o dezamăgise cumva, fiindcă avusese nevoie de atâta timp ca să priceapă importanţa Animusului pentru ea. Trebuia s-o elibereze din Abstergo. Îi promisese.

Ceva se mişcă printre copacii din apropiere. Ceva mare, dar în umbra pădurii era prea întuneric ca să zărească ceva clar. Yanmei amintise de lupi.

— Nu vă mişcaţi, şopti Yanmei. Griffin?

— Grenadă paralizantă armată.

— Arbaleta mea e-ncărcată, spuse Javier.

David începu să respire sacadat când creatura se apropie de el cu zgomot de picioare prea mari şi prea grele ca să fie ale unui lup. Se gândi brusc la un urs.

— Ce dihanie e asta? întrebă Natalya.

— Nu ştiu, răspunse Yanmei.

Răsuflarea animalului deveni prelungă şi profundă şi părea să se afle la doar câţiva metri de David. Băiatul avea impresia că-i simte mirosul, un iz de mosc. Îşi căută lanterna cu mâini tremurânde.

— Nu-ţi pierde calmul, îi zise Griffin.

Dar asta depăşea puterile lui David. Când animalul se apropie cu încă un pas, fiorul rece ce-i urcă brusc pe şira spinării îi făcu braţul să zvâcnească şi, înainte de a apuca să se gândească la gest, aprinse lanterna, îndreptând-o către sunet.

Era un elan enorm, semeţ, cu anvergura coarnelor de peste un metru şi jumătate. Ochii îi scânteiară când se uită la David.

— Stinge lumina! şuieră Griffin.

David stinse lanterna, apoi aşteptă. Ştia că elanul putea fi foarte agresiv şi-l auzi făcând un pas, apoi încă unul, dar îşi dădu seama că se îndepărta, se retrăgea în pădure. Răsuflă uşurat.

— Creatura aia era imensă, spuse Javier.

— Lumina aia a fost strălucitoare, ripostă Griffin. Destul de strălucitoare ca s-o vadă cei de la Abstergo, dacă s-a întâmplat să se uite cineva încoace.

Asta din vina lui David.

— Îmi pare rău. Pur şi simplu n-am ştiut ce era.

— Faptul e consumat, interveni Yanmei. Să facem linişte.

Amuţiră toţi şi David privi către tabăra Abstergo, nu doar gândindu-se la sora lui, ci şi aşteptând un semn că se îndreaptă cineva spre ei. Nu se zări însă nimeni. Treptat, frigul nopţii deveni mai puternic.

Pe măsură ce asfinţea luna, mai întâi poleind piscul Burhan Haldun şi apoi alunecând în spatele lui, valea deveni tot mai întunecoasă, iar apa căpătă culoarea cernelii. Ceilalţi se uitau spre vest, însă David nu-şi desprindea ochii de la tabăra Templierilor. Nu putea trece peste ideea că Grace se afla acolo şi avea nevoie de ajutor.

— Ce crezi? întrebă Griffin.

— Că poate ar trebui să facem o-ncercare, răspunse Yanmei. Ar putea fi ocazia cea mai favorabilă. Tabăra se va extinde şi Abstergo o să-şi intensifice supravegherea.

— Hai s-o facem, conchise Griffin.

Îşi împachetară sacii de dormit şi echipamentul pe care-l scoseseră şi se puseră în mişcare, coborând încet în vale, aplecaţi şi folosindu-se de orice ridicătură de pământ ca să se camufleze. Niciunul nu pierdea din vedere tabăra Abstergo, uitându-se după orice ar fi putut sugera că fuseseră reperaţi, şi astfel ajunseră curând pe fundul văii.

Când începură s-o traverseze – Yanmei prima, urmată de Javier şi de Natalya, apoi de el şi de Griffin –, David văzu o lumină roşie strălucind dinspre tabără. Apoi culoarea se schimbă şi deveni verde, după aceea galbenă.

Roşu, verde şi galben.

Lumina se stinse şi David se opri. Erau culorile de recunoaştere ale avioanelor de vânătoare P-51 Mustang. Cu un astfel de aparat zburase el în amintirile bunicului său.

Să fi fost o coincidenţă?

Lumina se aprinse din nou, repetând secvenţa luminoasă. Roşu, verde şi galben. Apoi se stinse.

David ştia că-i vorbise lui Grace despre cele trei lumini şi se întrebă dacă ea nu le folosea ca pe un cod. Deşi fusese atât de supărată fiindcă pe el îl distra simularea zborului, poate că, la urma urmelor, îl ascultase totuşi cu atenţie. Şi poate văzuse mai devreme lanterna lui, iar acum îi trimitea un mesaj.

— David, ce se-ntâmplă? şopti Griffin în spatele lui.

— Cred că-i Grace, răspunse el.

— Poftim?

— Luminile. Roşu, verde şi galben. Le-am mai văzut în simularea mea din Cuibul Vulturului.

Griffin aruncă o privire spre tabără.

— Au dispărut, spuse David. Dar le-am văzut. E Grace. Ea trebuie să fi fost.

— N-avem de unde să ştim. Misiunea noastră rămâne aceeaşi. Partea din Eden e prioritară.

— Dar...

— Îmi pare rău. Griffin trecu pe lângă David. Să ne continuăm drumul.

Asasinul reîncepu să se furişeze, traversând valea, încă la o bună distanţă în urma celorlalţi, însă David nu se clinti. Nu putea nici să nu ţină cont de ceea ce văzuse, nici să elimine gândul că luminile reprezentau un mesaj de la Grace. Sora lui

avea nevoie de el. O abandonase o dată şi n-avea de gând s-o facă iarăşi, chiar dacă trebuia să-i vină în ajutor de unul singur.

Se răsuci pe călcâie şi făcu cale întoarsă. Trebuia să se apropie de tabăra Abstergo fără să fie văzut şi n-o putea face mergând pe fundul văii.

Alergă, aşteptându-se ca Griffin să vină după el sau ca în spate să i se înfigă una dintre săgeţile soporifice ale Asasinilor, dar nu se întâmplă nici una, nici alta. Nu era sigur că ceilalţi îi observaseră lipsa, însă puteau s-o facă în orice clipă. Aveau să-l lase să plece, sau să-l aducă înapoi, ca să participe la misiunea lor? Nu privi în urmă ca să afle.

Odată ce se văzu la poalele dealului, începu să urce către copaci şi se opri doar când ajunse printre ei, cu pieptul tresăltându-i, ca să arunce o privire în spate.

Desluşi cu dificultate siluetele celorlalţi pe câmpul deschis. Nu se îndepărtaseră foarte mult de locul în care David hotărâse să se despartă de grup, însemnând că probabil se opriseră ca să-şi dea seama ce se întâmplase cu el. Însă acum părea că-şi continuau drumul.

Băiatul porni spre sud, către tabără, furişându-se prin pădure. Lipsit de lumina lunii, se împiedică de mai multe ori de rădăcini şi de pietre pe care nu le văzuse, dar nu se opri. Era ca şi cum ar fi auzit ticăitul un ceas, care începuse o numărătoare inversă. O numărătoare către ceva care avea să i se întâmple lui Grace. Către găsirea Părţii din Eden de una dintre echipe. Numărătoarea inversă a timpului aflat la dispoziţia lui David pentru a face ceva în acele privinţe.

Pe drum, rămase cu văzul şi auzul încordate, conştient permanent de pădurea din stânga lui şi fără să pătrundă în ea mai adânc decât era nevoie ca să se ascundă. Elanul îl speriase de moarte şi-şi aminti din nou că Yanmei vorbise despre lupi.

Acum, când se mişca, frigul nu-l mai deranja atât de tare, dar propria răsuflare continua să-i aburească ochelarii, făcându-l să se împiedice destul de frecvent. În cele din urmă, ajunse suficient de aproape ca să vadă mai bine ce se petrecea în tabără.

Erau cinci corturi foarte mari, de forma unor case din desenele animate, cu pereţi drepţi şi acoperişuri în pantă. Văzu şi câteva containere pentru transportul mărfurilor,

mari cât remorcile de camion, şi numeroase maşini de teren. Aveau şi două elicoptere, unul mai mic şi altul cu două elice, în faţă şi în spate, pentru transportul încărcăturilor grele. Proiectoare puternice luminau strălucitor întreaga zonă şi mai multe santinele patrulau de-a lungul perimetrului.

David căută ceva care să-i indice prezenţa lui Grace, însă nu observă nimic. Nu zări nici vreun punct de unde ar fi putut fi emise luminile colorate. Părea cel mai probabil ca semnalul să fi venit dintr-un cort. Unele aveau ferestre. Dar care dintre ele?

Nu avea idee cum să afle asta, cu proiectoare şi santinele peste tot. Dar trebuia să încerce şi presupuse că miezul nopţii îi oferea şansele cele mai bune de succes.

Răsuflă adânc, gata să-nceapă coborârea dealului pe furiş, când auzi paşi în spatele lui.

— Nu mişca!

Santinela purta uniformă completă şi cască neagră; arma din dotarea echipelor pentru intervenţii speciale era îndreptată către el.

— Spune-i lui Isaiah că planul fetei a reuşit, anunţă apoi pe cineva prin radio. A apărut fratele ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

În ultima parte a călătoriei către Mongolia, Owen auzi deasupra capului său rotoarele unui elicopter şi simţi vântul care legăna şi zgâlţâia containerul. Răul de mişcare îi coborî de la cap către stomac, apoi greaţa îi umplu obrajii de furnicături. Dar înainte de a vomita, elicopterul puse containerul pe sol şi podeaua încremeni sub picioarele lor.

— Ar trebui să ne-ascundem, şopti Grace.

Se îndreptară toţi spre unul dintre colţurile opuse uşii şi se ghemuiră în spatele unei stive de lăzi. Monroe stinse lanterna, apoi aşteptară.

Câteva minute mai târziu, încuietoarea zăngăni, apoi uşile largi se deschiseră scârţâind şi o lumină aproape orbitoare se revărsă în interior. Owen miji ochii şi avu nevoie de mai mult timp ca de obicei să-i poată redeschide nestânjenit.

— Scoateţi mai întâi radarele geologice, zise cineva. Isaiah le vrea instalate şi în funcţiune mâine în zori.

— Da, domnule.

Owen auzi cum erau târâte lăzi, paşi şi, din când în când, câte un icnet. Agitaţia dură câteva minute, dar nimeni nu înaintă în container destul de mult ca să-i descopere pe cei trei intruşi, care, în scurtă vreme, nu mai auziră nimic în afară de vocile şi de vehiculele de afară.

Tânărul riscă o privire peste lada cea mai apropiată. Lumina strălucitoare venea dinspre câteva proiectoare ataşate la generatoare mobile, aidoma celor folosite de constructori în timpul nopţii. Zări marginea unui cort imens şi mai mulţi agenţi Templieri trecând periodic pe lângă el.

— S-ar părea că suntem chiar în mijlocul taberei lor, spuse. Cum ieşim de-aici?

— Poate ar trebui să rămânem ascunşi până se liniştesc lucrurile, propuse Grace.

— Şi dacă nu se liniştesc? întrebă Owen. Dacă vin să descarce şi restul?

— Ar trebui să-ncercăm să ieşim, sugeră Monroe. Dar cu prudenţă. Fără să daţi buzna afară ca Billy the Kid şi gaşca lui.

— Poftim? zise Owen.

Monroe clătină din cap.

— O să v-arăt asta cândva, în Animusul meu. Ieşi din spatele lăzilor, apoi adăugă: Să mergem.

Se îndreptară spre uşi ferindu-se pe cât posibil să fie zăriţi din afară şi se opriră în prag. Owen constată că tabăra era mai mare decât îşi imaginase. Pe lângă cortul pe care îl văzuse, mai existau alte trei-patru, plus numeroase vehicule. Agenţii nu păreau să fie atât de mulţi cum se temuse şi se gândi că aveau totuşi şanse să iasă neobservaţi.

— Acolo. Monroe arătă spre dreapta, unde, dincolo de proiectoarele taberei, terenul se înălţa către un pâlc de copaci. Alergaţi într-acolo.

— Bună idee, zise Grace. Sunt gata.

— Şi eu, încuviinţă Owen. Să...

Dar în clipa următoare îl văzură pe Isaiah ieşind dintr-un cort.

Directorul se îndreptă chiar spre containerul lor, însoţit de o duzină de agenţi Templieri echipaţi pentru luptă. Alte două unităţi, mai mici, se apropiau din lateral.

— Cred c-am ratat şansa asta, spuse Monroe. Înapoi, înapoi.

Se retraseră către interiorul containerului destul de mult ca să fie din nou feriţi de privirile celor de afară. Owen închise ochii şi rămase perfect nemişcat. O simţi pe Grace făcând acelaşi lucru lângă el şi, aidoma atingerii uşoare a unei mâini, i se opri pe umăr amintirea lui Varius şi a Elizei în afara casei lui Tweed. Zăbovi acolo o clipă, apoi dispăru.

— Puteţi ieşi! strigă Isaiah oprindu-se în apropierea containerului, cu vocea reverberându-i din pereţii metalici. N-are rost să amânaţi inevitabilul, nu-i aşa?

Monroe se uită la Owen şi la Grace, clătină din cap, apoi îl înclină a aprobare.

Owen se ridică primul, urmat de Grace şi de Monroe.

— Victoria a luat legătura cu mine în urmă cu câteva ore, continuă Isaiah. Acum e pe drum către noi. Îşi roti privirea prin container. Foarte ingenios din partea voastră. Mă aşteptam să încercaţi să fugiţi din Cuibul Vulturului, firește, dar n-am anticipat metoda asta.

— N-ai anticipat o mulţime de acţiuni, replică Monroe.

— E adevărat. Isaiah se întoarse spre cel mai apropiat agent. Aduceţi-i la mine.

Apoi se îndepărtă şi agenţii făcură câţiva paşi în faţă, ordonându-le celor trei să iasă din container. Sub ameninţarea armelor, se supuseră şi se lăsară conduşi către cortul spre care se îndrepta trufaş Isaiah. Owen remarcă acum că tabăra părea instalată într-o vale lungă, cu un lanţ muntos masiv pe o latură.

— Domnule!

Isaiah se întoarse şi un agent arătă spre nord.

Owen văzu o lumină licărind printre copaci la o oarecare distanţă, pe marginea din dreapta a văii. Se uită şi Grace, apoi îşi îndreptă privirea spre Owen. Gândurile ei păreau să se învolbureze. O clipă mai târziu, lumina se stinse.

— Asta, în schimb, am anticipat, zise Isaiah. Am ştiut că vor supravieţui.

— Cine şi cui a supravieţuit? întrebă Monroe.

— Asasinii au supravieţuit după prăbuşirea avionului lor. L-am doborât în cursul zilei. Isaiah arătă către punctul dinspre care apăruse lumina. Luaţi locul ăla drept ţintă.

— Da, domnule.

Un Templier se apropie ţinând pe umăr un lansator de rachete. Owen nu mai văzuse niciodată o asemenea armă şi avu impresia că nu era autentică, ci mai degrabă o jucărie. Părea totuşi grea. Alţi doi agenţi ajutară la încărcarea grenadei şi la pregătirea pentru tragere. Pe urmă trăgătorul se uită printr-o lunetă mare şi Owen înţelese ce se întâmpla de fapt. Nu ştia cine se afla în pădure, sus, dar dacă erau Asasini, exista probabilitatea să fie Griffin sau Javier.

— Ţintă în vizor, spuse trăgătorul. Gata de tragere.

— Nu trageţi! strigă Grace, înainte s-o facă Owen.

Isaiah ridică o mână şi trăgătorul îşi îndepărtă ochiul de lunetă.

— De ce?

— Fratele meu ar putea fi printre ei.

— Poftim? Isaiah se încruntă. Eu n-aş fi adus niciodată copii în Mongolia. Mă îndoiesc că Asasinii au făcut-o.

— Îmi cunosc fratele, ripostă Grace. Dacă Asasinul acela a venit aici, David n-a acceptat să fie lăsat deoparte. Te rog! Dacă există măcar o singură şansă să fie acolo...

— Bine, acceptă Isaiah. Trimit o echipă de intervenţie.

— Nu, insistă Grace. Dacă David e acolo, cred că-l pot aduce la noi. Aici.

— Te ascult.

Owen se întrebă ce făcea Grace şi speră că avea un plan.

— Nu ştii ce e acolo, zise fata. Dacă-l aduc pe David aici, el o să mă asculte. Ne poate spune ce fac Asasinii. Ce ştiu ei. Poate că Natalya le-a spus exact unde se află mormântul.

Isaiah o privi câteva clipe, încruntându-se, apoi îi ordonă trăgătorului să coboare lansatorul.

— Ai la dispoziţie o oră ca să-l aduci aici. Pe urmă îmi trimit echipa.

— Mulţumesc, zise Grace.

— Cum propui să-i facem semn? întrebă Isaiah.

Ea se uită în pământ câteva clipe, făcu câţiva paşi în spaţiul lăsat liber de agenţii din jur, apoi ridică privirea.

— Am nevoie de trei lumini colorate. Una roşie, una verde şi una galbenă.

Isaiah ezită, apoi zâmbi.

— Piloţii din baza Tuskegee.

Owen n-avea idee ce însemna asta, dar, câteva minute mai târziu, un agent aduse o geantă cu accesorii pentru camere foto şi video. Grace alese trei filtre de culori diferite, apoi ceru o lanternă pe care o aprinse şi o îndreptă către locul dinspre care venise lumina.

Puse pe rând filtrele în faţa lanternei: roşu, verde, galben.

— Sper să meargă, murmură Monroe.

— Adevărul e că şi eu sper asta, spuse Isaiah. Problema ar fi rezolvată cu mult mai puţine pierderi decât o echipă de asalt. Pe urmă îi făcu semn unui agent. Du-i înăuntru.

Owen simţi în spate apăsarea ţevii unei arme şi se puse în mişcare. Când ajunseră în dreptul primului cort, agentul îl împinse înăuntru şi Owen intră în ceea ce presupuse a fi centrul de comandă al taberei. În jurul unei mese late se

aflau mai multe computere, iar câteva monitoare imense înfăţişau harta digitală a regiunii. Agenţii îi duseră pe Owen, Grace şi Monroe pe lângă ele, către o altă masă de şedinţe, dintr-un colţ al cortului opus intrării.

— Aşezaţi-vă, le porunci unul dintre ei.

Owen se aşeză pe un scaun de la masă, apoi Grace şi Monroe făcură la fel.

— Crezi că David o să vină? întrebă Owen.

Grace privi spre agenţii care îi păzeau şi încuviinţă.

— Eşti sigură? întrebă şi Monroe.

— Da. Masireh conta pe fratele lui, iar eu contez pe al meu.

Owen habar n-avea la ce se referea, dar nu intenţiona să ceară explicaţii de faţă cu agenţii Templieri. Aşa că păstrară tăcerea, aşteptând. Pe măsură ce se scurgeau minutele, Owen devenea tot mai nervos. În schimb, cel puţin în aparenţă, Grace îşi păstra calmul, stând pe scaun cu mâinile în poală.

La un moment dat intră Isaiah şi traversă cortul către masa lor.

— Am plasat oameni pe ambele laturi ale văii. Dacă vine încoace, îl vor prinde.

— O să vină, spuse Grace.

Se scurseră alte minute şi Monroe începu să dea semne de nervozitate, foindu-se pe scaun şi rotindu-şi privirea în jur. Dar Grace rămase cu faţa impasibilă, cu trupul neclintit şi cu privirea aspră. Owen se gândi că el arăta, probabil, la fel ca Monroe.

Într-un târziu intră un agent.

— L-am găsit, domnule.

Owen se simţi surprins şi uşurat deopotrivă, apoi se întrebă dacă prezenţa lui David însemna că şi Javier era acolo. După tot ce aflase despre tatăl său, Owen simţea nevoia să-şi îndepărteze prietenul de Frăţie.

— Excelent! exclamă Isaiah. Aduceţi-l aici.

Agentul încuviinţă scurt şi plecă.

— V-am spus eu, zise Grace. Ştiam că pot conta pe el.

— Da, ai avut dreptate, recunoscu Isaiah. Să vedem totuşi ce-o să se-ntâmple în continuare, nu-i aşa?

Peste numai câteva clipe, doi agenţi îl târâră pe David în cort. Purta o haină călduroasă şi avea în spate un rucsac uriaş.

— Daţi-mi drumul! strigă.

Grace sări de pe scaun, repezindu-se spre el.

— David!

Dar înainte de a ajunge la fratele ei, un agent Templier îi înconjură gâtul cu braţul şi o trase înapoi, trântind-o pe scaun.

— Mai târziu, spuse Isaiah. Acum am câteva întrebări pentru acest tânăr.

Agenţii îl aduseră pe David lângă masă şi el îşi smuci braţele.

— Daţi-mi drumul! Grace, eu...

— Eu conduc discuţia, îl întrerupse Isaiah. Însă pentru început, îţi atrag atenţia că sora ta susţine că eşti demn de încredere şi că ne vei spune adevărul. Sper să n-o dezamăgeşti.

— E OK, zise Grace. Am spus asta.

David o privi câteva clipe, apoi consimţi din cap.

— Ce vrei să ştii?

— Câţi Asasini sunt acolo, pe culme? întrebă Isaiah.

— Doi, răspunse David. Plus Javier şi Natalya.

În mod indirect, Owen primise răspunsul aşteptat. Nu mai trebuia decât să găsească modalitatea de a-i trimite un mesaj lui Javier, aşa cum îi trimisese Grace lui David.

— Dacă Natalya este cu ei, continuă Isaiah, înseamnă că ştiu unde se află Partea din Eden?

— Da, răspunse David.

— Atunci de ce n-au luat-o?

Băiatul se încruntă şi strânse din buze.

— David, se răsti Grace, te rog, spune-i!

— Bine. David îşi încrucişă braţele. Tabăra voastră e în drumul lor.

— Cum adică? întrebă Isaiah.

— Adică mormântul e la sud faţă de locul ăsta. Griffin încearcă să găsească un mod de a trece de voi fără să fie reperat.

Isaiah se aplecă în faţă, cu ochii mai mari decât îi văzuse vreodată Owen.

— Tu ştii unde se află vârful Tridentului?

David nu răspunse.

— Chiar ştii, spuse Isaiah coborând tonul vocii.

David clătină din cap.

— De fapt, Natalya e singura care l-a văzut. Dar... a spus că mormântul se află lângă o stâncă mare, în formă de broască ţestoasă. La câţiva kilometri distanţă de aici. E tot ce ştiu.

Isaiah oftă.

— E suficient. Se întoarse cu spatele la masă şi se îndreptă cu paşi mari spre centrul de comandă. Nu mai aşteptăm până dimineaţă! Toate echipele să fie pregătite, cu radar şi echipamente pentru excavare! Plecăm spre sud peste cincisprezece minute!

Owen era surprins fiindcă David dezvăluise totul cu atâta uşurinţă, când se presupunea că, părăsind Cuibul Vulturului, se întorsese împotriva Templierilor. După ordinele date de Isaiah, agitaţia din cort deveni frenetică, cu agenţi alergând în toate părţile şi cu zgomot de motoare turate. Peste cincisprezece minute, Isaiah reveni lângă masa lor, îmbrăcat acum într-o uniformă paramilitară, pe bluzonul căreia ieşea în evidenţă o cruce roşie.

Li se adresă celor doi agenţi care îi păzeau.

— Fiţi cu ochii pe ei!

— Da, domnule.

Pe urmă se îndepărtă şi, peste câteva minute, se auziră rotoarele unui elicopter prinzând încet viaţă, iar zgomotul cu care izbeau aerul crescu înainte de a se pierde în depărtare. Apoi tabăra se cufundă într-o tăcere adâncă.

— De ce-ai făcut asta? şopti Monroe către David.

— E mai bine decât să-l ia Asasinii, spuse Owen.

Furia lui împotriva Frăţiei începuse să se transforme treptat în ură. Distruseseră viaţa lui şi pe a mamei lui, iar pe a tatei o curmaseră.

— De ce spui asta? întrebă Monroe.

— Pentru că ştiu ce i-au făcut tatălui meu.

— Ce i-au făcut?

— Am obţinut o mostră din ADN-ul lui. Isaiah m-a lăsat să intru în amintirile genetice. Am văzut jaful de la bancă.

Monroe îşi îndreptă spatele.

— Şi?

— Asasinii i-au înscenat totul. L-au folosit ca să intre într-o bancă a Corporaţiei Abstergo. Nu tatăl meu l-a ucis pe paznic, iar pentru faptele lui n-a avut de ales.

Monroe aruncă o privire spre paznici.

— Isaiah ţi-a arătat asta, nu-i aşa?

— Da.

Monroe îşi apăsă ambele mâini peste gură şi bărbie. Părea cu adevărat dezamăgit, sau poate doar trist, şi reacţia asta nu era nici cea aşteptată, nici cea dorită de Owen.

— Ce e? întrebă băiatul.

— Am lucrat multă vreme cu ADN şi cu simulări. Abstergo le poate manipula cu uşurinţă. Pentru Isaiah e simplu să-ţi arate literalmente orice.

Lui Owen nu-i plăcea ce sugera Monroe şi la auzul cuvintelor lui simţi un gol în stomac.

— Dar n-a fost aşa. Mi-a arătat adevărul.

— Oare? Sau ţi-a arătat exact ce voiai să vezi?

Furia lui Owen se aprinse şi băiatul lovi cu pumnul în masă.

— N-ai fost acolo. În primul rând, ăsta a fost motivul pentru care am venit la tine, însă n-ai vrut să m-ajuţi. Ţi-aduci aminte?

— Îmi aduc aminte că n-am putut să te ajut.

— Ei bine, Isaiah a făcut-o. Nu spun că sunt gata să intru în rândurile Templierilor, dar o să-nchei socotelile cu Asasinii făcându-i dreptate tatălui meu. Într-un fel sau altul.

Monroe îl privi trist şi dezamăgit.

— Te-am avertizat, spuse el.

— Trebuie să merg la toaletă, interveni David.

Un agent se încruntă la el.

— Abţine-te sau fă în pantaloni.

— Ei, haide, nu se lăsă David. Aveţi pe aproape o toaletă portabilă, nu?

Agentul îl ignoră.

— Chiar vrei să fac aici? Băiatul se ridică şi-şi duse mâna la fermoarul pantalonilor. Eşti pregătit să faci curăţenie?

Agentul strâmbă din nas.

— Bine. Se întoarse spre camaradul lui. Vrei să-l duci tu?

Al doilea agent clătină din cap.

— N-am preferinţe, zise David.

Primul agent dădu ochii peste cap.

— Pe aici.

Se îndepărtă de masă, conducându-l pe David pe lângă centrul de comandă şi apoi afară din cort. Owen şi Grace se uitară unul la altul. Expresia ei hotărâtă îi declanşă altă amintire: Eliza, pregătindu-se să atace. Simţi mintea lui Varius coborând asupra lui, aproape ca şi cum s-ar fi aflat în

Animus, dar nu cu aceeaşi greutate. Privi din nou în ochii lui Grace şi ea dădu din cap, aproape imperceptibil. Aşa că Owen se ridică în picioare şi cedă controlul minţii sale lui Varius, exact aşa cum făcea ca să nu se desincronizeze.

— Aşază-te la loc! ordonă agentul.

— Trebuie să mă-ntind, răspunse Owen. Am fost închis într-un container de transport douăzeci şi patru de ore.

Grace se ridică la rândul ei.

— Staţi jos, amândoi!

Când atacă, Owen avu senzaţia că loviturile şi mişcările defensive îi erau automate, simultan ale sale şi ale lui Varius, şi i se păru că Grace era, în aceeaşi măsură, şi Eliza. În câteva secunde, cei doi îl dezarmară şi-l trântiră la pământ pe agent, care rămase fără cunoştinţă.

— Să mergem, spuse Owen.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Monroe.

— Efecte de Sângerare, răspunse Grace. Le simt mult mai puternice când e Owen de faţă.

— Şi eu la fel, adăugă băiatul.

Luară pistolul agentului şi ieşiră din cort, să-l caute pe David prin tabără. Pe drum întâlniră câţiva agenţi, dar scăpară de ei fără să fie nevoie să tragă cu arma sustrasă. Când găsiră toaletele portabile, îl luară prin surprindere pe agentul care îl păzea pe David şi-l doborâră şi pe el.

— Voi sunteţi? întrebă David.

— Da, răspunse Grace.

David ieşi din closet, iar uşa cu arc se trânti în urma lui cu un pocnet.

— V-a luat destul de mult. Miroase urât înăuntru.

Monroe se uită pe rând la toţi trei.

— Vă rog, îmi explică şi mie cineva ce se petrece?

— Îţi explicăm pe drum, spuse Grace. Acum ne trebuie nişte lopeţi.

— Pe drum... Încotro?

David îşi împinse ochelarii pe nas, de parcă răspunsul ar fi fost evident.

— Către adevăratul loc unde se află Partea din Eden.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Natalya şi Javier nu voiau să meargă mai departe fără David, dar Griffin şi Yanmei apreciară că ar fi atras prea mult atenţia dacă ar fi plecat după el şi că ar fi consumat timp şi energie împiedicându-l să fugă iarăşi. Şi se temeau că va fi prins în curând de Templieri, posibil periclitând întreaga misiune, aşa că insistară să-şi continue drumul, şi încă grăbindu-se mai tare.

Natalya încă nu hotărâse ce să facă sau ce putea face în privinţa Părţii din Eden. Griffin văzuse suficient din simulare pentru a-i duce aproape de mormânt, totuşi nu până la capăt. Aveau să-i ceară fetei, cât de curând, să le dezvăluie locul, în ciuda faptului că scopul fusese tocmai acela de a-i împiedica şi pe ei, şi pe oricine altcineva să descopere vârful Tridentului.

— Eşti bine? şopti Javier.

— Nu, răspunse ea.

— De ce nu vrei să cooperezi?

Natalya ar fi vrut să-l întrebe de ce *coopera* el.

— Mi-e teamă să pun o armă extrem de puternică în mâinile cuiva aflat în slujba unei ideologii. Cred că Monroe are dreptate. N-ar trebui s-o aibă nici Asasinii, nici Templierii.

Javier nu mai spuse nimic.

Ajunseră în curând lângă fluviu, care părea adânc şi era probabil groaznic de rece, însă curentul nu era puternic.

Yanmei se îndreptă spre nord şi continuară drumul de-a lungul albiei, în căutarea unui vad. După aproape o jumătate de kilometru, dădură de un loc stâncos, ce le permitea să tra-

verseze. În punctul cel mai adânc, apa rece ca gheaţa nu-i trecea Natalyei de genunchi.

Formaţiunea stâncoasă în formă de corn se zărea puţin mai spre sud faţă de poziţia lor şi Griffin îi conduse într-acolo. La scurt timp după aceea, încheiară traversarea celei de a doua jumătăţi a văii şi începură să urce pe panta din partea opusă. Când ajunseră pe culmea marginii vestice a văii, din depărtare se auzi huruitul estompat al unor motoare şi toţi se întoarseră să se uite spre sud, spre tabăra Templierilor.

O coloană de maşini se pusese în mişcare şi în tabără părea să fie agitaţie. Cel mai mare dintre elicoptere se înălţă şi luminile proiectoarelor sale începură să cerceteze zona.

— Credeţi că toate astea au vreo legătură cu David? întrebă Natalya.

— Foarte probabil, răspunse Griffin.

— Vin după noi? întrebă Javier.

Asasinul îşi scoase binoclul.

— Nu se îndreaptă spre noi. Îi întinse binoclul lui Yanmei. Se duc către sud. În grabă.

— Unde pleacă? întrebă Natalya.

— Tu să ne spui, zise Griffin. Ei ştiu unde se află Partea din Eden?

— De unde să ştiu eu asta? se miră Natalya.

Javier se înfurie puţin.

— Vrea să-i spui dacă au plecat în direcţia corectă.

Natalya ezită, apoi clătină din cap.

— Ceva i-a pus în mişcare, zise Yanmei. Mă întreb ce-ar putea fi.

— De fapt, nu contează, spuse Griffin. Atât timp cât nu vin încoace, să profităm de această abatere a atenţiei lor.

Lăsară tabăra în urmă şi continuară drumul, dar Natalya privea din când în când peste umăr, către luminile convoiului de vehicule Abstergo care străbătea valea către sud. Părea mai mult decât o coincidenţă că se mobilizaseră astfel, în toiul nopţii, la scurt timp după fuga lui David. El remarcase când Natalya se uita la stâncile în formă de corn, ceea ce i-ar fi putut oferi un indiciu despre locul înmormântării lui Möngke-Han. Se întrebă dacă nu cumva îi trimise pe Tem-

plieri în direcţia opusă tocmai ca să le ofere ei şi Asasinilor timp. Dar timp pentru ce?

Trebuia să se îndepărteze cumva de Griffin şi de Yanmei ca să găsească singură Partea din Eden, însă aşa ceva nu părea cu putinţă. Sau cel puţin nu era deloc simplu. Îşi dorea să-l fi avut pe Javier alături, numai că el părea să fi găsit ceva ce-l atrăgea către Frăţie, la fel cum găsiseră Sean şi Grace câte ceva care-i atrăgea spre Ordin.

Terenul era accidentat, cu adâncituri şi aluviuni acoperite de tufişuri şi de câţiva copaci. Stâncile în formă de corn de bivol încă erau departe, mai sus de ei, dar fiecare clipă îi aducea tot mai aproape.

Nu mai aveau mult până în locul unde se desincronizase Natalya, când Griffin se opri.

— Asta-i punctul cel mai apropiat de ţintă în care pot să vă aduc. Se întoarse spre Natalya. Îţi admir voinţa, dar sunt aproape la capătul răbdării. Trebuie să ne ajuţi.

Ea rămase neclintită, simţind cum ceilalţi se întorc împotriva ei.

— Te rog, spuse Javier. Trebuie să alegi între Templieri şi Asasini.

— Trebuie? întrebă Natalya.

— Da, răspunse el. Şi cred că eşti adepta liberului-arbitru.

— Bunicii mei au trăit în comunism. Bineînţeles că sunt adepta liberului-arbitru. Şi tocmai ăsta-i motivul pentru care nu mă supun orbeşte Asasinilor.

— Ai dreptate, interveni Yanmei. Însă Crezul nostru nu ne porunceşte să fim liberi, ci să fim înţelepţi.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Natalya.

Griffin clătină din cap.

— N-avem timp pentru Ironii, Yanmei.

— Ce Ironii? zise Natalya.

Asasina zâmbi cu blândeţe.

— Ironiile au fost puse pe hârtie de unul dintre cei mai înţelepţi şi mai măreţi Asasini din istorie: Altaïr Ibn-La'Ahad. Frăţia noastră se străduieşte să instaureze pacea, dar ucidem. Ne dăm silinţa să deschidem minţile oamenilor, dar cerem supunere absolută faţă de Crez. Ne străduim să dez-

văluim pericolele credinţei oarbe, dar o practicăm noi înşine. Astea sunt Ironiile.

— Şi cum le împăcaţi pe toate? întrebă Natalya.

— Fiind înţelepţi. Yanmei îşi lipi o palmă de piept. Renunţ la o parte din liberul meu arbitru ca să pot aduce liberul-arbitru întregii lumi. Ca Asasină, sunt aparte.

Natalya înţelegea asta, dar nu era pregătită să renunţe la nicio parte din liberul ei arbitru şi credea că nimănui nu trebuia să i se ceară aşa ceva. Javier stătea lângă ea în tăcere. Se uita la Yanmei şi la Griffin şi părea să se gândească la spusele femeii. Natalya se întrebă dacă era de acord cu ea şi dacă era pregătit să intre în rândurile Asasinilor. Spera că nu.

— Templierii nu trebuie să pună mâna pe vârful Tridentului, spuse Yanmei. Ajută-ne, te rog!

Natalya ştia că trebuia să aleagă. Nu mai putea să amâne, însă Javier se înşela. Nu era vorba doar de a alege între Templieri şi Asasini. Monroe spusese de la bun început că exista şi a treia opţiune.

— E în partea asta, spuse ea şi se întoarse spre sud, cu spatele la stâncile în formă de corn.

Se îndreptă către o movilă de pământ aflată lângă un pâlc de copaci.

— Ala e mormântul? întrebă Griffin.

Natalya încuviinţă, dar începuse să respire greu şi se strădui să-şi păstreze calmul exterior. Pentru planul ei era nevoie de mai mult decât o minciună.

Javier i se alătură în timp ce mergeau către movilă.

— Mulţumesc, îi spuse.

Fata îl privi în ochi.

— Eşti gata să renunţi la liberul tău arbitru ca să devii Asasin? Asta e cu adevărat dorinţa ta?

— Nu... nu ştiu, răspunse el. Însă nu mă pot gândi la asta acum. Vârful Tridentului e mult mai important.

Îşi continuară drumul către movilă. Odată ce ajunseră, Griffin îşi lăsă rucsacul jos şi scoase din el o lopată pliantă. O deplie şi o blocă, apoi studie terenul.

— Unde ar trebui să-ncep să sap?

— Nu sunt sigură. Natalya îi arătă un loc de lângă baza movilei. Cred că deschiderea mormântului trebuie să fie undeva aici.

Griffin se lăsă în genunchi, cu spatele la Natalya, iar Yanmei se opri lângă el, în picioare. Zgomotul ritmic al lopeţii care săpa umplu noaptea şi Natalya îl lăsă pe Asasin să muncească câteva minute.

— O să dureze o vreme, îi spuse ea apoi lui Javier. Dacă ne găseşte Abstergo?

— O să fiu pregătit.

— Cu ce?

Javier îşi scoase pistolul-arbaletă.

— Cu ăsta. Săgeţile soporifice doboară un om în câteva secunde.

— Pot să-l văd?

Javier i-l întinse şi Natalya îl simţi mai greu decât se aşteptase.

— Cum funcţionează?

— Tragi înapoi de aici. Javier îi arătă mecanismul cu arc. Aduci trăgaciul spre tine. Încarci cu pârghia asta, apoi tragi din nou.

— Şi astea sunt săgeţile soporifice?

— Da.

Natalya trase de mecanismul cu arc, ridică pistolul şi înfipse o săgeată în spatele lui Yanmei. Zgomotul lopeţii încetă în timp ce reîncărcă arma şi o ridică iarăşi. Griffin era aproape lângă ea când îi trimise o săgeată în piept. Totul se petrecuse în câteva secunde şi Javier nu încercă s-o oprească, surprins de reacţia fetei. Cei doi Asasini zăceau fără cunoştinţă.

Îi înapoie pistolul lui Javier.

— Nu vreau să trag şi în tine.

Băiatul rămăsese cu gura căscată.

— De ce ai...

— Vino, n-avem mult timp la dispoziţie.

Înşfăcă lopata lui Griffin şi alergă înapoi, pe drumul pe care veniseră, pentru a urca spre stânca asemănătoare unui corn de bivol. Javier o ajunse din urmă, răstindu-se la ea:

— Natalya, ce naiba a fost asta?

— A treia opţiune! se răsti şi ea. Cred că David a câştigat timp pentru noi şi n-am de gând să-l irosesc.

Formaţiunea stâncoasă părea tot mai mare pe măsură ce se apropiau şi, când ajunseră lângă ea, Natalya aproape că nu

mai putea spune cu ce semăna. Dar era locul pe care îl văzuse Bayan. Îl recunoscuse şi ştia că intrarea în mormânt trebuie să fie undeva în apropiere. Miezul nopţii trecuse, iar până în zori mai erau puţine ore.

— OK, zise Javier. Să presupunem că-l găseşti. Şi pe urmă? Cum pleci de-aici pe cont propriu? Dacă te prinde Abstergo?

— De problema asta o să mă ocup la final. Natalya nu voia să admită că planul ei nu mergea atât de departe. Ajută-mă să caut.

— Ce căutăm? întrebă Javier.

— Ceva care poate indica o deschidere.

Natalya ocoli formaţiunea stâncoasă, studiind locul din care aceasta ieşea de sub pământ şi aruncând la răstimpuri câte o privire către sud, cu speranţa că-i va vedea pe ceilalţi venind. Însă totul depindea de David.

— Ce zici de asta? întrebă Javier, de la câţiva metri distanţă.

Ea se grăbi să i se alăture şi privi ce găsise. O cruce a Templierilor gravată pe piatră, destul de mică pentru a nu fi zărită dacă nu te străduiai s-o cauţi.

— Aici e.

Se lăsă în genunchi, înfipse lopata sub simbol şi începu să sape în pământul rece şi tare. Javier se aplecă lângă ea şi se apucă să scurme cu mâinile ca s-o ajute. Făcuseră o groapă de vreo treizeci de centimetri adâncime când Javier apucă iute pistolu l-arbaletă şi sări în picioare.

— Vine cineva.

Natalya se întoarse, sperând într-o apariţie salvatoare.

Zări patru siluete, îndepărtate şi vagi, iar când acestea ajunseră mai aproape, chipul i se lumină.

— Ei sunt.

— Care ei? întrebă Javier.

Primi răspunsul o clipă mai târziu, când sosi grupul: Owen, Grace, David şi Monroe. Sean lipsea.

— Eram sigur, spuse David.

Grace râse.

— Fratele meu a jurat că ştie unde-i mormântul.

— A avut dreptate, zise Natalya.

— A avut dreptate în multe privinţe.

Grace îi zâmbi fratelui ei într-un mod pe care Natalya nu-l mai remarcase până atunci: cu mândrie şi cu respect.

Natalya se întoarse spre groapă.

— Intrarea în mormânt e aici. Tocmai am descoperit-o. L-am adormit pe Griffin, dar nu va fi inconştient decât două ore.

— Atunci am face bine să-ncepem, spuse Monroe.

Se străduiră din răsputeri şi-şi cedară locul unul altuia abia după ce umerii şi braţele începură să doară. În timp ce săpau, îşi povestiră peripeţiile. Natalya simţi dezamăgire şi tristeţe când află că Sean preferase să rămână în Cuibul Vulturului, dar Grace şi David păreau să se fi împăcat, ajungând fiecare la o nouă înţelegere a celuilalt. Avea legătură cu simulările lui Grace, cu amintirile despre un bărbat pe nume Masireh şi despre fratele lui.

Owen povesti apoi ce aflase despre tatăl său şi despre Asasini, adresându-i-se mai ales lui Javier.

— Sunt de acord cu Monroe, zise acesta. Cred că Isaiah te-a amăgit.

— Poftim? Owen se îndepărtă cu un pas de prietenul său. Îţi dai seama ce spui? Dacă Isaiah a falsificat amintirea...

— Înseamnă că nu se ştie dacă tatăl tău a făcut-o, îl întrerupse Javier.

— Înseamnă că *este posibil* s-o fi făcut-o. Asta-i părerea ta?

Javier se încruntă.

— Bineînţeles că nu. Cum poţi să afirmi aşa ceva? De ce crezi că am furat dovezile pentru tine din depozitul poliţiei?

— Am dat de ceva, interveni Monroe, cu braţele adâncite în groapă.

— Ce e? întrebă Natalya.

— O lespede de piatră. Ar putea fi o uşă.

— S-o scoatem, zise Owen.

Se îngrămădiră toţi în jurul gropii, fie încercând să ajute, fie să arunce o privire. Se apropiau zorii şi Natalya simţi un fior de încântare, fiindcă, în ciuda evenimentelor, se reuniseră pentru a scoate la lumină vârful Tridentului.

Însă un zgomot surd o făcu să-şi îndrepte privirea spre cer.

— Templierii! îi alertă ea pe ceilalţi.

Toţi se uitară în sus.

— Fugiţi! spuse Monroe.

— Unde să fugim? întrebă Owen.

În clipa următoare, un elicopter apăru de după deal, ţintuindu-i cu lumina orbitoare a reflectoarelor.

Mai multe siluete în uniforme negre săriră din el agăţate de corzi. Owen, Grace şi Javier le atacară, dar erau clar depăşiţi numeric şi de sus începu curând să tragă o mitralieră, sfâşiind pământul în jurul lor.

— Nu vă-mpotriviţi! răsună printr-un megafon glasul lui Isaiah. E inutil şi, regretabil, aţi putea fi ucişi.

Al doilea val de agenţi se năpusti de după deal şi părea să nu mai existe nicio cale de scăpare. Nu puteau fugi, nu se puteau ascunde, nu puteau lupta. Natalya îşi ridică privirea spre elicopter, clocotind de furie în sinea ei, dar lipsită de orice putere.

— Mâinile sus, toată lumea, zise Monroe. Vreau să scăpaţi vii.

Agenţii îi imobilizaseră deja pe Owen, Grace şi Javier. Natalya, David şi Monroe ridicară mâinile şi curând se văzură complet încercuiţi.

Isaiah coborî din elicopter cu ajutorul unei corzi. Aparatul de zbor se îndepărtă, luând cu sine furtuna şuierătoare pe care o stârnea învolburând aerul, şi se lăsă liniştea. Cu mâinile împreunate la spate, directorul se apropie cu paşi mari de David.

— O încercare inteligentă de a ne înlătura. Ştiam ce pui la cale, fireşte. A fost pur şi simplu mai eficient să vă las libertatea de a mă conduce în locul unde se află mormântul, ceea ce aţi şi făcut, scutindu-mă de săptămâni sau chiar de luni de muncă grea.

— Să nu le faci vreun rău! strigă Monroe.

Isaiah se întoarse spre el.

— De ce aş face-o? S-ar putea să mai am nevoie de ei, aşa cum e posibil să mai am nevoie şi de tine.

Pe urmă se îndreptă furios spre Javier.

— Unde sunt Asasinii?

— N-am idee. I-am lăsat în urmă.

— Aşa s-ar părea, spuse Isaiah, apoi se răsuci spre un agent. Treceţi la treabă! Vreau ca mormântul să fie deschis! Şi rămâneţi în alertă!

— Da, domnule!

Templierii se apucară să sape şi să îndepărteze pământul. Natalya nu putu decât să privească, în vreme ce groapa începută de ea se lărgea din ce în ce mai mult, dezvăluind o parte tot mai mare din uşa de piatră. Nu-i venea să creadă. Planul ei dăduse greş, pierduseră, iar acum se vedea nevoită să accepte că Javier avusese tot timpul dreptate. Probabil că ar fi trebuit să aleagă între Asasini şi Templieri, dar, împotrivindu-se unei astfel de decizii, ea permisese ca Partea din Eden să ajungă la cei mai răi.

După ce dezgropară marginile lespezii de piatră, Templierii aduseră două răngi, le proptiră sub uşă şi mai mulţi agenţi se lăsară cu toată greutatea pe ele. Încetul cu încetul, uşa se clinti, apoi se înclină şi căzu în exterior, izbindu-se de pământ.

Deschiderea era mică şi îngustă, probabil de un metru douăzeci înălţime şi de şaizeci de centimetri lăţime. Isaiah o privi o vreme zâmbind, apoi se îndreptă spre ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Doi agenţi îl ţineau pe Javier de braţe, iar Owen şi Grace erau imobilizaţi în acelaşi mod. Isaiah se îndreptă calm spre mormânt. Înainte de a ajunge totuşi la deschizătură, se auziră strigăte şi focuri de armă. Javier se întoarse şi, cu toate că aveau capetele acoperite de glugi, îi recunoscu pe atacatori. Griffin şi Yanmei îşi scoseseră din mănuşi lamele electrice.

Javier profită de momentul de neatenţie şi se smuci din mâinile celor care-l ţineau. Pe urmă scoase o grenadă fumigenă şi o izbi de pământ, oferindu-şi şansa s-o rupă la fugă. Se uită înapoi şi văzu că Owen şi Grace făcuseră la fel.

Templierii din apropierea celor doi Asasini se regrupaseră, dar Javier trase cu pistolul-arbaletă către agenţi până când rămase fără săgeţi, apoi azvârli arma şi-şi duse mâna sub haină după cuţitele de aruncat.

La apariţia Asasinilor, Isaiah o luase la fugă spre mormânt şi acum se apropiase de intrare. Javier se repezi pe urmele lui.

— Owen!

— Am văzut!

Amândoi alergară după Isaiah şi, în acest timp, Javier arunca grenade şi cuţite ca să-i ajute pe Griffin şi pe Yanmei. Grace îşi revenise şi stătea lângă fratele ei, apărându-l.

Isaiah reuşi să intre primul. Javier se aplecă şi trecu prin deschiderea îngustă, urmat imediat de Owen. Prin tunelul scund, zgomotul paşilor celui urmărit răzbătea până la ei şi la un moment dat îi zăriră silueta înconjurată de umbrele tremurătoare aruncate de lumina lanternei.

Owen şi Javier ţâşniră pe urmele lui Isaiah. Tunelul părea făcut din cărămizi şi din pământ şi mirosea a argilă. În faţa lor se deschidea o încăpere în care Isaiah ajunsese deja şi, când intrară, atât Owen, cât şi Javier ţineau în mână cuţite, gata să le arunce.

Isaiah se arcui peste un sarcofag de piatră, aplecându-se sub bolta scundă. Lângă el, pe podea, zăceau mormane de artefacte şi rămăşiţele acum lipsite de luciu ale câtorva armuri. În mână strângea un pumnal pe care Javier îl recunoscu imediat. În amintirile lui Retevei Cormac, avusese şi el unul asemănător.

Isaiah se afla în posesia Părţii din Eden.

Javier era gata să arunce cu cuţitul, dar, înainte de a apuca s-o facă, bărbatul îl privi în ochi şi tânărul simţi cum un val se sparge în mintea sa. Nu mai avusese o astfel de senzaţie decât o singură dată, în prezenţa lui Cortes, în prima sa experienţă cu Animusul.

În spatele valului venea, de neoprit, un torent de gânduri. Javier văzu cu ochii minţii imaginea părinţilor săi, de parcă s-ar fi aflat în faţa lui. Mama plângea, spunându-i că-şi dorea să nu-l fi născut niciodată. Tatăl îi spunea că ar fi preferat să afle că omorâse pe cineva. Apoi apăru fratele lui, numindu-l poponar şi luându-l la bătaie.

Javier se prăbuşi sub lovituri, plângând de durere şi doar foarte vag conştient că se afla încă în mormânt. Owen se ghemuise lângă el, clătinându-se şi ţinându-se cu mâinile de tâmple. Dincolo de siluetele membrilor familiei sale, Javier îl văzu pe Isaiah mergând calm şi ieşind din camera mortuară.

După plecarea sa, părinţii şi fratele lui Javier se pierdură treptat în ungherele întunecate ale mormântului, ţintuindu-l cu privirile încărcate de ură până când dispărură cu desăvârşire. Javier îşi înghiţi nodul din gât şi se frecă la ochi înainte de a se ridica în picioare, clătinându-se.

— Ce naiba a fost asta? întrebă el.

— Cred, răspunse Owen, că a fost vârful fricii. Nu... nu i-am putut ţine piept.

— Trebuie să ne străduim, spuse Javier şi, încă strângând cuţitul în mână, ieşi din încăpere împleticindu-se şi reveni în tunelul îngust, la al cărui capăt se zărea lumina zorilor.

Isaiah zâmbea triumfător şi în jurul lui, toată lumea îngenunchease sau zăcea pe jos, mistuită de cele mai cumplite spaime ale minţii. Pe chipul lui se citea o satisfacţie deplină.

Javier îşi ridică din nou cuţitul, gata să-l arunce, dar viziunea părinţilor reapăru şi-l împiedică să ducă gestul până la capăt. Aveau priviri aspre, îl dezaprobau şi-l ocărau.

Acoperindu-le vocile, până la Javier ajunse totuşi un strigăt şi, când îşi ridică privirea, o văzu pe Yanmei năpustindu-se către Isaiah, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz şi cu pumnalul pregătit. Dar îşi dădu seama că atacul femeii era disperat. Îi lipsea controlul. Isaiah păşi cu uşurinţă în lateral şi împlântă vârful pumnalului său, al Părţii din Eden, în pântecele chinezoaicei.

— Ascultaţi-mă! urlă Isaiah. Nu mai sunt Templier! Am devenit moartea, distrugătorul lumilor. Voi, cei care aţi slujit cândva Ordinul, mă veţi sluji pe mine, iar toţi ceilalţi vor pieri! Urmaţi-mă!

Se întoarse cu spatele şi începu să coboare dealul cu paşi mari, iar când ajunse la câţiva metri depărtare, toţi agenţii Templieri se siliră să se ridice şi plecară pe urmele lui. Javier reuşi să se scoale şi alergă spre Yanmei.

Femeia se strâmba de durere şi-şi încleştase mâinile pe pântece. Pierdea atât de mult sânge! Prea mult. Javier îi apăsă rana cu palmele, apoi Griffin veni lângă ei, clătinându-se.

— Yanmei.

Îşi ridică privirea către el.

— Mi-a arătat ceva pe care l-am îngropat cu mult timp în urmă.

— Ai fost singura care s-a apropiat de el, spuse Griffin.

Yanmei tuşi.

— Nu destul de mult.

Ceilalţi li se alăturară, înconjurându-i pe cei doi Asasini, şi Javier văzu că, la fel ca el, toţi treceau prin şocul întâlnirii propriilor spaime, deşi, în acelaşi timp, îşi făceau griji pentru Yanmei. Monroe se albise la faţă.

— Ce putem face? întrebă Grace.

— Trebuie s-o luăm de-aici, spuse Griffin.

— Cum? întrebă David.

— Cu un elicopter. Ajutaţi-mă s-o duc până acolo.

Griffin o ridică pe Yanmei de umeri, iar ceilalţi îi susţinură braţele şi picioarele, în vreme ce Javier continua să-i apese rana. O ridicară şi, deplasându-se cu dificultate, începură să coboare de pe munte.

Soarele se înălţa deasupra piscurilor şi a văilor din est, revărsându-şi lumina asupra taberei Abstergo, şi Javier zări un convoi de vehicule îndepărtându-se: Isaiah şi armata lui. Îl cuprinse disperarea când văzu şi auzi cele două elicoptere urmând restul agenţilor.

— Rămâi cu noi, zise Griffin, coborându-şi privirea. Yanmei, rămâi cu noi.

Dar ochii ei erau aproape închişi.

— Lăsaţi-o jos, spuse Griffin. Puneţi-o jos şi continuaţi să-i apăsaţi rana.

Îi aşezară cu delicateţe trupul fără vlagă şi Javier se aplecă asupra muribundei, în vreme ce Griffin o scutura uşor.

— Yanmei, rămâi cu mine. Haide, trebuie să lupţi.

Sub mâinile lui pline de sânge, Javier simţi că răsuflarea nu mai mişca pieptul femeii, care nu se mai crispa de durere, nici nu mai clintea. Până şi sângerarea se domolise, sfârşind prin a se opri. Yanmei murise.

— Fir-ar să fie! spuse Griffin, cu ochii închişi, înfigându-şi degetele în pământ.

Natalya începu să plângă şi Javier simţi lacrimi în ochi. Owen, Grace şi Monroe n-o cunoscuseră pe Yanmei, dar rămaseră lângă ea, trişti şi tăcuţi. O bună bucată de timp tăcură toţi îngânduraţi.

În cele din urmă, Griffin se ridică şi săltă trupul femeii în braţele sale. Reîncepu să coboare panta. Javier şi ceilalţi îl urmară, mergând acum mult mai încet. Odată ajunşi pe fundul văii, se îndreptară spre tabăra Templierilor, deja abandonată. Griffin o lăsă jos pe Yanmei şi se uită în jur.

— Trebuie să găsesc o cale de a lua legătura cu Gavin. Sau măcar cu restul celulei lui Yanmei.

— E vina mea, zise Natalya. Dacă v-aş fi spus unde era Partea din Eden...

— Încetează, o întrerupse Griffin. Ăsta-i un război, şi războiul ia vieţi. Întâmplarea face să ştiu că Yanmei te-a respectat pentru principiile tale. Ea n-ar fi dat vina pe tine. L-ar

fi învinuit pe Isaiah, pe care şi eu îl consider vinovat. Nu putem uita cine-i adevăratul duşman.

— Sunt de acord cu Griffin, interveni Monroe. Nu s-a întâmplat din vina ta.

— Ce-a vrut să spună Isaiah, întrebă Javier, când a zis că nu mai e Templier?

— Nu ştiu, răspunse Griffin. Rezolvăm problemele pe rând, una câte una.

Se îndreptă spre unul dintre corturi, aruncă o privire înăuntru, apoi trecu la următorul, cel mai probabil căutând ceva de care să se folosească pentru a lua legătura, prin radio sau altcumva, cu restul lumii. Javier îl trase pe Owen deoparte.

— Eşti OK?

Owen dădu din cap, fără să fie însă convingător, şi Javier ştiu cu exactitate ce-i arătase pumnalul prietenului său.

— N-a fost mai real decât simularea măsluită de Isaiah, spuse el. Trebuie să-ţi scoţi asta din minte. Concentrează-te asupra descoperirii adevărului.

Owen încuviinţă din cap.

— Tu ce-ai văzut?

— Pe părinţii mei, răspunse Javier. Îmi...

Se întrerupse, nefiind în stare să continue. Owen îl cuprinse cu braţul după umeri.

— N-are importanţă. Cum spuneai, n-a fost real.

Javier se uită la ceilalţi. Grace şi David stăteau lipiţi unul de altul, iar Natalya era lângă Monroe.

— Oare ce-or fi văzut ei?

— Probabil e mai bine să nu-i întrebi.

Javier se gândi că prietenul lui avea dreptate. El şi Owen se îndreptară către ceilalţi, dar în clipa aceea auziră zgomotul unui elicopter. Se uitară în sus, în timp ce Griffin ieşi în goană dintr-un cort.

— Ascundeţi-vă! le strigă.

Se împrăştiară. Javier se repezi într-un container de transport, cu Owen şi Monroe, iar Grace şi David se grăbiră să intre într-un cort, cu Griffin şi Natalya. Pe urmă aşteptară şi Javier se întrebă dacă nu cumva Isaiah se întorcea după ei. Era convins că fusese sincer când spusese că avea nevoie de ei toţi în viaţă, dar asta nu însemna şi că intenţiona să-i lase în libertate.

Elicopterul apăru, huruind deasupra capetelor lor, şi dădu un ocol taberei înainte de a coborî pe teren plat, chiar lângă apă. Elicele se opriră, apoi uşa laterală se deschise şi coborî o femeie, însoţită de câţiva agenţi Abstergo.

— Victoria, spuse Owen.

— Cine? întrebă Javier.

— Victoria. O ştiu din Cuibul Vulturului. Isaiah a spus că e pe drum către noi.

Femeia purta o uniformă ca a lui Isaiah şi se apropia rotindu-şi privirile prin tabără, părând îngrijorată şi derutată, într-o postură defensivă.

— S-ar părea că nu ştie ce s-a întâmplat, zise Monroe.

— Nu ştie, încuviinţă Javier.

— Victoria! strigă Grace, ieşind din cort şi fluturându-şi braţele.

— Ce face? se întrebă Owen, iar Javier îşi puse aceeaşi întrebare.

Victoria se întoarse spre Grace, îi răspunse tot cu o fluturare de mână şi se grăbi către ea. Se întâlniră în mijlocul taberei. Pe urmă ieşiră David şi Natalya, iar Monroe se uită la Owen şi la Javier, apoi ridică din umeri.

— N-are sens să ne mai ascundem.

Ieşiră din container şi traversară tabăra, alăturându-se celorlalţi. Javier nu-şi desprinse privirea îngrijorată de la agenţi, gata să scoată o armă la nevoie.

— Unde-i Isaiah? întrebă Victoria.

— A plecat, răspunse Grace. Cu Partea din Eden.

— Si ceilalţi?

— I-a luat pe toţi cu el, spuse Monroe. A trădat Ordinul.

Victoria închise ochii, ca şi cum tocmai i s-ar fi confirmat o temere.

— Mi-a trimis ceva chiar adineauri, spuse ridicându-şi mâna în care îşi ţinea telefonul. Este un fel de... proclamaţie.

— Ce spune? întrebă Grace.

— Încă n-am citit tot. Dar s-a desprins de Ordin, asta e clar. Şi pretinde că are două dintre vârfurile Tridentului.

— Două? se miră Owen.

— L-a găsit pe cel de pe Muntele McGregor înainte de a ajunge voi acolo.

— Atunci este la un vârf distanţă de Trident, spuse Javier. Lumea este la un vârf de Trident distanţă de un alt Alexandru cel Mare.

— Sau mai rău, adăugă Natalya.

— Încă mă străduiesc să-mi dau seama ce se petrece, zise Victoria. Dar un lucru e limpede. M-am contrazis adesea cu el în privinţa voastră, iar acum ştiu motivul: îşi urmărea propriile planuri, nu viziunea Templierilor.

— Trebuie să-l împiedicăm să găsească al treilea vârf, spuse Javier. Cu vârful Fricii, a fost, practic, de neoprit. Odată ce completează Tridentul, devine invincibil.

Victoria păru să-l remarce pentru prima oară şi-şi înclină uşor capul spre umăr.

— Tu eşti Javier.

— Da.

— Atunci Asasinii au fost aici?

— *Sunt* aici, sublinie Grace.

Agenţii Templieri luară poziţie de apărare, uitându-se atenţi în jur, cu armele ridicate.

— Serios? spuse Natalya. După cele abia întâmplate, sunteţi încă gata de luptă? Trebuie să colaborăm. Isaiah a devenit mai puternic şi decât Ordinul Templierilor, şi decât Frăţia Asasinilor. Cred că vrea să le distrugă pe ambele.

Victoria o privi uimită câteva clipe, apoi se întoarse spre agenţii de lângă ea.

— Puneţi armele pe pământ.

Agenţii ezitară şi ea repetă ordinul. După ce se supuseră, se îndepărtă de grup cu braţele larg depărtate şi cu palmele deschise.

— Sunt doctorul Victoria Bibeau. Ştiu că mă auzi. După cum vezi, agenţii mei şi-au lăsat armele jos.

Se scurseră câteva clipe. Javier se întrebă ce va face Griffin.

— Cer un armistiţiu. Aş vrea să ieşi, ca să putem sta de vorbă.

După câteva clipe, Griffin ieşi din cort, cu gluga ridicată, având o jumătate de faţă în umbră. Veni spre ei cu paşi mari, încrezător, aproape agresiv, dar cu pumnalul secret.

— Sunt Griffin, se prezentă el. Iar tu, doctore Bibeau, eşti, dintre toţi Templierii, probabil singura în care voi avea vreodată încredere.

— Zilele acelea au trecut demult. Acum sunt Templieră, să nu greşeşti crezând altceva. Dar este adevărat că, dintre toţi Templierii, sunt probabil singura care va lua vreodată măcar în considerare posibilitatea unei discuţii cu tine. Sau colaborarea cu tine pentru a-l înfrânge pe Isaiah.

Victoria părea să aibă un trecut despre care niciunul dintre tineri nu ştiuse nimic. Griffin părea s-o cunoască, măcar *din auzite,* şi, după toate aparenţele, nu le fusese întotdeauna loială Templierilor. Dar, pe moment, Javier lăsă toate întrebările deoparte, sperând că atât Griffin, cât şi Victoria îşi vor păstra calmul.

— Cred că aşa ceva e fără precedent, spuse Griffin. Un Templier cere ajutorul unui Asasin.

— Nu mă interesează care dintre noi cere ajutorul celuilalt şi puţin îmi pasă dacă, pentru orgoliul tău, asta are vreo importanţă. Esenţial e să-l oprim pe Isaiah.

— Mi se pare corect, admise Griffin. Armistiţiul va dura până când vom găsi al treilea vârf al Tridentului şi-l vom opri pe Isaiah.

— Poate că, la urma urmelor, lumea nu se va sfârşi, zise Monroe.

— Avem cât de cât idee unde se află? întrebă Javier.

— În Scandinavia, răspunse Victoria. Indicii extrem de solide ne spun c-a ajuns în Scandinavia.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Styrbjörn stătea din nou la prora *drakkarului* său, alături de Gyrid, însă de data asta îl urma o flotă de două sute de corăbii lungi. Atacase coasta daneză luni de-a rândul şi jomsvikingii dovediseră că-şi meritau faima. Niciun sat şi niciun oraş nu le rezistase, iar toate flotele trimise să-i oprească sfârşiseră pe fundul mării.

Palnatoke stătea lângă Styrbjörn, ca secund.

— Abia aştept să văd dintele putred al lui Harald când o să zâmbească luându-şi adio de la regatul lui.

— Nu-i vreau regatul, ci oastea, spuse Styrbjörn.

— Îi vreau eu regatul, interveni Gyrid.

Styrbjörn se întoarse spre sora lui.

— Eşti sigură?

— Da, sunt, răspunse ea. Tu vei avea Suedia, iar eu, Danemarca.

Styrbjörn încuviinţă din cap şi-şi concentră din nou atenţia asupra portului spre care se îndreptau. Curenţii oceanului şi vântul se scurgeau prin mintea lui Sean, iar el savura mirosul de sare, ţipetele pescăruşilor, libertatea.

Eşti OK, Sean? întrebă Anaya.

— Da, răspunse el.

Victoria dorise ca băiatul s-o însoţească după ce Owen şi Grace fugiseră cu Monroe, dar el o refuzase. Cum să renunţe la aşa ceva? Acolo îi era locul.

— Mă simt excelent.

Drakkarul se apropie încet de principalul debarcader al portului şi Styrbjörn zări un grup care-l aştepta să-i ureze bun venit, gata să ofere daruri şi prietenie pentru a-şi feri

oraşul de jaf. Printre cei de pe chei, îl văzu pe Harald Dinte-vânăt, alături de fiii şi fiicele sale. Regele Danemarcei nu zâmbea, dar părea resemnat, şi purta o blană groasă şi un brâu bogat ornamentat, de care atârna un pumnal straniu.

Prin curentul minţii lui Styrbjörn, Sean se aplecă, încordându-se ca să vadă mai bine arma, şi, cu un entuziasm aproape copleşitor, îşi dădu seama ce era. Nu voia să-şi desprindă ochii de ea, de teamă să nu dispară.

— Anaya, am găsit Partea din Eden!

Îi răspunse tăcerea.

— Anaya!

I se păru ciudat că nu primea niciun răspuns.

— Anaya?

Salut, Sean, se auzi vocea lui Isaiah.

— Isaiah? se miră băiatul. Te-ai întors?

Da.

— Am găsit-o, spuse Sean, aproape venindu-i greu să respire. Partea din Eden. Strămoşul meu tocmai a văzut-o!

E incredibil. O să te scot din simulare, ca să putem discuta despre asta, bine?

— OK, încuviinţă Sean, străduindu-se să se calmeze.

Pe urmă suportă neplăcerile trecerii în Coridorul Amintirilor şi pe cele ale extragerii inhibitorului parietal, simţindu-se plin de nerăbdare. După scoaterea căştii, clătină din cap, uşor ameţit, dar jubilând.

Isaiah stătea zâmbitor lângă inelul Animusului.

— Bună treabă!

— Nu trebuie decât să rămân cu strămoşul ăsta, zise Sean. Styrbjörn o să ne arate ce s-a întâmplat cu Partea din Eden.

— Excelent!

Isaiah se întoarse către femeia din corpul de pază care stătea lângă el. Era blondă şi pe ecusonul uniformei sale scria COLE.

— Ia procesorul din Animusul lui Sean.

— Da, domnule.

— Să-l ia? întrebă Sean. Iar pleci?

— Da, răspunse Isaiah. Însă de data asta vii cu mine.

Mulţumiri

Vreau să le mulţumesc mai multor persoane pentru necontenitele lor încurajări şi pentru că m-au ajutat să dau viaţă acestui proiect. Toţi prietenii mei de la Scholastic – Michael Petranek, Samantha Schutz, Debra Dorfman, Charisse Meloto, Monica Palenzuela, Lynn Smith, Jane Ashley, Ed Masessa şi Rick DeMonico – continuă să-mi susţină cu entuziasm cariera şi pentru asta le sunt recunoscător. Încă mă simt aidoma celui mai norocos copil din lume pentru că lucrez la Assassin's Creed alături de extrem de talentata echipă de la Ubisoft: Aymar Azaïzia, Anouk Bachman, Richard Farrese, Caroline Lamache, Holly Rawlinson şi Andrew Heitz. Cât despre documentarea necesară pentru scrierea acestei cărţi, Eric N. Danielson mi-a oferit cu generozitate informaţii valoroase despre perioada Song de Sud şi despre Oraşul Pescarilor. Însă greşelile şi inexactităţile îmi aparţin în totalitate. În final, vreau să le mulţumesc familiei mele şi prietenilor mei, mai ales lui Jaime, care îmi permite să dispar în alte lumi şi să mă întorc, după câteva săptămâni sau luni, încărcat cu poveşti.